

# **МЕРИ ХИГИНС КЛАРК**

# **ОБЯВА ЗА ЗАПОЗНАНСТВА**

Превод от английски: Ани Друмева, 1995

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На синовете на брат ми Джони — Люк и Крис Хигинс  
и на внучката му — Лаура, с обич.*

*„Какво е приятелят? Една душа в две  
тела.“*

Аристотел

# I

*Понеделник 18 февруари*

Стаята беше потънала в мрак. Той седеше на стола, прегърнал коленете си. Онова нещо се повтаряше. Чарли не искаше да остане заключен в скривалището си. Чарли го караше да мисли за Ерин.

— Само още две — шепнеше му Чарли. — И ще престана.

Знаеше, че няма смисъл да се съпротивлява. Нещото ставаше все по-опасно. Чарли ставаше дързък. Искаше да го забележат.

— *Върви си, Чарли, остави ме на мира* — умоляваше го той.

Подигравателният смях на Чарли огласяше стаята.

Само Нан да му беше обърнала внимание. Само да го беше поканила на рождения си ден преди петнадесет години... Толкова много я обичаше! Заради нея беше отишъл чак в Дариън с подаръка, който купи от евтин магазин — чифт обувки за танци. Картонената им кутия беше съвсем обикновена и той положи такова старание да я украси, че дори изрисува върху капака ѝ обувките за танци.

Рожденият ѝ ден беше на 12 март, по време на пролетната ваканция. Замина чак до Дариън, за да я изненада с подаръка. Завари къщата ѝ окъпана в светлини. Слуги паркираха колите. Отмина бавно, смутен и объркан, разпозна сред присъстващите студенти от „Браун“.

Все още потръпваше от спомена за това как плака като дете, когато зави, за да се върне обратно. После мисълта за подаръка го накара да промени намерението си. Нан му беше казвала, че всяка сутрин в седем, независимо от времето, тича в горичката близо до тях. На другата сутрин той беше там, чакаше я.

Спомни си изненадата ѝ, когато го видя. Изненада, а не радост. Спря запъхтяна, тънка плетена шапка криеше копринените ѝ руси коси, върху спортния екип беше облякла фланела с надписа на колежа, беше обува в маратонки „Майки“.

Честити ѝ рождения ден, наблюдаваше я как отваря кутията, слушаше лицемерните и благодарности. Прегърна я.

— Нан, толкова много те обичам. Нека видя как ти стоят. Ще ти ги закопчея. Можем да потанцуваме и тук.

— Изчезвай! — тя го блъсна, хвърли кутията и тичешком се отдалечи.

Чарли беше този, който се втурна след нея, сграбчи я, повали я на земята. Ръцете на Чарли стискаха гърлото ѝ, докато нейните престанаха да вършеят из въздуха. Чарли закопча обувките и затанцува с Нан, главата ѝ беше отпусната върху рамото му. Чарли я положи на земята, остави десния ѝ крак, обут в обувката за танци, а левия преобу в маратонката „Найк“.

Мина много време. Допреди две години Чарли се бе превърнал в неясен спомен, смътен образ, спотаил се в някоя ниша на съзнанието му. След това бе започнал да му напомня за Нан, за нежното ѝ, високо извито ходило, за тънките ѝ глезени, за хубостта и грацията ѝ, когато танцуваше с него...

*Онче-бонче-счупено пиронче. Десет розови пръстчета. Когато беше малък, майка му обичаше да си играе с него на тази игра. Един прасчо отива на пазар, друг прасчо остава у дома.*

— Има десет прасчовци. По един за всяко розово пръстче. Продължавай нататък — молеше я той, когато тя спираше.

Колко много го обичаше майка му! После се промени. Все още чуваше гласа ѝ: *„Какво правят тези списания в стаята ти? Защо взе лачените обувки от моя гардероб? След всичко, което направихме за теб! Така да ни разочароваш!“*

Когато преди две години Чарли отново се появи, му заповяда да пуска обяви за запознанства. Много обяви. Чарли му издиктува какво да напише в най-важната от тях.

Вече седем момичета лежаха заровени в имота му, на десния си крак всяко от тях носеше обувка за танци, а на левия — мокасина, маратонка или ботуш...

Той умоляваше Чарли да му разреши да спре за известно време. Не искаше повече да прави това. Каза на Чарли, че земята е още замръзнала — не можеше да ги заравя, а беше опасно да държи телата им във фризера...

Ала Чарли извика:

— Тези, последните две, искам да ги намерят. Така както позволи да намерят и Нан.

Чарли ги бе избрал по същия начин, по който бе избирал другите след Нан. Казваха се Ерин Кели и Дарси Скот. Всяка от тях беше отговорила на две различни негови обяви за запознанства. По-важното бе, че и двете се бяха отзовали на специалната му обява.

От всички Чарли бе избрал тях, тъй като писмата им бяха забавни, ритъмът на езика им — привлекателен, сякаш чуваше гласа на Нан. Притежаваха същото самокритично остроумие, същия сух, интелигентен хумор. А и снимките. И двете изкушаваха по различен начин...

Ерин Кели се бе снимала, седнала в края на бюро. Беше се навела малко напред, сякаш разговаряше с някого, очите ѝ блестяха, позата на стройното ѝ, нежно тяло излъчваше очакване на покана за танц.

Дарси Скот бе застанала до тапицирано кресло близо до прозорец, едната ѝ ръка държеше пердето. Полуобърнатата, тя гледаше в обектива. Очевидно фотографът я бе изненадал. Върху другата ръка бяха метнати парчета плат, изразът на лицето ѝ бе вгълбен, но весел. Имаше високи скули, нежно тяло, а дългите ѝ крака завършваха с тънки глезени, тесните ѝ ходила бяха обути в ниски обувки марка „Гучи“.

„Щяха да са още по-привлекателни, ако бяха в обувки за танци!“ — каза си той.

Изправи се и се протегна. Тъмните сенки, които пресичаха стаята, вече не го тревожеха. Присъствието на Чарли беше пълнокръвно и желано. В този момент не изпитваше никакво желание да се съпротивлява.

След като Чарли доброволно се оттегли в тъмната пещера, откъдето бе излязъл, той препрочете писмото на Ерин и прекара пръсти върху снимката ѝ.

Засмя се на глас, когато си спомни мамещата обява, която го бе събрала с нея.

Тя започваше с думите: „Обича музиката, обича да танцува“.

## II

*Вторник 19 февруари*

Студ. Киша. Влага. Отвратително задръстване. Това е без значение. Важното е, че си е в Ню Йорк.

Дарси облекчено метна палтото си, прекара пръсти през косата си и посегна към грижливо подредената върху бюрото поща. Бев Ротхауз, кльошавата, съсредоточена и интелигентна студентка в училището по дизайн „Парсънс“ и нейна незаменима секретарка подреждаше купчинките според важността им.

— Сметки — посочи тя най-вдясно. — До тях са разписките за получени пари. Не са малко.

— Дано и сумите са значителни — отвърна Дарси.

— Не са малки — кимна Бев. — Съобщенията са там. Получи заявки за обзавеждането на още два апартамента под наем. Кълна се, че си знаела какво правиш, когато си започнала този бизнес.

Дарси се засмя.

— „Санфорд и Сие“. Това съм аз.

„Ъгълът на Дарси. Вътрешно обзавеждане на изгодни цени“, пишеше на табелата на вратата на кантората. Тя се помещаваше в зданието Флатирън на Двадесет и трета улица.

— Как беше в Калифорния? — попита Бев.

На Дарси ѝ стана смешно, като усети нотката на страхопочитание в гласа на младата жена. Всъщност Бев искаше да каже: „Как са майка ти и баща ти? Как се чувстваш, когато си с тях? Наистина ли са толкова великолепни, колкото изглеждат във филмите?“

Отговорът, помисли си Дарси, е: „Да, великолепни са. Да, чудесни са. Да, обичам ги и се гордея с тях. Само че никога не съм се чувствала уютно в техния свят.“

— Кога заминават за Австралия? — Бев се опитваше да скрие вълнението в гласа си.

— Вече заминаха. Взех нощния самолет за Ню Йорк, след като ги изпратих.

Дарси бе съчетала гостуването у дома със служебно пътуване до езерото Тахо, където имаше поръчка да обзаведе един сравнително евтин хотел за скиори. Майка ѝ и баща ѝ тръгваха на международно театрално турне. Щеше да ги види най-рано след шест месеца.

Тя отвори термоса с кафе, който взе от плота, където държаха чаши и чинийки, и се настани зад бюрото си.

— Изглеждаш страхотно — отбеляза Бев. — Тоалетът ти е чудесен.

Червената вълнена рокля с четвъртито деколте и подходящото към нея палто бяха купени в резултат от обикалянето по магазините на Родео драйв по настояване на майка ѝ.

— Хубаво момиче си, а не обръщаш достатъчно внимание на дрехите си, миличка — укоряваше я майка ѝ. — Трябва да подчертаваш тази твоя великолепна ефирност.

Както баща ѝ често казваше, Дарси като че ли беше позирала за портрета на прабаба си по майчина линия, на която бе кръстена. Първата Дарси бе напуснала Ирландия след Революцията, за да отиде при френския си годеник, офицер във войската на Лафайет. И двете имаха същите малко раздалечени очи, повече зелени, отколкото лешникови, същите меки, като че ли напръскани със злато кестеняви коси, същия прав нос.

— Само че оттогава малко сме пораснали — обичаше да се шегува Дарси. — Аз съм един и седемдесет и пет. Дарси Първа е била фъстък. На нея ѝ е било по-лесно да изглежда ефирна.

Тя никога нямаше да забрави думите на един студиен директор, когото чу, без да иска, когато беше на шест години: „Как са могли тези двама толкова великолепни хора да създадат това невзрачно дете?“

Все още помнеше как замръзна на мястото си от ужас. И когато след няколко минути майка ѝ направи опит да я представи на членовете на състава: „А това е мъничката ми Дарси“, тя извика: „Не!“ и побягна. По-късно се извини за грубото си държание.

Тази сутрин, след като пристигна от летище „Кенеди“, тя захвърли багажа си в апартамента и дойде направо в офиса, без да губи време да се преоблича в обичайните си работни дрехи — пуловер и

дънки. Бев я изчака да отпие от кафето и взе купчето със записани съобщения.

— Да почвам ли да се обаждам?

— Нека първо да позвъня на Ерин.

Ерин вдигна почти веднага. По леко разсеяния ѝ поздрав Дарси веднага разбра, че вече работи. Двете бяха съквартирантки в университета в Маунт Холиоук. След това Ерин бе продължила да специализира бижутерски дизайн. Неотдавна бе спечелила престижната награда за млади бижутери „Н. Уайър“.

Дарси също бе открила своята професионална ниша. След четиригодишни усилия да се утвърди в една рекламна агенция като главен счетоводител тя смени професията си и стана дизайнер по вътрешна архитектура. И двете бяха на двадесет и осем години и останаха толкова близки, колкото бяха и когато живееха заедно като студентки.

Дарси си представи как Ерин седи на работната си маса, облечена в дънки и торбест пуловер, с червеникавата си коса, хваната отзад с шнола или вързана на конска опашка, погълната от работата си, безучастна към външните дразнители.

Разсеяното „ало“ на Ерин се превърна в радостен възглас, когато чу гласа на Дарси.

— Знам, че си заета — каза Дарси. — Няма да ти отнемам много време. Искам само да ти кажа, че се върнах и, разбира се, искам да се осведомя как е Били.

Били беше бащата на Ерин, който от три години живееше в старчески дом в Масачузетс, тъй като беше инвалид.

— Все така — отвърна ѝ Ерин.

— Как върви колието? Когато ти позвъних в петък, ми се стори притеснена.

Точно когато миналия месец Дарси заминаваше за Калифорния, Ерин бе получила поръчка от известната бижутерска фирма „Бертолини“ да изработи колие, като използва семейните скъпоценни камъни на техен клиент. „Бертолини“ бяха от ранга на „Картие“ и „Тифани“.

— Тогава все още се ужасявах от мисълта, че проектът е малко шашав. Той наистина е доста сложен. Но сега всичко е наред. Утре



сутринта предавам колието и според мен то е изключително. Как прекара в Бел Еър?

— Великолепно — двете избухнаха в смях, а Дарси добави: — Какво става с предаването на Нона?

Нона Робъртс, продуцент в телевизионната компания „Хъдзън“, се сприятели с Дарси и Ерин в гимнастическия център. Нона работеше върху документална поредица на тема обяви за запознанства, а именно — що за хора пускат и отговарят на тези обяви; какви са техните преживявания — положителни или отрицателни. Нона беше помолила Дарси и Ерин да ѝ помогнат, като отговорят на някои от обявите.

„Не е нужно да се срещате с някого повече от веднъж — беше им казала тя. — Половината от младите хора в телевизията отговарят на обяви и много се забавляват. Пък може и да срещнете някой изключителен мъж. Във всеки случай, помислете.“

Ерин, която обикновено бе по-решителната от двете, прояви необичайна сдържаност. Накрая Дарси я бе убедила, че това може да се окаже голямо забавление.

— Ние няма да пускаме обяви — настояваше тя. — Ще отговаряме само на онези, които ни се сторят интересни. Няма да си даваме адресите, а само телефонните номера. Ще си уговаряме срещи само на обществени места. Няма какво да загубим.

Бяха започнали преди шест седмици. Преди да потегли за Тахо и Бел Еър, Дарси успя да отиде само на една среща. Мъжът беше написал, че е висок метър и осемдесет. Както след това каза на Ерин, той сигурно се е качил на стол, преди да се премери. Освен това твърдял, че ръководи рекламна агенция. Ала когато Дарси му споменала някои имена на агенти и клиенти, бил съвсем безпомощен. „Лъжец и мижитурка“, каза тя на Ерин и Нона. Сега, изпълнена с весело нетърпение, помоли Ерин да ѝ разкаже за последните си преживявания.

— Ще изтърпиш до утре вечер, когато се видим с Нона — отвърна Ерин. — Записвам всяка подробност в бележника, който ми подари за Коледа. Ще ти кажа само, че след последния ни разговор съм излизала още два пъти. Това прави всичко осем срещи за изминалите три седмици. Повечето бяха досадници без абсолютно никакви достойнства. Оказа се, че вече се бях срещала с единия от тях. Един от новите е наистина симпатичен и е безсмислено да ти казвам, че не съм

му се обаждала втори път. Довечера имам среща с друг. Изглежда нормален, но изчакай да видим.

— Очевидно не съм изпуснала много. А на колко се обади от мое име? — засмя се Дарси.

— На около десетина. Мисля си, че ще бъде забавно, ако и двете отговорим на едни и същи обяви. Ако се обадят, ще можем наистина да направим сравнение.

— Страхотна идея. А къде имаш среща с днешния кандидат?

— В една кръчма на Уошингтън скуеър.

— С какво се занимава?

— С административно право. От Филадельфия е. Току-що се е преместил в Ню Йорк. Нали си свободна утре вечер?

— Свободна съм.

Щяха да вечерят с Нона.

— Радвам се, че пак си тук, Дарс. Липсваше ми — Ерин промени тона си.

— На мен също — отвърна сърдечно Дарси. — Добре, до утре. — Понечи да каже „довиждане“, но вместо това нещо я накара да попита: — Как се казва тазвечерната ти авантюра?

— Чарлз Норт.

— Звучи многообещаващо, баровски. Приятно прекарване, Ерин-Мерин — Дарси постави слушалката.

Бев търпеливо чакаше с деловите въпроси.

— Знаеш ли, когато говорите, ми приличате на съученички. Обичате се повече от сестри. Като си помисля за моята сестра, бих казала, че наистина сте по-близки от сестри.

— Абсолютно си права — тихо отвърна Дарси.

Галерията „Шеридън“ на Седемдесет и осма улица, почти на ъгъла с Медисън авеню, беше в разгара на един търг. Покъщнината от огромния провинциален дом на Мейсън Гейтс, неотдавна починалия нефтен барон, беше препълнила залата с търговци и колекционери.

Крис Шеридън наблюдаваше сцената от дъното на помещението и се наслаждаваше на триумфалната си победа над „Сотби“ и „Кристи“ — бе получил привилегията да разпродава тази колекция. Невероятно красиви мебели от времето на кралица Анна; картини, известни по-

скоро заради тяхната рядкост, отколкото заради художествената им стойност; сребърни предмети от Ревийър, за които беше сигурен, че ще предизвикат трескаво наддаване.

Тридесет и три годишният Крис Шеридън все още приличаше повече на футболен защитник, какъвто беше в университетския отбор, отколкото на известен специалист по антични мебели. Изправената му стойка подчертаваше близо сто и деветдесет сантиметровия му ръст. Широките му рамене завършваха в тесен ханш. Пясъчноруси коси ограждаха изразителното му лице. Сините му очи бяха обезоръжаващи и приятелски. Ала съперниците му знаеха, че тези очи лесно придобиваха остър и излъчващ сила блясък.

Със скръстени ръце Крис наблюдаваше финалното наддаване за шкаф на Доменико Кучи от 1683 година. Вратичките му бяха покрити с разкошна резба, в центъра им имаше вградени скъпоценни камъни. Макар че беше по-малък и по-претрупан от двата шкафа, които Кучи бе изработил за Луи XIV, този беше великолепен и безупречен мебел. Крис знаеше, че към него отчаяно се домогваше музеят „Метрополитън“.

Залата се успокои, тъй като наддаването продължи между двамата клиенти, които играеха с големи суми — музея и представителя на японска банка. Крис усети, че някой го дърпа за ръката и се обърна с разсеяна усмивка. Беше Сара Джонсън, неговата заместничка, изкуствоведка, която беше довел от един частен музей в Бостън. Погледът ѝ бе тревожен.

— Крис, боя се, че е нещо неприятно — каза тя. — Майка ти е на телефона. Каза, че веднага трябва да говори с теб. Изглежда доста разтревожена.

— По дяволите това проклето телевизионно предаване! — Крис се отправи към вратата, отвори я с крак и като подмина асансьора, изтича нагоре по стълбите.

Преди месец в популярната телевизионна поредица „Действителни престъпления“ бяха говорили за неразкритото убийство на неговата сестра близначка Нан. Деветнадесетгодишната Нан беше удушена по време на сутрешното си тичане близо до дома им в Дариън, Кънектикът. Въпреки яростния му протест, Крис не успя да спре операторите да заснемат дълги кадри от къщата и градината, нито

да предотврати драматизацията на убийството на Нан в близката горичка, където беше намерено тялото ѝ.

Беше умолявал майка си да не гледа предаването, но тя настояваше да го видят заедно. Продуцентите бяха успели да открият млада актриса, която удивително приличаше на Нан. Показаха я как тича; как някой я наблюдава зад прикритието на дърветата; после срещата им; как се опитва да избяга, как убиецът се нахвърля върху нея, как я души, а после сваля маратонката, от десния ѝ крак, за да я смени с елегантна обувка с високо токче.

Говорител четеше текста и звучният му глас излъчваше безплътна жестокост:

„Познавала ли е красивата, талантлива Нан Шеридън човека, който я е заговорил? Предишната вечер в семейното имение тя и нейният брат близък са празнували деветнадесетия си рожден ден. Може би някой, когото Нан е познавала, някой, който е пил за нейно здраве на рождения ѝ ден, е станал и неин убиец? През тези петнадесет години не се появи никаква, дори най-незначителна информация, която би могла да помогне за разкриването на това отвратително убийство. Случайна жертва на умопобъркано чудовище ли е Нан Шеридън, или смъртта ѝ е акт на лично отмъщение?“

Следваха финалните кадри. Къщата и градината от различен ъгъл. Телефонният номер, „в случай, че имате някаква информация“. Последният кадър беше полицейската снимка на тялото на Нан, както е било намерено, внимателно поставено на земята, ръцете ѝ, скръстени отпред, левият ѝ крак беше обут в маратонката, а десният в елегантната обувка.

Предаването завърши с думите:

„Къде са другата маратонка и другата обувка за танци? Все още ли са в убиеца?“

Грета Шеридън беше изгледала предаването със сухи очи. Когато свърши, каза:

— Толкова често съм мислила за това, Крис. Затова исках да гледам предаването. След смъртта на Нан мозъкът ми не работеше, не можех да разсъждавам. Нан обичаше да ми разказва толкова много за своите приятели. Аз... просто си помислих, че това предаване може да ми помогне да си спомня нещо, което е важно. Помниш ли деня на погребението? Огромната тълпа. Всички тези младежи от университета. Помниш ли, инспектор Харисън каза, че е убеден, че убиецът седи сред опечалените? Помниш ли, че поставиха камери да снимат всички — и в погребалното бюро, и в църквата?

После, ударена сякаш от гигантска ръка по лицето, Грета Шеридън избухна в сърцераздирателен плач.

— Това момиче прилича толкова много на Нан, нали? О, Крис, толкова ми липсва през всичките тези години. Татенцето щеше да е жив, ако не й се бе случило това. Скръбта му стана причина за онзи инфаркт.

„Да бях съсякъл с брадва всеки телевизор в къщата, преди да позволя на мама да гледа онова проклето предаване“ — мислеше си Крис, докато тичаше по коридора към кабинета си. Пръстите на лявата му ръка се удариха в бюрото, докато грабваше слушалката.

— Какво има, мамо?

— Извинявай, че те безпокоя по време на търга, Крис, но получих най-странното писмо в живота си — гласът на Грета Шеридън бе напрегнат и неспокоен.

„Още една последица от онова вонящо предаване, ядоса се наум Крис. До гуша ми дойде от тези смахнати писма.“ Те съдържаха от налудничави предложения за провеждане на сеанси до просия на пари заради отправени към Бога молитви.

— Бих искал да не четеш всички тези глупости — каза той. — Тези писма те унищожават.

— Това е различно, Крис. В него пише, че в памет на Нан на деветнадесети февруари вечерта танцуваща млада жена ще бъде убита точно както е била убита и Нан — гласът на Грета Шеридън се извиси. — Крис, ами ако това писмо не е налудничаво? Какво можем да направим? Кого можем да предупредим?

Дъг Фокс праметна вратовръзката си, внимателни я завърза на красив възел и се огледа в огледалото. Беше ходил на масаж вчера и кожата му блестеше. Едрите къдрици правеха оредяващата му коса разкошна, а оцветителят, с който плашеше косата си, напълно бе заличил побелелите кичури, които се бяха появили по слепоочията му.

„Хубавец“, каза си той и се възхити на снежнобялата риза, която стоеше елегантно върху мускулестите гърди и тънката му талия. Посегна да вземе самото си и му стана приятно от допира с фината шотландска вълна. Беше тъмносино с едва забележими райета, които се подчертаваха от дребните червени фигури на връзката му. Всеки детайл от облеклото му му придаваше вид на преуспяващ banker, на почтен гражданин на Скарсдейл, предан съпруг на Сюзън Фроли Фокс, баща на четирима хубави палавници.

„Никой — помисли си Дъг, обзет от приятно задоволство, — не би ме заподозрял, че вода и друг живот — живота на освободен от семейни задължения илюстратор на свободна практика, с апартамент в благословен с анонимност жилищен блок, наречен «Лондонски тераси», в западната част на Двадесет и трета улица, плюс тайна квартира в Полинг и ново голямо «Волво».“

Огледа се за последен път в голямото огледало, нагласи кърпичката в джобчето на самото си и като се увери, че не е забравил нищо, се отправи към вратата. Спалнята винаги го дразнеше. Античната френска провансалска мебел в тази проклета стая бе аранжирана от някакъв известен дизайнер, а благодарение на Сюзън приличаше на най-обикновен килер. По канапенцата бяха натрупани купища дрехи, върху тоалетката безразборно бяха разпръснати сребърни тоалетни принадлежности. Стените бяха облепени с детски рисунки. „Да изчезвам оттук“, помисли си Дъг.

В кухнята цареше обичайната суматоха. Тринадесетгодишният Дони и дванадесетгодишната Бет дъвчеха с пълни усти. Сюзън непрекъснато повтаряше, че училищният автобус вече чака долу. Бебето се клатушкеше около тях, напикано и с изпоцапани ръчички. Триш повтаряше, че днес не иска да ходи на детска градина, а иска да си стои вкъщи и заедно с мама да гледа „Всички мои деца“ по телевизията.

Сюзън бе облякла върху нощницата си стар фланелен халат. Когато се ожениха, тя беше много хубаво момиче, но хубавото момиче сега се беше запуснало. Тя се усмихна на Дъг и му наля кафе.

— Палачинки ли искаш или нещо друго?

— Нищо не искам. — „Няма ли някога да престане да ми задава тези въпроси всяка сутрин?“ Дъг бързо се отмести, тъй като бебето се опита да прегърне крака му. — По дяволите, Сюзън, ако не го миеш, поне не му давай да се приближава до мен. Не мога да ходя на работа с лекета.

— Автобусът! — изкрещя Бет. — Довиждане, мамо. Довиждане, татко.

Дони грабна учебниците си.

— Ще дойдеш ли на баскетболния мач довечера, татко?

— Ще се върна късно, сине. Имам важна среща. Следващия път непременно ще дойда, обещавам.

— Добре — Дони блъсна вратата след себе си.

Три минути по-късно Дъг беше в мерцедеса си на път за гарата, укорителното „опитай се да си дойдеш навреме“ на Сюзън още звучеше в ушите му. Усети как нервите му започват да се отпускат. На тридесет и шест години, вързан до една дебела жена и четири шумни деца в един провинциален дом. Мечтата на американеца. На двадесет и две годишна възраст си беше мислил, че постъпва умно, като взема Сюзън за жена.

За съжаление бракът с богатата дъщеря не означава брак с богатството. Бащата на Сюзън беше ция. „Давай на заем, никога не подарявай.“ Сигурно това мото е било татуирано в главата му.

Не че не обичаше децата или не беше достатъчно привързан към Сюзън. Просто не биваше толкова рано да поема семейното бреме. Пропуснал беше младостта си. За Дъглас Фокс, преуспяващ banker, виден гражданин на Скарсдейл, животът беше упражнение по скука.

Паркира и се затича към влака, като се успокояваше с мисълта, че като Дъг Фийлдс, художник ерген, цар на обявите за запознанства, животът му е лек и потаен и всеки път, когато го връхлитат нечестиви потребности, има начин да ги задоволи.

### III

*Сряда 20 февруари*

В сряда вечерта Дарси се появи в телевизията при Нона Робъртс точно в шест и тридесет. Преди това имаше среща с клиент на Ривърсайд драйв и по телефона предложи на Нона да пътуват заедно с такси до ресторанта.

Стаята на Нона беше една от многото разхвърляни кутийки на десетия етаж на сградата на телевизионната компания „Хъдзън“. В нея имаше овехтяло дъбово бюро, отрупано с хартии, няколко шкафа за папки, чиито чекмеджета не можеха да се затварят, рафтове за справочници и ленти, едно канапенце с непривлекателен вид и началнически въртящ се стол, който Дарси знаеше, че е повреден. Едно цвете в саксия, което Нона непрекъснато забравяше да полива, стоеше клюмнало на тесния перваз.

Нона обичаше работното си място. Дарси тайно се чудеше как тази стая досега не се е самозапалила. Когато влезе, Нона говореше по телефона, затова тя излезе да потърси вода за цветето.

— То проси милост — каза тя, когато се върна.

Нона току-що бе свършила разговора. Скочи и прегърна Дарси.

— Не ме бива да отглеждам цветя.

Беше облечена с гащеризон от въжено трико в цвят каки, който меко следваше силуета на дребната ѝ фигура. Тесен кожен колан с катарам в бяло и златисто във формата на стисната ръце обгръщаше талията ѝ. Златисторусата ѝ коса, която на места сивееше, беше равно подстригана и едва стигаше брадичката ѝ. Живото ѝ лице беше по-скоро интересно, отколкото красиво.

Дарси с радост отбеляза, че болката в тъмнокафявите очи на Нона бе почти изцяло заместена от горчив присмех. Неотдавнашният ѝ развод ѝ се беше отразил зле. Както тя казваше: „Сигурно е също толкова болезнено, ако след четиридесетте съпругът ти не те смени с някоя двадесет и една годишна мацка.“

— Забавих се — извини се Нона. — Ерин ще ни чака в седем.



— Между седем и седем и петнадесет — уточни Дарси, докато махаше изсъхналите листа на цветето.

— Ще стигнем за петнадесет минути, ако се хвърля пред някое свободно такси. Страхотно. Преди да тръгнем, трябва да свърша още нещо. Защо не дойдеш с мен да видиш телевизията откъм състрадателната ѝ страна.

— Не знаех, че има и такава — Дарси метна чантата си през рамо.

Всички стаи гледаха към обширно помещение, където едно до друго бяха наредени бюрата на секретарки и редактори. Бръмчаха компютри, виеха факсове. В единия край на залата говорител съобщаваше новините пред камера. Пътюм Нона вдигна ръка за поздрав.

— Сред тази тълпа няма нито един неженен, който да не отговаря на моите обяви за запознанства. Дори подозирам, че и някои от женените тайно се срещат с интересни персони с шифрови номера.

Нона вкара Дарси в апаратната и я запозна с Джоан Най, русокоса красавица, която изглеждаше на не повече от двадесет и две години.

— Джоан прави некролозите — обясни тя. — Току-що е допълнила с последни данни некролога на известна актриса и ме помоли да му хвърля един поглед — обърна се към Най: — Сигурна съм, че е станал чудесен — добави тя окуражаващо.

— Дано — въздъхна Джоан и натисна копчето на видеокасетофона.

Лицето на филмовата актриса Ан Боучард изпълни екрана. Чу се мелодичният глас на Гари Финч, водещия на телевизионната компания „Хъдзън“, който бавно и тържествено започна да чете:

„Ан Боучард получи първия си «Оскар» на деветнадесет години, когато през 1928 година зае мястото на болната Лилиан Маркър в класическия филм «Опасната пътека»...“

Филмови клипове от най-забележителните роли на Ан Боучард бяха последвани от важни моменти от личния ѝ живот: седемте ѝ съпрузи, къщите ѝ, добре известните ѝ битки с шефовете на студията, откъси от интервюта от дългогодишната ѝ кариера, емоционалното ѝ слово при получаването на наградата за цялостното ѝ творчество: „Била съм благословена! Била съм обичана! Аз също ви обичам всички.“

— Не знаех, че Ан Боучард е починала! — възкликна Дарси, когато филмът свърши. — Господи, та тя говори с майка ми по телефона миналата седмица! Кога се случи това?

— Тя си е жива — отвърна Нона. — Ние, също като вестниците, подготвяме некролози на известни личности. И периодично ги осъвременяваме. Прощалното предаване за Джордж Бърнс беше преправяно двадесет и два пъти. Когато непоправимото дойде, ние просто го излъчваме. Наричаме този род предавания клуб „Сбогом“.

— Клуб „Сбогом“?

— Да. Слагаме финал и казваме сбогом на починалия — тя се обърна към Най: — Беше страхотно. Едва си сдържах сълзите. Между другото, отговаряла ли си на нови обяви?

Най се ухили:

— Дължиш ми пари, Нона. Онази вечер имах среща с някакъв тип. Естествено, попаднах в задръстване. Паркирах временно на втори ред, за да го предупредя, че съм вече тук. Върнах се почти веднага, тъкмо когато един полицаи ми слагаше квитанция за глоба. След дълго търсене паркирах в гараж през шест улици и когато се върнах...

— Той си беше отишъл — предположи Нона.

— Откъде знаеш? — учудено я погледна Най.

— Чувала съм го и друг път. Не го приемай толкова навътре. Сега трябва да вървим — на вратата Нона извика през рамо: — Пригответи ми квитанцията за глобата. Аз ще я платя.

В таксито, на път за срещата с Ерин, Дарси се замисли що за човек е бил този, за да направи такъв номер. Най беше наистина симпатична. Дали не е била прекалено млада за кандидата, с когото е имала среща? Сигурно е казала на колко години е, когато е отговорила на обявата. Или пък онзи си я е представял по-друга?

Тази мисъл я обезпокои. Докато таксито се друсаше и клатеше по натоварената Седемдесет и втора улица, тя започна да разсъждава на глас:

— Нона, когато започнахме да отговаряме на тези обяви, приех всичко на шега. Сега сякаш изпитвам някакво безпокойство. Все едно, че отиваш на любовна среща с напълно непознат човек, за когото дори нямаш сигурността, че е най-добрият приятел на брата на еди-кого си. Представяш ли си някой от твоите познати да постъпи така? Дори и по някаква причина мъжът, с когото Най е имала среща, да не е харесал начина, по който се облича, прическата ѝ, или каквото и да било, просто е можел да ѝ предложи едно питие и да каже, че бърза за летището. Пак щяха да се разделят, без да я кара да се чувства като глупачка.

— Трябва да приемаш фактите, Дарси — отвърна Нона. — От всичко онова, което съм чула, разбирам, че не бива да имаш голямо доверие на повечето от мъжете, които пускат или отговарят на обяви за запознанства. Още по-обезпокояващото е, че днес получих писмо от агент на ФБР, който е чул за предаването и иска да говори с мен. Настоява да включим предупреждение, че даването на такива обяви е характерно за сексуалните психопати.

— Каква приятна мисъл!

Както винаги ресторант „Бела Вита“ предлагаше на гостите си уют и топлота. Из въздуха се носеше чудесният, познат аромат на чесън. Лекото жужене от разговори и смях галеше слуха. Собственикът Адам се зарадва, когато ги видя:

— Ето ги и нашите хубавици. Запазил съм ви маса — посочи им една до прозореца.

— Всеки момент ще дойде и Ерин — каза Дарси, докато сядаха. — Странно как така още не е дошла. Тя е винаги толкова точна, че ми създава комплекси.

— Вероятно се е забавила заради трафика — каза Нона. — Да си поръчаме вино. Знаем, че обича „Шабли“.

Половин час по-късно Дарси стана от масата.

— Отивам да се обадя на Ерин. Единственото, което ми идва наум, е, че при предаването на колието, което работеше за

„Бертолини“, се е наложила някаква поправка. Когато работи, тя губи представа за времето.

В апартамента на Ерин беше включен телефонният секретар. Дарси се върна на масата и в тревожния израз на Нона съзря собствените си чувства.

— Казах й, че ще я чакаме и я помолих, ако не може да дойде, да ни се обади.

Поръчаха вечеря. Дарси обичаше този ресторант, но сега почти не усещаше вкуса на яденето. През няколко минути вперваше поглед към вратата с надеждата Ерин да връхлети с напълно приемливо обяснение за закъснението си.

Но тя не идваше.

Дарси живееше на последния етаж на облицована с кафеникав камък сграда в източната част на Четиридесет и девета улица, а Нона — в една от жилищните кооперации на Централ парк уест. Когато си тръгнаха от ресторанта, взеха различни таксите и си обещаха, че първата, която се чуе с Ерин, ще позвъни на другата.

В мига, в който се прибра, Дарси отново набра номера на Ерин. Час по-късно, преди да си легне, опита отново. Този път съобщението беше съвсем недвусмислено: „Ерин, тревожа се за теб. Сряда, единадесет и петнадесет. Колкото и късно да се прибереш, ми позвъни.“

След това Дарси потъна в неспокоен сън.

Когато на другата сутрин се събуди в шест, първата й мисъл бе, че Ерин все още не се е обадила.

Джей Стратън гледаше от ъгловия прозорец на апартамента си на тридесетия етаж на Уотърсайд Плаза, намиращ се на Двадесет и пета улица и Ист Ринър драйв. Гледката беше импозантна — Бруклинският мост и мостът Уилямсбърг се извиваха над Ист Ринър като дъги, вдясно се извисяваха кулите близнаци, зад тях се виждаше Хъдзън, а потоците от коли, които едва пъплеква в пиковите часове, сега се носеха доста бързо. Беше седем и половина.

Джей се намръщи, очите му — и без това тесни, почти се скриха. Тъмнокестенявата му коса, подстригана в скъп салон, беше приятно прошарена и подчертаваше небрежната му елегантност. Той

осъзнаваше склонността си към пълнеене и яростно спортуваше. Знаеше, че изглежда по-стар от тридесет и седемте си години, но това понякога си имаше и предимства. Повечето хора го смятаха за необикновено красив.

Несъмнено вдовицата на вестникарския магнат, която той придружи миналата седмица до казиното Тадж Махал в Атлантик сити, също го хареса. Въпреки това, когато ѝ спомена, че би искал да изработи специално бижу за нея, лицето ѝ се вкамени.

— Въобще не се опитвайте да ми продавате каквото и да било — сръза го тя. — Да сме наясно по този въпрос.

Втори път не се и опита. Джей не обичаше да си губи времето. Днес обядва в Джоли к्लъб и докато чакаше да се освободи маса, поведе разговор с възрастна двойка. Семейство Аштън бяха дошли в Ню Йорк да отпразнуват четиридесетгодишнината от сватбата си. Личеше си, че са заможни, но се чувстваха малко несигурни далеч от познатата им Северна Каролина и затова с удоволствие отвърнаха на опита му да ги заговори.

Съпругът се поласка от въпроса на Джей дали вече е избрал подходящо украшение за жена си по случай четиридесетата годишнина от съвместния им живот.

— Непрекъснато убеждавам Франсис да ми позволи да ѝ купя нещо наистина красиво, а тя настоява да събираме пари за малката Франсис.

Джей се впусна да ги убеждава как след години малката Франсис с удоволствие ще носи някоя хубава огърлица или гривна и ще разказва на своята дъщеря или внучка, че това е бил много специален подарък на баба от дядо.

— Именно това правят в кралските семейства векове наред — обясни той и им подаде визитната си картичка.

Телефонът извъня. Джей бързо вдигна слушалката. Помисли си, че може да са Аштънови.

Беше Алдо Марко, управителят на „Бертолини“.

— Тъкмо се канех да ти се обадя, Алдо — сърдечно започна Джей. — Всичко е наред, нали?

— Не всичко е наред — леденият тон на Марко режеше слушалката. — Когато ме запознахте с Ерин Кели, тя и проектите ѝ ми направиха много добро впечатление. А този, който ни предложи, беше

превъзходен и, както знаете, ние ѝ дадохме семейните камъни на нашия клиент, за да ги аранжира. Колието трябваше да бъде готово тази сутрин. Госпожица Кели не дойде на уговорената среща, нито отговори на многобройните съобщения, които ѝ оставихме. Господин Стратън, искам или въпросното колие, или незабавно да ми бъдат върнати скъпоценните камъни на клиента.

Джей облиза изсъхналите си устни. Изведнъж осъзна, че ръката му, която държеше слушалката, е мокра от пот. Беше забравил за колието. Трескаво премисли как да отговори.

— Преди седмица се видях с госпожица Кели. Показа ми колието. То е изящо. Сигурно има някакво недоразумение.

— Недоразумението е, че тя не донесе колието, което е поръчано за годеж в петък вечер. Повтарям, утре трябва да имам или него, или камъните на клиента. Ще държа вас отговорен за изпълнението на едното или на другото. Ясно ли е?

Острото изщракване на телефона остана да звучи в ушите на Стратън.

В сряда Майкъл Наш прие последния си пациент в пет следобед. Ренкуист беше пенсиониран висш служител в международна фармацевтична компания. Пенсионирането беше превърнало този човек, чиято личност бе свързана с интригите и политиката на началническата канцелария, в непотребен аутсайдер.

— Знам, че няма причина — говореше Ренкуист, — но се чувствам толкова ненужен. Дори жена ми непрекъснато ми пили на главата: „Омъжих се за теб за всичко друго, но не и само да ти готвя.“

— Трябвало е да се захванете с нещо след пенсионирането си — кротко каза Наш.

— Така и направих, но нищо не излезе — засмя се Ренкуист.

„Депресия“, помисли си Наш. Обикновената „настинка“ при психическите болести. Усети, че е уморен и не отдава цялото си внимание на Ренкуист. „Не е честно — каза си той. — Плаща ми, за да го слушам.“ Обзе го облекчение, че в шест без десет ще може да прекъсне сеанса.

След като Ренкуист си отиде, Наш започна да подрежда. Кабинетът му се намиреше на Седемдесет и първа улица и Парк

авеню, а самият той живееше на двадесетия етаж в същата сграда. Излезе във фоайето.

Новата наемателка от същия етаж, русокоса жена на около тридесет години, чакаше асансьора. Наш потисна раздразнението си от перспективата да пътува в асансьора заедно с нея. Неприкритият интерес в погледа ѝ го дразнеше, както и почти неизбежните покани да се отбие при нея на чашка.

Майкъл Наш си имаше същия проблем с доста от своите пациентки. Той четеше мислите им. Симпатичен на външен вид, разведен, без деца, ненавършил четиридесет, достъпен. Недоверчивата сдържаност беше станала негова втора природа.

Днес, слава Богу, новата съседка не повтори поканата си. Вероятно се беше примирила. Когато излязоха от асансьора, той промърмори само едно „лека нощ“ и се прибра.

Апартаментът му беше отражение на педантичността, с която се отнасяше към всичко в живота си. Ленената Дамаска на двойното канапе в дневната и на столовете, наредени около кръгла дъбова маса, беше еднаква. Масата беше купил на търг в Бъкс Каунти. Килимите бяха изпъстрени с геометрични фигури върху фон с цвят „слонова кост“. Библиотеки по стените, саксии върху первазите, умивалник в колониален стил, превърнат в бар, различни джунджурии, които бе събирал от пътуванията си в чужбина, хубави картини. Стаята беше удобна и красива.

Кухнята и кабинетът бяха вляво от дневната, а спалнята и банята — вдясно. Приятен апартамент, който беше подходящо допълнение към голямата къща в Бриджуотър, гордостта и радостта на неговите родители. Наш често се бе изкушавал да я продаде, но я държеше заради ездата през почивните дни.

Съблече самото си и се замисли дали да хване края на новините в шест часа, или да си пусне новия компактдиск с Моцартова симфония. Спечели Моцарт. Тъкмо когато познатите нежни начални тактове изпълниха стаята, на вратата се позвъни.

Наш предположи кой може да бъде. Безропотно отвори. Новата съседка държеше съд за лед — стар и изтъркан трик. Слава Богу, че не си бе налял питието. Той напълни съда с лед, обясни, че за съжаление не може да ѝ прави компания, тъй като излиза, и я изпрати до вратата. След като тя си тръгна, нервно повтаряйки нещо от рода на „може би

друг път“, Наш отиде до барчето, сипа си сухо мартини и мрачно заклати глава.

Разположи се на креслото близо до прозореца, отпи от коктейла и докато се наслаждаваше на мекия му, успокояващ вкус, се замисли за младата жена, с която щеше да вечеря в осем часа. Тя беше отговорила на обявата му за запознанство с подчертано чувство за хумор.

Неговият издател беше въодушевен от първата половина на книгата, която пишеше и в която анализираше хората, пускащи или отговарящи на обяви за запознанства, техните психологически потребности, бягството им от действителността. В нея те сами разказваха за себе си.

Работното заглавие на книгата беше: *„Обявата за запознанства: търсене на общуване или бягство от действителността?“*.



## IV

*Четвъртък 21 февруари*

Дарси седеше до малката масичка, пиеше кафе и рееше празен поглед из градинките около къщите. Сега те бяха голи, осеяни тук-там с неразтопен сняг, но през лятото между добре подстриганата трева растяха разкошни цветя. Сред известните собственици на частните къщи, пред които бяха тези градинки, бяха Ага Хан и Катрин Хепбърн.

Ерин обичаше да идва тук, когато градинките бяха покрити с цветя.

— От улицата не можеш и да предположиш за тяхното съществуване — въздишаше тя. — Винаги съм ти казвала, че имаш голям късмет с това жилище, Дарси.

Ерин. Къде ли беше отишла? Веднага щом се събуди и осъзна, че не се беше обадила, Дарси позвъни в старческия дом в Масачузетс. Състоянието на господин Кели било все същото. Това можело да продължи неопределено време, макар че със сигурност организмът му отслабвал. Не, не са търсили дъщеря му. Дневната сестра не знаеше дали предишната вечер Ерин се е обаждала в обичайното време.

— Какво да направя? — каза си Дарси на глас. Да съобщи за изчезването на Ерин? Да се обади на полицията и да провери дали името ѝ не е сред нещастните случаи през изминалото денонощие?

Внезапна мисъл я накара да потрепери. Ами ако ѝ се е случило нещо лошо в апартамента? Ерин имаше навика да се клати на стола, когато се концентрираше. Представи си как през цялото това време тя лежи в безсъзнание на пода!

Бързо си облече пуловера и панталона, грабна палтото и ръкавиците. Няколкото минути, преди да спре такси на Второ авеню, ѝ се сториха почти безкрайни.

— Кристофър стрийт номер 101 и, моля, побързайте.

— Всички казват „бързай“. Аз пък си викам: „Спокойно, за да живееш по-дълго.“ — шофьорът ѝ намигна в огледалото за обратно виждане.

Дарси извърна глава. Нямаше настроение да се шегува. Как мисълта за нещастен случай не ѝ беше дошла по-рано! Миналия месец, преди Дарси да замине за Калифорния, Ерин се бе отбила за вечеря. Гледаха новините. На една от рекламите показаха как крехка старица пада на пода и вика помощ с някакво електронно приспособление, което висеше на врата ѝ.

— Това чака и нас след петдесет години — каза Ерин и имитира рекламата, като стенеше: — „По-о-мощ, по-о-мощ! Паднах и не мога да се изправа!“

Гюс Боксър, портиерът от Кристофър стрийт 101, си падаше по хубавите жени. Затова, докато бързаше да отвори на настоящето звънене на външната врата, раздразненото му изражение се смени с предразполагаща усмивка.

Онова, което видя, му хареса. Светлокестенявите коси на посетителката бяха разбъркани от вятъра. Те падаха върху лицето ѝ и му напомниха за филмите на Вероника Лейк, които гледаше до късно през нощта. Три четвъртото ѝ палто от гладка кожа беше старо, но имаше елегантен вид. Тези неща Гюс бе започнал да забелязва, откакто се бе хванал на работа в Гринидж Вилидж.

С поглед на познавач огледа дългите ѝ, слаби крака. Чак след това разбра, че я познава отнякъде. Беше я виждал няколко пъти в компанията на обитателката на апартамент 3 Б, Ерин Кели. Отвори вътрешната врата и я пусна да влезе.

— На вашите услуги — каза той по начин, който му се струваше впечатляващ.

Дарси мина покрай него, като се опитваше да скрие антипатията си. От време на време Ерин се оплакваше от този шестдесетгодишен Казанова в мръсен анцуг.

— Повдига ми се от този Боксър — беше ѝ казала веднъж. — Никак не ми е приятно, че има ключ за апартамента. Веднъж го сварих вътре и той измисли някакво невероятно обяснение, че проверявал за спукана тръба.

— А изчезвало ли ти е нещо? — попита Дарси.

— Не. Бижутата, с които работя, държа в сейфа. Нищо друго не си заслужава да бъде откраднато. По-скоро има нещо неприятно и

похотливо в него и от това ме полазват тръпки. Остави го! Слагам райбера, когато съм вътре, но мястото е долнопробно. Той самият сигурно е безвреден.

Дарси започна направо:

— Тревожа се за Ерин Кели — каза на портиера. — Трябваше да се видим снощи, но тя не дойде. Не отговаря и по телефона. Искam да проверя апартамента ѝ. Нещо може да ѝ се е случило.

— Вчера ѝ нямаше нищо — присви очи Боксър.

— Вчера ли?

Дебелите клепачи се спуснаха върху избелелите му очи. Облиза с език полуотворените си устни. Челото му се сгърчи.

— Не, грешка. Видях я във вторник. Късно следобед. Носеше някакви покупки — в гласа му се появиха целомъдрени нотки. — Предложих ѝ да пренесе пакетите.

— Това е било във вторник следобед. А видяхте ли я да излиза или да се връща във вторник вечерта?

— Не. Не мога да си спомня. Но вижте, аз не стоя на вратата. Наемателите, си имат ключове. Момчетата, които носят покупките, използват домофона.

Дарси кимна. Макар да знаеше, че е безпредметно, преди да позвъни на портиера, беше позвънила и на звънеца на Ерин.

— Страхувам се да не се е случило нещо лошо горе. Трябва непременно да вляза в апартамента. Нали имате ключ?

— Трябва да знаете, че обикновено не пускам по апартаментите хора, само защото искат да влязат — кривата усмивка отново се беше появила върху лицето му. — Но съм ви виждал заедно с Кели. Знам, че сте приятелки. Също като нея сте — елегантна, хубава.

Без да обръща внимание на комплимента му, Дарси се заизкачва нагоре.

Стълбите и площадките бяха чисти, но мрачни. Кърпените стени бяха боядисани в корабно сиво, плочите по стъпалата — неравни. Влизайки в апартамента на Ерин, имаше усещането, че излиза от пещера. Когато преди три години Ерин се премести тук, Дарси ѝ помогна да боядисат и налепят тапетите. Бяха наели пикап и обиколиха Кънектикът и Ню Джърси, за да купят мебели втора употреба.

Боядисаха стените снежнобели. Пъстри черджета с индиански шарки бяха разпръснати върху издраскания, макар и полиран паркет. Над модерното канапе, покрито с ярък червен плюш и отрупано с живописно подредени възглавнички, висяха рамкирани постери с репродукции от музеите.

Прозорците гледаха към улицата. Въпреки че небето беше покрито с облаци, вътре беше светло. Под прозореца върху дългата работна маса, спретнато подредени един до друг, лежаха работните инструменти на Ерин: фенерче, ръчна бормашина, пили и клещи, клеми и пинсети, поялник, шублери, бургии. Дарси винаги наблюдаваше с опиянение как Ерин работи, как тънките ѝ пръсти умело се справят с нежните камъни.

До масата стоеше единствената екстравагантност на обзавеждането — висок фармацевтичен шкаф от деветнадесети век с няколко десетки тесни чекмеджета. Долните бяха само фасада, зад която се криеше сейф. Фотьойл, телевизор и качествена стереоуредба допълваха приятната обстановка.

Дарси веднага изпита чувство на облекчение. Тук всичко беше наред. Заедно с Гюс Боксър, който я следваше, надникнаха в миниатюрната кухничка — малко тъмно кубче, което двете бяха боядисали в яркожълто и бяха украсили с кърпи за съдове, поставени в рамки.

Тесен коридор водеше към спалнята. Месингово легло и неголяма тоалетка бяха единствената мебелировка на малката като килер стая. Леглото беше оправено. Всичко си беше на мястото.

В банята висяха чисти и сухи кърпи. Дарси отвори тоалетното шкафче. Вещият ѝ поглед веднага забеляза четката за зъби, грима и кремове.

— Според мен всичко е наред. Успокоихте ли се? — Боксър започваше да проявява нетърпение.

— Не — Дарси се върна в дневната и отиде до работната маса. Телефонният секретар беше регистрирал дванадесет обаждания. Натисна копчето за пренавиване на касетката.

— Ей, не мисля, че...

— Ерин изчезна — прекъсна протестите му тя. — Ясно ли ви е? Няма я. Ще чуя цялата касетка, за да разбера дали нещо няма да ми подсказва къде може да е отишла. След това ще се обадя в полицията

да направя справка за нещастните случаи. Започвам наистина да мисля, че лежи в безсъзнание в някоя болница. Може да останете тук, но ако си имате работа, вървете си. Какво решавате?

— Мисля, че мога да ви оставя сама — повдигна рамене Боксър.

Дарси му обърна гръб, взе си чантата и извади тефтерчето и химикалката си. Започна да прослушва записите и не чу кога Боксър излезе. Първият запис беше от вторник вечерта. От някой си Том Шуорц. Благодареше, че е отговорила на обявата му. Тъкмо бил открил евтин ресторант. Канеше я на вечеря. Щял да позвъни пак.

В седем вечерта във вторник Ерин трябваше да се срещне с Чарлз Норт в някаква кръчма близо до Уошингтън скуеър. „Несъмнено в седем без четвърт вече е била навън“ — помисли си Дарси.

Следващият запис беше от седем и двадесет и пет. Майкъл Наш.

„Беше ми много приятно да се запозная с вас, Ерин, и се надявам, че ще можем да вечеряме заедно някой ден през тази седмица. Ако имате възможност, ми позвънете още тази вечер.“

Наш беше оставил домашния и служебния си телефони. Обажданията в сряда започваха още в девет сутринта. Първите три бяха рутинно служебни. Едното от тях, на Алдо Марко от „Бертолини“, накара Дарси да усети буца в гърлото си.

„Госпожице Кели, разочарован съм, че не спазихте уговорената в десет часа среща. На всяка цена трябва да видя колието и ви предупреждавам, че няма да допусна никакви поправки в последния момент. Моля веднага да ми се обадите.“

Този запис беше от единадесет. Следваха още три от същия човек, в които раздражението и настойчивостта му растяха. Освен обажданията на Дарси имаше и още едно, свързано с поръчката на „Бертолини“.

„Ерин, тук е Джей Стратън. Какво става? Марко постоянно ми звъни за колието и ме обвинява, че съм те препоръчал.“

Дарси знаеше, че Стратън е бижутерът, който бе занесъл проектите на Ерин в „Бертолини“. Записал се беше в седем вечерта в сряда. Дарси започна да пренавива касетката, но спря. Може би не трябваше да изтрива тези записи. От телефонния указател взе номера на най-близкия полицейски участък.

— Искам да съобщя за изчезването на един човек — каза тя, когато отговориха. Обясниха й, че трябва да отиде на място, тъй като не приемат по телефона информация от този род, особено когато се отнася за пълнолетен гражданин.

„Ще се отбия на път за вкъщи“, реши Дарси. Отиде в кухнята и докато си приготвяше кафе, забеляза, че опаковката с мляко не беше отваряна. Ерин започваше деня си с кафе и винаги го пиеше с мляко. Във вторник вечерта Боксър я бе видял да се връща от пазар. Дарси отвори кофата за боклук под умивалника. Вътре имаше някакви отпадъци, но липсваше празна опаковка от мляко. „Вчера сутринта Ерин не си е била у дома — помисли си Дарси. — Във вторник вечерта тя въобще не се е прибираща.“

Върна се с чаша кафе обратно в дневната. От най-горното чекмедже на работната маса извади календар-бележника на Ерин. Разлисти го и отвори на страницата за деня. Не бяха отбелязани никакви срещи. За сряда имаше две: „Бертолини“ — 10 сутринта; „Бела Вита“ — 7 вечерта (Дарси и Нона).

На страниците за предишните седмици имаше отбелязани срещи с мъже, имената на които не говореха на Дарси нищо. Срещите обикновено бяха между пет и седем. До повечето от тях беше записано и мястото: О’Нийл, Мики Мантъл. Плаза, Шератон... все барове на хотели или известни заведения.

Телефонът иззвъня. „Дано да е Ерин“ — помоли се Дарси, докато вдигаше слушалката.

— Ало.

— Ерин? — мъжки глас.

— Няма я. Аз съм Дарси Скот. Нейна приятелка.

— Знаете ли къде мога да я намеря?

— Кой се обажда? — разочарование, силно и непреодолимо, обзе Дарси.

— Джей Стратън.

Джей Стратън се беше обаждал за колието на „Бертолини“. Той й говореше нещо.

— ... ако знаете къде е Ерин, моля кажете й, че ако не получат това колие, ще й потърсят съдебна отговорност. — Очите на Дарси замигаха по посока на домашната аптечка. Знаеше, че Ерин е записала комбинацията за сейфа в тефтерчето си под името на фирмата, откъдето го бе купила. Стратън продължаваше да говори. — Знам, че Ерин държеше колието в сейфа у тях. Има ли някаква възможност да проверите дали е все още там? — настоя той.

— Изчакайте — Дарси запуши с ръка микрофона, а после си помисли: „Колко съм глупава! Та тук няма никой.“ Но вътре в себе си приемаше, че Ерин е тук. Ако колието не беше в сейфа, това можеше да означава, че е станала жертва на грабеж, докато е отивала да го занесе. Ако е тук, беше почти сигурно, че нещо друго й се е случило. Нищо на света не би й попретило да занесе колието навреме.

Тя отвори тефтерчето на Ерин и обърна на страницата с Д. До „Далтъп сейф“ беше написана поредица от числа.

— Намерих комбинацията — каза тя на Стратън. — Чакам ви тук. Не желая да отварям сейфа без свидетел. А в случай че колието е тук, ще ви поискам разписка срещу получаването му.

Стратън каза, че тръгва. След като затвори телефона, Дарси реши да повика и портиера. Не знаеше нищо за Джей Стратън, освен онова, което й беше казала Ерин — че е бижутерът, който й бе осигурил поръчката на „Бертолини“.

Докато чакаше, Дарси заразгръща документите на Ерин. В папката, надписана „Предаване за обявите за запознанства“, имаше откъснати страници от вестници и списания с обяви за запознанства, като на всяка страница бяха оградени различен брой. Дали те бяха онези, на които Ерин беше отговорила или пък е възнамерявала да отговори? Разтревожена, Дарси осъзна, че отбелязаните бяха най-малко двадесет. Коя и дали сред тях е обявата на Чарлз Норт, с когото Ерин имаше среща във вторник вечерта?

Когато тя и Ерин се съгласиха да отговарят на обявите за запознанства, се захванаха много систематично за работа. Отпечатаха си евтини бланки само с техните имена. Избраха си снимки, които да изпращат, когато им поискат. Заливаха се от смях вечери наред, докато измисляха текстове на писма, които нямаха намерение да изпращат: „Обичам да чистя, да чистя, да чистя. (Идеята беше на Ерин.) Любимото ми занимание е да пера на ръка. Наследих от баба си нейната дъска за пране. Братовчедка ми също я искаше и това причини голяма семейна разправа. Ставам лоша, когато имам мензис, но през останалото време съм добра. Моля Ви да се обадите колкото може по-скоро.“

Накрая бяха съчинили очарователни според тях отговори. Когато Дарси заминаваше за Калифорния, Ерин ѝ каза:

— Ще отговарям на твоите обяви около две седмици, преди да се върнеш. Ще променям някое и друго изречение, за да паснат на обявите.

Ерин нямаше компютър. Дарси знаеше, че пише отговорите на електрическата си машина, но копия от тях не правеше. Тя записваше всички данни в бележника, който носеше в чантата си: кода на отговорената обява, имената на всички, на които се е обаждала, впечатленията си от тези, с които се бе срещала.

Джей Стратън се облегна в таксито и притвори очи. Говорителят зад дясното му ухо гърмеше от рок музика.

— Намали го! — грубо каза той.

— Човече, та ти се опитваш да ме лишиш от моята музика! — шофьорът беше около двадесетгодишен. Тъничка рошава коса покриваше врата му. Обърна се да изгледа Стратън, видя изражението върху лицето му, измърмори нещо под носа си и намали звука.

Стратън усети как започва да се изпотява под мишниците. Трябваше да се съблече. Попипа джоба си. Разписката, която Ерин му беше дала за скъпоценните камъни на „Бертолини“ и за диамантите, които ѝ беше поверил миналата седмица, беше в портфейла му. Дарси Скот му се стори разумна. Не биваше да предизвиква и най-малкото подозрение.



Любопитният портиер сигурно го беше чакал, тъй като, когато Стратън пристигна, вече отваряше вратата. Очевидно го позна.

— Ще ви заведе горе — каза той. — Госпожицата ме помоли да бъда и аз там, докато отваря сейфа.

Стратън изруга наум и последва тантурестата фигура нагоре по стълбите. Не му трябваха двама свидетели.

Когато Дарси им отвори да влязат, по лицето на Стратън се разля приятно и някак угрижено изражение. Беше решил да бъде спокоен, но тревогата в очите на Скот го отказа от всякакви баналности. Съгласи се с нея, че сигурно се е случило нещо ужасно.

„Интелигентна жена“, помисли си той. Дарси очевидно беше запомнила цифровата комбинация за сейфа. Не искаше другите да разберат къде я пази Ерин. Беше приготвила лист и писалка.

— Искам да опишем какво има в сейфа.

Стратън нарочно се обърна с гръб, докато тя набираше кода, и едва когато отвори вратата, клекна до нея. Сейфът беше доста дълбок. По рафтовете му бяха подредени кутийки и торбички.

— Нека да ви подавам всичко на вас — предложи той. — Ще ви съобщавам всяко нещо. Вие ще записвате.

Дарси се поколеба, сетне осъзна, че предложението е разумно. Той беше бижутер. Ръката му се отърка о нейната. Тя инстинктивно се отмести.

Стратън хвърли поглед през рамо. Боксър изглеждаше нервен, запали цигара и огледа стаята, вероятно за пепелник. Това беше единственият шанс за Стратън.

— Мисля, че Ерин държеше колието в онази кадифена кутийка — протегна се да я вземе и нарочно я събори на пода.

Като видя блясъка на разпилените около нея камъни, Дарси скочи и трескаво започна да ги събира. Миг след това, като се ругаеше за своето невнимание, и Стратън клекна до нея. Двамата внимателно огледаха навсякъде.

— Сигурен съм, че събрахме всичко — каза той. — Това са полускъпоценни камъни, ползват се за ежедневни украшения. По-важното е... — той отвори кадифената кутийка. — Ето го бижутото на „Бертолини“.

Дарси впери поглед в красивото колие. Смарагдите, диамантите, сапфирите, лунните камъни, опалите и рубините бяха изящно

подредени и ѝ напомниха средновековните украшения, които бе виждала по портретите в музея „Метрополитън“.

— Нали е прекрасно? — попита Стратън. — Сега вече можете да разберете защо управителят в „Бертолини“ е толкова разтревожен при мисълта, че може да му се случи нещо. Ерин е изключително талантива. Тя не само успя да изработи основа, върху която тези камъни изглеждат десет пъти по-скъпи от действителната им стойност, но постигна византийския стил. Семейството, което направи поръчката, има руско потекло. Тези скъпоценни камъни са били единственото ценно нещо, което са взели със себе си, когато са бягали през 1917 година.

Дарси си представи Ерин на работната маса, подпряла глезени в напречните пръчки на стола, както обичаше да седи, докато учеше през студентските години. Обзе я чувство за непоправимо бедствие. Къде би могла да иде по собствено желание, без да предаде това колие в уговорения срок?

„Не би отишла никъде *по своя воля*.“ В това беше сигурна.

Дарси прехапа устни, за да не трепери, и хвана писалката.

— Мисля, че трябва да опишем всеки скъпоценен камък в това колие, за да няма никакви съмнения, че някой липсва. Ще ми помогнете ли?

Когато Стратън извади всички торбички, кадифени калъфчета и кутийки от сейфа, забеляза, че възбудата му расте.

— Ще отворя останалите и тогава ще опишем всичко наведнъж — каза накрая той. Погледна я право в очите. — Колието на „Бертолини“ е тук, но торбичката с диаманти на стойност четвърт милион долара, която дадох на Ерин, липсва.

Дарси напусна апартамента заедно със Стратън.

— Отивам в полицията, за да съобщя за изчезването на Ерин — каза тя.

— Абсолютно сте права — отговори той. — Ще се погрижа веднага да занеса колието в „Бертолини“, а ако до една седмица нямаме вест от Ерин, ще се обадя на застрахователната компания във връзка с диамантите.

Беше точно дванадесет на обяд, когато Дарси влезе в Шести полицейски участък на Чарлс стрийт. След настояването ѝ, че се касае за нещо страшно необичайно, с нея дойде да разговаря един от инспекторите. Високият чернокож мъж на средна възраст, който се представи като Дийн Томпсън, съчувствено я слушаше и се опитваше да разсее страховете ѝ.

— Наистина не можем да я картотекираме като изчезнала пълнолетна жена само защото ден или два не се е обаждала никому — обясни той. — Това е нарушение на свободата на движение на личността. Мога единствено, ако ми дадете описанието ѝ, да проверя в бюлетините за нещастни случаи.

Дарси плахо даде нужната информация. Около един и седемдесет, шестдесет килограма, тъмноруса коса, сини очи, двадесет и осем годишна.

— Почакайте, имам и нейна снимка в портмонето си.

Томпсън погледа снимката и ѝ я върна.

— Много симпатична жена — подаде ѝ визитната си картичка и поиска нейната. — Ще поддържахме връзка.

Сюзън Фроли Фокс притисна петгодишната Триш и я поведе към чакащия училищен автобус, които щеше да я откара на следобедните занимания в детската градина. Тъжното ѝ изражение показваше, че всеки момент ще избухне в сълзи. Бебето, което Сюзън здраво бе стиснала под другата си ръка, се наведе и дръпна косата на Триш. Тя прие това за нужното оправдание и захлипа.

Сюзън прехапа устни, разкъсвана между раздразнението и съчувствието.

— Той не ти е направил нищо, а ти няма да останеш у дома.

Шофьорката на автобуса, пълна жена с блага усмивка, каза ласкаво:

— Хайде, Триш, ще седнеш отпред до мен.

Сюзън замахна енергично и когато автобусът се отдалечи, въздъхна с облекчение. Премести тежестта на бебето и забърза към разхвърляния си дом, декориран отвън с тухли и гипсова мазилка. Тук-там петна от сняг все още покриваха ливадата. Дърветата, бездиханни и безкръвни, се извисяваха на фона на сивото небе. След няколко

месеца в градината щяха да избуят цъфтящи храсти, а по върбите щяха да се спускат каскади от листа. Още от малка Сюзън усещаше идването на пролетта по върбите.

Бутна градинската врата и влезе. Стопли храната на бебето, занесе го в стаята му, смени му пелените и го сложи да спи. Настъпваше нейното спокойно време: час и половина, преди да се събуди. Знаеше, че трябва да започне работа. Леглата не бяха оправени. В кухнята цареше хаос. Тази сутрин Триш бе пожелала да прави сладки и върху масата още стоеше полепнало тесто.

Сюзън погледна тавичката за печене върху плота и се усмихна. Сладките изглеждаха вкусни. Хубаво щеше да бъде Триш да иска да ходи на детска градина. Пролетта идва, тревожеше се Сюзън. Какво ли щеше да бъде, когато Триш стане ученичка и трябва да ходи на училище по цял ден?

Дъг обвиняваше Сюзън за нежеланието на Триш да ходи на училище.

— Ако ти самата излизаше по-често да обядваш в клуба или да участваш в някои благотворителни комитети, Триш щеше да свикне друг да се грижи за нея.

Сюзън включи чайника, избърса масата и си приготви топъл сандвич с кашкавал и шунка. „Има Господ на този свят“ — помисли си тя с благодарност, докато се наслаждаваше на благословената тишина.

На втората чаша чай си позволи да се отдаде на гнева, който я изгаряше отвътре. Дъг не се беше прибрал и снощи. Когато беше зает до късно вечер, той ползваше стаята на фирмата в хотел „Гейтуей“, близо до Световния търговски център, където работеше. Винаги се гневеше, когато му звънеше там:

— По дяволите, Сюзън, ще ме търсиш само в краен случай. Не могат да ме викат от съвещания, а те обикновено свършват доста след полунощ.

С чаша чай в ръка Сюзън се отправи към спалнята. Голямото антично огледало стоеше изправено на стойка в десния ъгъл срещу стенния гардероб. Застана пред него и се заоглежда.

Благодарение на неспокойните бебешки пръстчета, късата ѝ къдрава кестенява коса беше разрошена. Тя рядко си слагаше грим през деня, но и нямаше нужда от него. Кожата ѝ беше чиста и опъната, имаше свеж тен. Беше висока метър и шестдесет и можеше да

отслабне шест-седем килограма. Тежеше петдесет и два-три килограма, когато се омъжи за Дъг преди четиринадесет години. Денем, особено след раждането на Триш и Конър, носеше пуловери и маратонки.

„На тридесет и осем години съм, каза си Сюзън. Мога да сваля някой и друг килограм, но противно на онова, което казва мъжът ми, не съм дебела. Не съм кой знае каква домакиня, но знам, че съм добра майка. Освен това готвя вкусно. Не желая да прекарвам времето си извън къщи, тъй като децата ми са малки и имат нужда от мен. Още повече че баща им няма никакво време за тях през деня.“

Тя изпи остатъка от чая и усети как гневът ѝ нараства. Когато във вторник вечерта Дони се прибра след баскетболния мач, беше изпаднал в някакво състояние между екстаза и отчаянието. Беше вкарал победния кош.

— Всички се изправиха и ме аплодираха, мамо! — после добави: — Татко беше единственият баща, който не беше дошъл.

Сърцето ѝ се сви заради божата в очите на момчето. В последния момент момичето, което трябваше да гледа бебето, отказа да дойде, затова и тя не можа да иде на мача.

— Това е изключително събитие — твърдо заяви Сюзън. — Хайде да се опитаме да открием татко и да му разкажем.

Дъглас Фокс не беше отсядал в хотела. Нямаха и информация за някакво съвещание. Стаята, запазена за персонала на „Келдън Икуитис“, също беше свободна.

— Сигурно е някой тъп телефонист — беше казала на Дони, като се мъчеше да говори със спокоен тон.

— Сигурно, мамо — Дони не беше глупав. Призори Сюзън се събуди от приглушени хлипания. Беше стояла до вратата на Дони, знаеше, че не би искал тя да го види да плаче.

— Моят съпруг не обича нито мен, нито децата — каза тя на отражението си в огледалото. — Прекарва в Ню Йорк няколко нощи в седмицата. Лъже ме, за да не му се обаждам никога. Кара ме да се чувствам дебела, раздърпана, тъпа и ненужна глупачка. И ми е дошъл до гуша.

Отвърна се от огледалото и внимателно огледа спалнята. „Би трябвало да се организирам по-добре — призна си тя. — Кога се

предадох? Кога, по дяволите, реших, че няма смисъл да се мъча да му се харесвам?“

Тя знаеше отговора. Преди близо две години, докато беше бременна с бебето, бяха наели домашна помощница от Швеция и Сюзън беше сигурна, че Дъг е имал връзка с нея.

„Защо още тогава не погледнах сериозно на въпроса? — запита се тя, докато оправяше леглото. — Защото все още го обичах? Или защото не исках да призная, че баща ми беше прав за него?“

Дъг и тя се бяха оженили седмица, след като се беше дипломирала в „Брин Мор“. Баща ѝ предложи да направи околосветско пътешествие, ако промени намерението си.

— Под този студентски чар се крие един долен подлец — беше я предупредил той.

„Омъжих се, като напълно съзнавах това — призна си Сюзън, когато се върна в кухнята. — Ако татко знаеше половината от истината, щеше да получи удар.“

Върху плота в кухнята имаше купчина списания. Разрови ги, за да намери онова, което търсеше. В един от броевете на „Пипъл“ имаше материал за частна детективка в Манхатън. Жени с професии я наемали, за да разберат нещо повече за мъжете, за които възнамерявали да се омъжват. Занимавала се и с бракоразводни дела.

Сюзън научи номера ѝ от телефонната служба и го набра. Свърза се с детективката и си уреди среща за следващия понеделник, 25 февруари.

— Подозирам, че съпругът ми се среща с други жени — обясни спокойно тя. — Мисля за развод и искам да знам всичко за неговите похождения.

Когато затвори телефона, Сюзън се пребори с изкушението просто да седне и да продължи да обмисля нещата. Вместо това яростно се развъртя из кухнята. Крайно време беше да сложи тази къща в ред. Ако имаше късмет, до лятото щеше да я обяви за продан.

Нямаше да е леко сама да отглежда четири деца. Сюзън знаеше, че след развода Дъг щеше да обръща малко, ако не и никакво внимание на децата. Пред хората обичаше да се прави на щедър, но в действителност беше дребнаво стиснат. Щеше да настоява за умерена издръжка за децата. Но щеше да ѝ е по-лесно да живее с по-малко пари, отколкото да продължава с този фарс.

Телефонът иззвъня. Беше Дъг с вечното оплакване от проклетите дълги съвещания през последните два дни. Чувствал се изтощен, макар че не били свършили. Тази вечер щял да се прибере, но късно. Много късно.

— Не се безпокой, скъпи — успокои го Сюзън. — Разбирам те напълно.

Тесният селски път белееше в мрака. През цялото време Чарли не беше срещнал нито една кола. Алеята, по която трябваше да завие, беше почти скрита от храстите. Тайно и тихо местенце, далеч от хорските очи. Беше го купил преди шест години почти на безценица. Наследствен имот, собственост на ексцентричен ерген, чието хоби било да си го поддържа сам.

Построена през 1902 година, къщата беше непретенциозна. Вътрешните подобрения бяха превърнали целия първи етаж в едно помещение заедно с кухнята и камината. Широките дъбови дъски на пода бяха лакирани. Мебелировката беше в стил от времето на холандските заселници в Пенсилвания, строга и красива.

Чарли беше добавил дълго кафеникаво тапицирано канапе, подходящ към него стол, килим между канапето и камината.

Вторият етаж си стоеше, както го беше заварил. Две малки стаи, превърнати в спалня с прилични размери. Квакерска мебелировка, легло с дърворезба, висок скрин. И двете направени от бор. Оригиналната вана с извити крака беше оставена в модернизирания баня.

Единствено мазето беше променено. Огромният фризер, в който отдавна нямаше и грам храна. В него, когато беше необходимо, държеше телата на момичетата. Тук вледенените момински тела чакаха да бъдат изкопани гробовете им под топлите лъчи на пролетното слънце. В мазето имаше и тезгях, върху който бе поставена купчината от десет картонени кутии за обувки. Оставаше му само една, която трябваше да украси.

Очарователна, скрита сред гората къща. Допреди две години, когато бе започнал да сънува Нан, не беше водил тук никого. Преди това му стигаше, че притежава къщата. Тя беше неговото спасение, когато искаше да избяга. Самотата. Възможността му да си представя,

че танцува с красиви момичета. Пускаше си по видеото стари филми. Гледайки ги, се превръщаше във Фред Астер и танцуваше с Джинджър Роджърс и Рита Хейууд, и с Леели Керън. Повтаряше изящните движения на Астер, докато стъпките му се сливаха с неговите, имитираше извивките на тялото му. Всеки път чувстваше другите партньори на Джинджър и Рита, на Лесли и Фред в прегръдките си, усещаше техния обожавач поглед, наслаждаваше се на музиката, на танца.

И един ден, преди две години, всичко свърши. По средата на един танц Джинджър изчезна и в прегръдката му отново се настани Нан. Същата, каквато бе, след като я удуши. Сякаш продължаваше да танцува онзи валс по горската пътека, а лекото ѝ гъвкаво тяло, което бе престанало да се съпротивлява, лежеше в прегръдките му, отпуснало глава върху рамото му.

Когато споменът се върна, той изтича в мазето, извади от кутията втората от елегантния чифт обувки и маратонката, която бе свалил от крака на Нан, и започна да ги люлее в такт с музиката. Сякаш те бяха Нан и той вече знаеше какво трябва да направи.

Първо бе вградил скрита видеокамера, за да може отново и отново да преживява всеки отделен миг от онова, което щеше да се случва. След това започна да води момичетата едно по едно в къщата. Ерин беше осмата, която трябваше да намери смъртта си на това място. Но тя нямаше да иде при другите в гората, която ограждаше къщата. Днес той щеше да премести тялото на Ерин. Беше решил къде точно да я остави.

Голямата кола тихо заобиколи къщата и спря пред металната врата на мазето.

Чарли започна да диша тежко и учестено. Посегна към дръжката, за да отвори задната врата, но нерешително спря. Инстинктът му подсказваше да бърза. Трябваше да измъкне Ерин от фризера, да я пренесе в колата, да я откара обратно в града, да я остави на пустия кей на Петдесет и шеста улица, който граничеше с магистралата Уест сайт. Ала мисълта да гледа видеофилма е Ерин, да потанцува за последен път с нея беше непреодолима.

Чарли бързо заобиколи къщата и влезе през предната врата. Запали лампите и без дори да си съблече палтото, изтича до видеокасетофона. Касетата с Ерин стоеше най-отгоре на купчината.



Сложи я в касетофона и седна на канапето, изпълнен е приятно усещане.

Филмът започна.

Ерин, толкова хубава и усмихната, влиза и се възхищава от къщата.

— Завиждам ви за този рай.

Той пълни чаши. Тя, седнала свита на канапето. Той е седнал на креслото срещу нея, после става и пали камината.

— Няма смисъл да палите камината — казва тя. — Наистина трябва да се връщам.

— Струва си, дори и само за половин час — успокоява я той. След това пуска музика, тиха, нежна и приятна музика от четиридесетте. — Следващата ни среща ще бъде в Рейнбоу рум — казва той. — Също като мен обичате да танцувате.

Изправя се, протяга ръце.

— Да потанцуваме — после сякаш се сеца за нещо, казва: — Почакайте. Да го направим както трябва. Кой номер обувки носите? Тридесет и седем? Тридесет и седем и половина? И осем?

— Тридесет и седем и половина.

— Чудесно. Ако искате, вярвайте, но тук имам чифт обувки за танци, които ще ви станат. Сестра ми ме помоли да взема чифта, който бе поръчала. Като добър батко изпълних молбата ѝ. После телефонира и каза да ги върна. Намерила си по-хубави.

Ерин се смее заедно с него:

— Като всяка по-малка сестра.

— Нямам и намерение да тичам да ги връщам.

Камерата гледа Ерин, показва усмихнатото ѝ, довольно изражение, докато обхожда с поглед стаята.

Беше отишъл в спалнята, отворил бе скрина, където върху рафтовете бяха наредени купчини от кутии с нови обувки за танци. Беше купил всички възможни размери от модела, който бе избрал за нея. Сребристорозови. Без пръсти и пети, с тънки като пирони точета и с ефирна панделка, която трябваше да обхване глезена. Занесе обувките номер тридесет и седем и половина долу, както си бяха все още завити в тънката хартия.

— Пробвайте ги, Ерин.

— Прекрасни са — дори тогава не изпита никакво подозрение. Той кляка и без всякакво вълнение събува кожениите ѝ боти.

— О, моля ви. Не мисля, че... — Без да обръща внимание на протестите ѝ, нагласява обувките на краката ѝ.

— Обещавате ли да ги обуете следващата събота, когато отидем в Рейнбоу рум?

Тя, вдигнала десния си крак от пода, се наслаждава на прелестта на обувките.

— Не мога да ги приема като подарък.

— Но, моля ви — усмихва ѝ се той в отговор.

— Позволете ми да ги платя. Необикновеното е, че чудесно си отиват с новата ми рокля, която съм обличала само веднъж.

Беше на върха на езика му да каже: „Виждал съм ви в тази рокля“, но само измърморва: „Ще говорим за парите по-късно.“ Тогава поставя ръка върху глезена ѝ и я задържа достатъчно дълго, за да събуди подозрението ѝ. Изправя се, отива до уредбата. Специално приготвената касетка е на мястото си. „Докато те има“ е първата песен. Оркестърът на Томи Доси започва да свири и незабравимият глас на младия Франк Синатра изпълва стаята.

Връща се при канапето и протяга ръце към Ерин.

— Да се поупражняваме.

Ето го изразът, който бе очаквал да види в очите на Ерин. Онова пламъче на съмнението, че нещо не е съвсем наред. Беше усетила неуловимата промяна в тона и държанието му.

Ерин беше като другите. Всички те реагираха по един и същи начин. Започваха да говорят прекалено бързо, нервно.

— Мисля, че вече е време да се връщаме. Имам важна среща утре рано сутринта.

— Само един последен танц.

— Добре — отговаря сдържано.

Когато започват да танцуват, Ерин изглежда спокойна. Всички момичета бяха добри танцьорки, но Ерин е самото съвършенство. Мисълта, че Ерин е по-добра и от Нан, го кара да се чувства предател. Усеща я в ръцете си като вятър. Тя е самата грация. Когато последните ноти на „Докато те има“ заглъхнат, тя отстъпва назад.

— Трябва да тръгвам.

— *Ще останете тук — казва ѝ той и Ерин започва да тича. Също като другите тя се подхлъзва и пада на пода, който той бе лъснал с толкова старание. Обувките за танци се превръщат в неин враг, когато припряно се мъчи да избяга от него, тича към заключената врата и натиска копчето на алармената система, за да разбере, че всичко това е фарс. При натискането му се разнасяше глух маниакален смях и това последно късче ирония караше повечето от тях да избухнат в ридания, докато протяга ръце към гърлата им.*

*Ерин го удовлетвори особено много. Накрая тя като че ли разбра, че е безсмислено да проси милост и с животински изблик на сила започна да се бори с него, дереше ръцете, които бяха сграбчили нежния ѝ врат. Само когато той омота дебелия златен синджир около гърлото ѝ и тя започна да губи съзнание, тогава започна да шепне:*

— *О, Господи, моля те, помогни ми, о, татенце...*

*Ето, вече е мъртва, той отново танцува с нея. В това красиво тяло вече няма съпротива. Тя е неговата Джинджър, неговата Рита, неговата Лесли, неговата Нан и всички останали. Когато музиката спира, той събува лявата ѝ обувка и я сменя с ботинката.*

Камерата беше спряла да работи, докато сваляше тялото ѝ долу в мазето, където я беше напъхал във фризера и беше сложил другата обувка и ботинката в приготвената кутия за обувки.

Чарли стана от канапето и въздъхна. Пренави касетата, извади я и изключи видеото. Аудиокасетата, която бе приготвил за Ерин, все още стоеше в касетофона. Натисна клавиша за включване.

Когато музиката изпълни стаята, Чарли бързо се спусна по стълбите и отвори фризера.

— Колко си хубава! — възкликна той, когато видя неподвижното лице, синкавите вени, които прозираха под прозрачната като лед кожа. Той нежно посегна към нея.

За първи път танцуваше с някое от момичетата, чиито тела бе замразил. Преживяването беше различно, но вълнуващо. Крайниците на Ерин не бяха вече гъвкави. Гръбнакът ѝ не се извиваше. Бузите ѝ се гушеха във врата му, брадичката му почиваше върху тъмнорусите ѝ

коси. Меката ѝ преди това коса сега беше покрита със скреж. Минаха минути. Най-накрая, когато и третата, песен беше към своя край, той я завъртя за последен път, сетне, изпълнен със задоволство, спря и се поклони.

„Всичко това започна с Нан преди петнадесет години на тринадесети март“ — помисли си той. Целуна Ерин по устните, точно както бе целунал и Нан. Тринадесети март е след три седмици. Дотогава трябваше да доведе и Дарси тук и всичко ще свърши.

Усети, че блузата на Ерин се овлажнява. Трябваше да я закара в града. Като я държеше за едната ръка, той почти я завлече до касетофона.

Зае с изключването му, не забеляза, че от замръзналия пръст на Ерин се изхлузи ониксов пръстен с гравирана от злато буква „Е“. Не чу и слабия шум, когато пръстенът падна на пода и се скри между ресните на килима.

## V

*Петък 22 февруари*

Дарси гледаше, без да вижда, плана на апартамента, чието обзавеждане проектираше. Собственикът щеше да прекара цяла година в Европа и имаше точно определени изисквания.

— Искам да наема апартамента обзаведен, а личните си вещи ще оставя на съхранение. Не искам някой левак да ми изгори килима или тапицерията. Подредете го с вкус, без да ми струва много пари. Чувам, че сте гениална в това отношение.

След като вчера си тръгна от полицейския участък, Дарси се насили да иде на разпродажбата на употребявани мебели в една къща в Олд Тепън, Ню Джърси, за която беше чела обяви. Заварила бе цяло съкровище от добри мебели, които продаваха почти на безценица. Някои от тях щяха точно да паснат на този апартамент; останалите щеше да пази за бъдещи поръчки.

Тя взе химикалка и бележник. Секциите трябваше да се сложат на дългата стена срещу прозорците. Другите... Остави химикалката и закри лицето си с ръце. „Трябва да свърша този проект. Трябва да се съсредоточа“ — отчаяно си помисли тя.

Появи се неканен спомен. Изпитната сесия в края на втората година. Тя и Ерин не излизат от стаята, надвесени над учебниците. От съседната стая се чува гласът на Брус Спрингстийн и ги изкушава да идат да се повеселят заедно с другите, които вече са взели изпитите си. Ерин се оплаква:

— Дарс, когато слушам Брус, не мога да се съсредоточа.

— Трябва да се опиташ. Може би ни трябва запущалки за уши.

Ерин хитро се усмихва:

— Имам по-добра идея.

След вечеря отидоха в библиотеката. Когато я затваряха, двете се бяха скрили в тоалетната, докато мине нощната охрана. Настаниха се на масите до асансьорите на седмия етаж, където не загасяха лампите,

и учиха цяла нощ на пълна тишина, а призори се измъкнаха през един прозорец.

Дарси хапеше устни, тъй като усещаше, че всеки момент ще се разплаче. Избърса леко очи и нетърпеливо посегна към телефона, за да позвъни на Нона.

— Търсих те снощи, но те нямаше. — Разказа ѝ за посещението си в апартамента на Ерин, за Джей Стратън, за колието на „Бертолини“, за липсващите диаманти.

— Стратън ще изчака няколко дни, за да види дали Ерин няма да се появи, и тогава ще се обади на застрахователната компания. Полицията не прие съобщението за изчезването на Ерин, тъй като това нарушавало правото ѝ за свобода на движение.

— Глупости! — отсече Нона.

— Разбира се, че са глупости, Нона. Ерин беше на среща във вторник вечерта. Тя е отговорила на неговата обява. Това е, което ме тревожи. Не смяташ ли, че трябва да се обадиш на онзи агент от ФБР, който ти беше писал, и да поговориш с него?

Няколко минути по-късно Бев надникна в стаята на Дарси.

— Не исках да те безпокоя, но Нона е на телефона — лицето ѝ изразяваше съчувствие. Дарси ѝ бе казала за изчезването на Ерин.

— Оставих съобщение онзи от ФБР да ми се обади. Ще ти позвъня веднага щом говоря с него — Нона беше делова.

— Ако поиска да се срещне с теб, бих желала да дойда и аз.

Когато затвори телефона, Дарси погледна машинката за кафе на масичката близо до прозореца. Нарочно я беше заредила щедро с мляно кафе.

Онази нощ в библиотеката Ерин беше донесла термос със силно кафе без мляко.

— Кафето държи будни клетките на сивото вещество — беше заявила тя след втората чаша.

Сега, след втората чаша, Дарси най-накрая беше в състояние да се концентрира върху плана на апартамента. „Ти винаги си правата, Ерин-Мерин“ — помисли си тя, докато посягаше към скицника.

След съвещанието в залата на Фелепал Плаза, където се помещаваше Главната квартира на ФБР, Винс Д'Амброзио се прибра в

кабинета си на двадесет и осмия етаж. Беше висок, със спортна фигура, която не будеше никакви съмнения, че през последните двадесет и пет години никой не беше отнел рекорда му на бягане на пет километра в неговата Алма Матер, гимназията „Сейнт Джо“ в Монтвейл, щата Ню Джърси.

Кестеняво-червеникавата му коса беше подстригана късо. Топлите му кафяви очи бяха леко раздалечени. Усмивката почти не слизаше от слабото му лице. Хората инстинктивно харесваха и изпитваха доверие към Винс Д'Амброзио.

Винс беше служил като криминален инспектор във Виетнам. След завръщането си беше завършил аспирантура по психология и след това бе постъпил във ФБР. Преди десет години бе участвал в създаването на Програмата за борба с особено жестоки престъпления на Полицейската академия на ФБР в морската база „Куонтико“ близо до Вашингтон. Тази програма представляваше национална компютърна мрежа, в която особено внимание се обръщаше на серийните убийци.

Винс току-що беше ръководил осъвременителен курс по програмата за полицаи от Ню Йорк, които преди това са били обучавани в „Куонтико“. Целта на днешната среща беше да бият тревога, че компютърът, който регистрира видимо несвързани помежду си престъпления, е излъчил предупредителен сигнал. По всичко личеше, че из Манхатън върлува сериен убиец.

Вече за трети път Винс съобщаваше едни и същи мрачни новини:

— Както всички знаете, нашата програма е в състояние да установи общото в случаи, които иначе приемаме за изолирани. В последно време анализаторите на програмата сигнализират за възможната връзка между изчезването през последните години на шест млади жени, които живеят в Ню Йорк. Никой не знае със сигурност дали по време на изчезването са били наистина в града. Всички те все още официално се водят за изчезнали. На мнение сме, че това е грешка. Вероятно става дума за извършени престъпления. Поразителна е приликата между тези жени. Всички те са изящни и много привлекателни. Възрастта им е между двадесет и две и тридесет и четири години. По произход и образование се намират в горната скала. Красиви. Със странични интереси. И, на последно място, всяка от тях е започнала да отговаря на обяви за запознанства. Убеден съм, че си

имаме работа с нов сериен убиец, и то дяволски хитър. Ако сме прави, то характеристиките на субекта са следните: добре образован, с добри маниери, възраст между тридесет и четиридесет, привлекателен вид. Тези жени не биха се заинтересували от нешлифован мъж. Може да няма присъда за тежко престъпление, но е възможно като непълнолетен да е надничал в хорските прозорци или да е крал женски принадлежности в училище. Хобито му може да е фотографията.

Детективите си тръгнаха с обещанието да следят всяко съобщение за изчезнала млада жена, която би попаднала в тази категория. Дийн Томпсън, инспекторът от Шести участък, остана след другите. Винс и той се познаваха от Виетнам и през всичките тези години бяха останали приятели.

— Винс, вчера дойде млада жена, която искаше да съобщи за изчезването на своя приятелка, Ерин Кели. Не са се виждали от вторник вечерта. Тя точно пасва на типа, който описваш. Освен това е отговаряла на обяви за запознанства. Ще следя случая.

— Дръж ме в течение.

Сега, докато преглеждаше списъка на хората, които го бяха търсили, със задоволство видя името на Нона Робъртс. Набра номера ѝ, представи се на секретарката ѝ и веднага го свързаха.

— Ерин Кели, млада жена, която ангажирах във връзка с моето предаване за обявите за запознанства, е изчезнала от вторник вечерта. За нищо на света не би го направила, освен ако не е нещастен случай или нещо по-лошо. Залагам си живота за това.

Винс слушаше намръщено, докато Нона обясняваше с тревожен глас.

Той погледна програмата си за деня. До обяд имаше срещи в сградата. В един и половина трябваше да е при кмета. Нищо не търпеше отлагане.

— Удобно ли е да се срещнем в три? — попита той. След като затвори телефона, изрече на глас: — Още една.

Миг след като телефонира на Дарси за срещата с Винсент Д'Амброзио, Нона най-неочаквано бе посетена от Остин Хамилтън, директор и собственик на телевизионната компания „Хъдзън“.



Хамилтън се държеше студено и саркастично, което парализираше неговите подчинени. Нона бе успяла да го убеди за предаването за обявите за запознанства, въпреки че първата му реакция беше:

— Кой го е еня за шепа неудачници, които се срещат с други неудачници?

Беше получила съгласието му, като му показва пълните с обяви страници на вестниците и списанията.

— Това е социално явление в нашето общество — спореше тя. — Тези обяви струват пари. Историята е известна — момче иска да срещне момиче. Застаряващ чиновник иска да се запознае с богатата разведена жена. Въпросът е дали Добрият принц среща Спящата красавица? Или тези обяви са страхотно, а дори унижаващо пилеене на време.

Хамилтън неохотно се съгласи, че от това може да излезе нещо.

— По мое време — заяви той — хората се запознаваха на обществени места, в гимназията, в университета или на забавите, на които ходехме. Имаш си определена група приятели и чрез тях се запознаваш с други хора от твоята социална среда.

Хамилтън беше шестдесетгодишен, типичен представител на завършилите скъпи училища и колежи сноби. Беше създал обаче телевизионния канал „Хъдзън“ без чужда помощ и откривателското му програмиране представляваше сериозно предизвикателство за трите големи телевизионни станции.

Когато се отби при Нона, настроението му беше катастрофално. „Винаги е безупречно облечен и въпреки това успява да остане забележително непривлекателен“, помисли си Нона. Скъпият му костюм не успяваше да скрие тесните му рамене и растящата му талия. Рядката му коса беше боядисана в сребристорус цвят, който съвсем не изглеждаше естествен. Тънките му устни, които имаха способността избирателно да се извиват в топла усмивка, представляваха почти невидима линия. Бледосините му очи гледаха хладно.

Той започна направо:

— Нона, до гуша ми дойде от това твое предаване. Мисля, че в тази сграда няма нито един човек, който да не е ангажиран да пуска или да отговаря на обяви за запознанства или пък да не сравнява до

втръсване резултатите. Или трябва бързо да подготвиш предаването, или в противен случай ще се наложи да се откажеш.

Трябваше да предразположи Хамилтън, да го заинтригува. Нона реши да опита второто.

— Не си представях колко взривоопасна може да се окаже идеята ми за това предаване.

Разрови из хартиите по бюрото си и подаде на Хамилтън писмото от Винсент Д'Амброзио. Той изви вежди, докато го четеше.

— Ще дойде тук в три — преглътна Нона. — Както виждаш, той смята, че тези обяви имат и тъмна страна. Една моя близка приятелка, Ерин Кели, беше на среща по обява във вторник вечерта. Оттогава я няма.

Хамилтъновият инстинкт за новината преодоля раздразнението му.

— Мислиш ли, че има връзка?

Нона обърна глава и разсеяно забеляза, че цветето, което Дарси бе поляла преди два дни, отново бе започнало да клюмва.

— Надявам се, че не. Не знам.

— Обади ми се, след като се видиш с него. — Нона с отвращение осъзна, че Хамилтън предвкузва възможната журналистическа стойност на изчезването на Ерин; С видимо усилие да прояви съчувствие, той продължи: — Твоята приятелка сигурно е добре. Не се тревожи.

След като излезе от стаята, секретарката на Нона, Кони Френдър, надникна през вратата.

— Още ли си жива?

— Почти — Нона се опита да се усмихне. „Била ли е и тя някога на двадесет и една години“, запита се тя. Кони беше чернокожото копие на Джоан Най, президентката на клуба на веселящите. Млада, хубава, умна, интелигентна. Новата жена на Мат беше на двадесет и две години. „А аз ще стана на четиридесет и една“ — помиели си Нона. Нямаше ни дете, ни коте. Приятна мисъл.

— Тази неомъжена чернокожа жена иска да се види с някого, който диша — засмя се Кони. — Имам цял куп отговори на обявите, на които си писала. Можеш ли сега да им хвърлиш един поглед?

— Разбира се.

— Искаш ли още кафе? След Страховития Остин сигурно имаш нужда.

Този път Нона забеляза, че усмивката ѝ е почти майчинска. Кони очевидно не знаеше, че някои феминистки не гледат с добро око на секретарките, които им предлагат кафе.

— С удоволствие ще изпия едно.

След пет минути донесе кафето.

— Нона, Мат е на телефона. Казах му, че си на заседание, но той настоява на всяка цена да говори с теб.

— Сигурно е така.

Нона я изчака да излезе от стаята, отпи от кафето и чак тогава вдигна слушалката. „Матю — помисли си тя. — Какво ли означаваше това име? Дар от Бога. Точно така.“

— Здравей, Мат. Как сте — ти и кралицата на абитуриентския бал?

— Нона, няма ли най-сетне да спреш да се заяждаш? — „Нима винаги е бил толкова кисел?“

— За съжаление, не мога.

„По дяволите“, помисли си Нона. След близо две години тя все още изпитваше болка, когато разговаряше с него.

— Искам да те питам нещо, Нона. Защо не купиш моята част от къщата? Джини не обича Хемптънс. Пазарът все още е слаб и ще ти я продам много изгодно. Знаеш, че винаги можеш да заемеш пари от твоите роднини.

„Матю просякът“ — помисли си Нона. Бракът му с млада жена го бе докарал до това положение.

— Аз не искам тази къща — тихо отговори тя. — Ще си купя моя, когато се освободим от тази.

— Но ти толкова я обичаше, Нона. Нарочно правиш това, за да ме накажеш.

— Дочуване — Нона прекъсна връзката. „Грешиш, Мат, помисли си тя. Обичах къщата, защото я купихме заедно и си сварихме раци, за да отпразнуваме първата нощ, прекарана в нея. И всяка година правехме различни неща, за да я направим още по-хубава. Сега искам да тръгна съвсем отначало. Без всякакви спомени.“

Започна да преглежда новата купчина писма. Беше изпратила повече от сто до различни хора, които в последно време бяха пускали

обяви за запознанства, с молба да споделят своя опит. Освен това бе убедила водещия Гари Финч да се обърне към такива хора и да ги покани да пишат за резултатите от обявите, които са давали или на които са отговаряли, и за причините, които са ги накарали да се откажат от това.

Резултатът от телевизионното съобщение се бе оказал златна мина. Относително малък брой хора пишеха с възторг за срещата си с „най-прекрасния човек на света и сега сме сгодени“... „живеем заедно“... „женени“.

Много други споделяха разочарование. „Каза ми, че е предприемач. Искаше да каже — фалирал. Още при първата среща ми поиска пари на заем.“ Срамежлив ерген пишеше: „Критикува ме през цялата вечер. Какво нахалство било да пиша в обявата, че съм симпатичен. Да знаете само как се чувствах!“ „Започнаха да ми звънят посред нощ.“ „Когато се прибрах след работа, го заварих да смърка кокаин.“

Някои от писмата бяха анонимни. „Не искам да знаете коя съм, но съм сигурна, че един от мъжете, с когото се срещнах по обява, е този, който обра къщата ми.“ „Заведох у дома много симпатичен бизнесмен на около четиридесет и го заварих да се опитва да целува седемнадесетгодишната ми дъщеря.“

Сърцето на Нона се сви, докато четеше последното писмо от купчината. Подателят беше жена от Ланкастър, Пенсилвания. „Преди близо две години моята двадесет и две годишна дъщеря, актриса, изчезна. Тъй като не ни се беше обаждала дълго време, отидохме в нюйоркския ѝ апартамент. Личеше, че не е била там много време. Тя отговаряше на обяви за запознанства. Отчаяни сме. Оттогава няма никаква следа от нея.“

„О, мили Боже, помисли си Нона, Божичко. Моля те, помогни да не ѝ се е случило нещо лошо.“ С треперещи ръце започна да сортира писмата, като слагаше най-интересните в една от трите папки: Щастливи, Разочаровани, Сериозни проблеми. Последното остави настрана, за да го покаже на агента Д'Амброзио.

В един часа Кони ѝ донесе сандвич с шунка и кашкавал.

— Няма нищо по-хубаво от малко холестерин — пошегува се Нона.

— Нямаше смисъл да ти поръчвам риба тон, след като не я ядеш — отвърна Кони.

До два часа Нона беше издиктувала писмата до потенциалните гости на предаването. Отбеляза си, че трябва да покани психиатър или психолог да участва в програмата. „Някой трябва да направи анализ на цялостното състояние на обявите за запознанства“, реши тя.

Винсент Д'Амброзио пристигна в три без четвърт.

— Знае, че е подранил — каза ѝ Кони, — и е готов да почака.

— Не е необходимо. Покани го да влезе.

Още след първата минута Винс Д'Амброзио престана да обръща внимание на забележителното неудобство на зеленото канапене в стаята на Нона. Смяташе себе си за добър познавач на хората и хареса Нона веднага. Държанието ѝ беше прямо и приятно. Хареса му външният ѝ вид, най-вече големите ѝ кафяви очи. Беше привлекателна, без да е красива, нямаше почти никакъв грим. Освен това му харесваха и посивелите кичури на тъмнорусата ѝ коса. Бившата му жена Алис също беше руса, но дългите ѝ светли коси бяха резултат от честите ѝ посещения във фризьорския салон. Сега поне е омъжена за човек, който може да си ги позволи.

Личеше, че Робъртс е разтревожена до отчаяние.

— Вашето писмо съвпада с отговорите, които получавам напоследък — каза му тя. — Хората ми пишат за срещи с крадци, с мошеници и наркомани, с развратници и перверзни типове. А сега... — тя прехапа устни. — Сега млада жена, която не би и помислила да отговаря на обява за запознанство и която направи това само заради мен, изчезна.

— Разкажете ми за нея.

Обзе я чувство на благодарност, че Винс Д'Амброзио не започна напразно да я успокоява.

— Ерин е двадесет и седем — двадесет и осем годишна. Запознахме се преди половин година в нашия фитнес център. Тя, Дарси Скот и аз посещавахме едни и същи часове по танци и се сприятелихме. Дарси ще дойде тук всеки момент.

Взе писмото на жената от Ланкастър и го подаде на Винс.

— Получих го току-що.

Винс го прочете бързо и тихичко изсвири с уста.

— Не знаехме за този случай. Това момиче не е в нашите списъци. С нея стават седем.

Докато пътуваше с таксито към Нона, Дарси си спомни как тя и Ерин бяха отишли на ски в Стоуи през последната им година в университета. Пистите бяха заледени и повечето хора се прибраха рано в хижата. По нейно настояване двете решиха да се спуснат още веднъж. На едно заледено място Ерин се подхлъзна и падна, преплела крака.

Когато спасителната служба дойде да я вземе с шейна, Дарси се спускаше до нея, а после я придружи и с линейката. Спомни си пепеливото ѝ лице, докато се опитваше да се шегува.

— Дано това не се отрази на танците. Надявам се да ме изберат за царицата на бала.

— Ще станеш.

В болницата, когато промиха рентгеновите снимки, лекарят повдигна вежди.

— Направили сте голяма поразия, но ще ви наместим — той се усмихна на Дарси: — Не гледайте толкова тревожно. Ще я оправим.

— Не само се тревожа. Чувствам се страшно виновна — беше казала на лекаря. — Аз я накарах да се спуснем още веднъж.

Сега, когато влезе в стаята на Нона и се запозна с агента Д'Амброзио, Дарси осъзна, че изпитва абсолютно същите чувства. Същото облекчение, че друг поема отговорността, същата вина, че бе накарала Ерин да отговаря на обявите.

— Нона просто ни предложи, ако искаме, да опитаме. Аз накарах Ерин да го направим — каза на Д'Амброзио.

Той си водеше бележки, докато тя му разказваше за телефонния разговор във вторник, когато Ерин ѝ каза, че ще се срещне с някой си Чарлз Норт в бар близо до Уошингтън скуеър. Забеляза, че реагира по различен начин, когато му разказа за отварянето на сейфа, за това как е дала колието на „Бертолини“ на Джей Стратън, как последният твърдял, че липсват диаманти.

Той я попита за семейството на Ерин.

Дарси впери поглед в ръцете си.

Винаги щеше да помни как пристигна в Маунт Холиоук в първия ден на учебната година. Ерин вече беше там, куфарите ѝ стояха спретнато подредени един върху друг в ъгъла. Гледаха се изучаващо и веднага се харесаха. Очите на Ерин се разшириха от учудване, когато видя мама и татко, но не загуби самообладание.

— Когато това лято Дарси ми писа за себе си, не разбрах, че Барбара Торн и Робърт Скот са нейни родители — им каза тя. — Мисля, че не съм пропуснала нито един ваш филм — а след това добави: — Не исках да се настанявам, преди да дойдеш, Дарси. Мислех си, че може да имаш предпочитание на кое легло да спиш и кой гардероб да ползваш.

Спомни си какви погледи си размениха мама и татко. Мислеха си какво добро момиче е Ерин. Поканиха я да вечеря с тях.

Ерин беше дошла в колежа сама. Каза им, че баща ѝ е инвалид. Чудеха се защо нито веднъж не спомена майка си. По-късно разказа на Дарси, че когато била на шест години, баща ѝ развил многостранна склероза и трябвало да се движи с инвалидна количка. Майката ги напуснала, когато Ерин била на седем години.

— За такова нещо не сме се пазарили — каза тя. — Ако искаш, можеш да дойдеш с мен, Ерин.

— Не мога да оставя татко сам. Той има нужда от мен.

С течение на времето Ерин напълно загубила връзка с майка си.

— Последното, което знам за нея, е, че живее на Карибските острови с някакъв мъж, който има увеселително корабче. — Ерин беше дошла в Маунт Холиоук със стипендия. — Както казва татко, когато си неподвижен, имаш много време да помагаш на детето си за домашните. Ако не можеш да му платиш образованието, поне можеш да му помогнеш да получи стипендия.

О, Ерин, къде си? Какво ти се е случило?

Дарси усети, че Д'Амброзио чака отговора на своя въпрос.

— От няколко години баща ѝ е в болнично заведение в Масачузетс — каза тя. — Той вече почти нищо не разбира. Мисля, че аз съм най-близкото ѝ същество, освен него.

Винс забеляза болката в очите на Дарси.

— От професионален опит знам, че един добър приятел може да означава много повече от куп роднини.

Дарси с усилие се усмихна.

— Любимият цитат на Ерин е от Аристотел: „Какво е приятелят? Една душа в две тела.“

Но на се изправи, застана зад стола на Дарси и сложи ръце на раменете ѝ. Погледна Д'Амброзио право в очите.

— Какво можем да направим, за да помогнем на Ерин?

Преди много години Питей Потърс беше строителен работник.

— Това е голяма работа — обичаше да се хвали той на всеки, когото успееше да хване за слушател. — Световният търговски център. Висях на един от ония пилони. Да ти кажа правичката, такъв вятър свистеше, че едва успявах да се задържа. — Засмиваше се, един такъв ликуващ кикот. — Но пък гледката, да знаеш каква гледка е само!

Нощем мисълта отново да се върне там, горе, започваше да измъчва Питей. След две ракии и две бири топлината заливаше стомаха му и плъзваше по цялото му тяло.

— Съшият като баща си си — обичаше да го хока жена му. — Калпав пияч.

Питей никога не ѝ се обиждаше. Разбираше я. Всеки път, когато жена му започваше да кори Тато, той се засмиваше. Тато беше голям чешит. Понякога изчезваше за цели седмици, изтрезняваше в някой приют за бездомни в Бауери и чак тогава се прибираще.

— Няма страшно, когато огладнея — споделяше той с осемгодишния Питей. — Отивам при Армията на спасението — посвещават те, нахранват те, изкъпваш се, имаш легло. Сигурна работа.

— Какво значи „посвещават“ те? — питаше Питей.

— Когато идеш в приюта за бедни, там ти разказват за Господ и за опрощение на греховете, за това, че всички сме братя и всички търсим спасението. После карат някой, който вярва в добрата книга, да излезе отпред и да благодари на нейния създател. Така ти дават вяра. Усещаш как се издига нагоре, тогава падаш на колене и крещиш, че си спасен. Това е да си посветен.



Близо четиридесет години споменът продължаваше да забавлява бездомния неверник Питей Потърс. Сам си беше скалпил подслон от дърво, ламарина и стари парцали, които бе натрупал в подобната на палатка конструкция, долепена до порутената сграда на изоставения кей на Петдесет и шеста улица.

Изискванията на Питей бяха скромни. Вино. Цигари. Нещо за ядене. Кошчетата за отпадъци бяха постоянен източник на метални кутийки от напитки и бутилки, които той връщаше срещу пари в гастронамите. Когато имаше желание, Питей вземаше гъба и шише с вода и заставахе на западния изход на Петдесет и шеста улица към магистралата. Шофьорите не искаха да зацапва стъклата на колите им, но повечето се страхуваха да го отпъдят. Дори миналата седмица чу една стара вещица да се кара на шофьорката на „Мерцедес“.

— Защо позволяваш да те бавят по такъв начин, Джейн?

Питей хареса отговора:

— Защото не искам, майко, да ми издерат колата отстрани, ако откажа.

Питей никога не драскаше колите, когато го отпъждаха. Просто отиваше при следващата кола, въоръжен с бутилката и с предразполагаща усмивка.

Вчера беше един от щастливите му дни. Заваля слаб сняг, но достатъчно, за да разкаля уличното платно, и гумите хвърляха мръсни пръски по стъклата на колите зад тях. Само неколцина отказаха помощта на Питей на западния изход. Докара си осемнадесет долара, които стигаха за голям сандвич, цигари и три бутилки евтино червено вино.

Снощи се беше настанил в своята палатка, увит в старото войнишко одеяло, което бе получил от Арменската църква на Второ авеню. Плетена скиорска шапка пазеше главата му от студа, а проядената от молци кожена яка на парцаливото палто уютно обгръщаше врата му. Беше изял сандвича с първата бутилка вино, после се разположи удобно с цигара в ръка, като бавно отпиваше, доволен и затоплен, потънал в алкохолно опиянение. Тате, посветен във вярата. Мама се връща у дома, в апартамента на Тремънт авеню, изтощена от чистене в хорските къщи. Жена му Бърди. „Усойницата“, така трябваше да ѝ викат.

Развесели се от тази игра на думи. Къде ли е сега? А детето? Хубаво детенце.

Питей не беше сигурен дали чу шума от спирането на кола. Воден от инстинктивното желание да защити своето владение, той се помъчи да се върне към действителността. Дано не са полицаи, които идват да съборят убежището му. Не. Ченгетата не се занимаваха с такива работи посред нощ.

Може би е някой наркоман. Питей сграбчи празна Винсна бутилка за гърлото. По-добре да не се опитва да влиза тук. Но не дойде никой. След няколко минути чу как колата запали отново. Внимателно надникна навън. Задните светлини изчезваха по пустата Западна магистрала. Може на някой да му се е допикало, помисли си той и посегна към втората бутилка.

Когато Питей отвори очи, беше вече късно следобед. Усещаше главата си празна и пулсираща. Вътрешностите му горяха. Устата му вонеше. Надигна се. Трите празни бутилки не му предлагаха никакво успокоение. В джоба на палтото си откри двадесет цента. „Гладен съм“, простена наум той. Като подаде глава иззад парчето ламарина, която служеше за врата на подслона му, реши, че трябва да е късно следобед. Сенките по кея бяха дълги. Погледът му попадна върху нещо, което очевидно не беше сянка. Питей присви очи, измърмори нещо нецензурно и с мъка се изправи.

С вдървени крака и несигурна походка той се затътри към онова, което лежеше на кея.

Жената беше слаба. Млада. Червеникави къдрици се виеха, около лицето ѝ. Питей веднага разбра, че е мъртва. На врата ѝ имаше колие. Беше облечена с панталон и риза. Краката ѝ бяха обути в различни обувки.

Колието блещукаше на гаснещата светлина. Злато. Истинско злато. Питей нервно навлажни устни. Подготви се вътрешно за шока от докосването на мъртвата плът и заопипва зад главата на жената за закопчалката на красивото колие. Пръстите му трепереха. Подути и несигурни, те не можеха да го откопчечат. Господи, колко студена беше!

Не искаше да разваля колието. Дали пък не можеше да го изхлузи през главата ѝ? Като се опитваше да не гледа нараненото и

покрито с вени гърло, той задърпа масивната златна верижка.

След като Питей успя да освободи украшението и го пхна в джоба си, по лицето на Ерин останаха мръсни отпечатъци от пръсти. Обиците. Те също бяха златни.

В далечината Питей чу воя на полицейска сирена. Скочи като подплашен заек и забрави за обиците. Трябваше да изчезва. Да си прибере нещата и да търси нов подслон. Когато открият тялото, самото му присъствие тук ще бъде достатъчно за полицаите.

Усещането за предстояща опасност го отрезви. С преплитащи се крака се втурна обратно в барачката. Всичко, което притежаваше, можеше да се вмести във войнишкото му одеяло. Възглавницата. Два чифта чорапи, малко бельо. Бархетна риза. Чиния, лъжица и чаша. Кибрит. Цигари. Стари вестници за студените нощи.

След петнадесет минути Питей вече бе потънал в света на бездомните. От просене на Седмо авеню събра четири долара и тридесет и два цента. Купи си вино и геврек. На Петдесет и седма улица имаше младеж, който продаваше крадени бижута. На Питей плати двадесет и пет долара за колието.

— Това е хубаво парче. Опитай да намериш още като него.

В десет часа Питей вече спеше върху една решетка на метрото, от която излизаше топъл, влажен въздух. Един любезен глас каза:

— Хайде, човече. Тази нощ ще бъде страшен студ. Ще те заведем на място, където ще имаш истинско легло и добра храна.

В шест без четвърт в петък вечерта в уютната сигурност на новото си „БМВ“ Уанда Ливей караше бавно по Западната магистрала. Доволна от чудесния пазар, който бе направила на Пето авеню, тя все още се ядосваше на себе си, че тръгна да се връща в Теритаун толкова късно. Всеки петък ставаха големи задръствания, тъй като тогава много хора потегляха към домовете си извън града. Тя не искаше никога вече да живее в Ню Йорк. Беше прекалено мръсен и прекалено опасен град.

Уанда хвърли поглед към чантичката си — модел на Валентино, която лежеше на седалката до нея. Когато тази сутрин паркира в гаражите на Кини, тя здраво я стисна подмишница и я държа така през

целия ден. Не беше толкова глупава да я метне през рамо, та някой да ѝ я дръпне.

Проклет светофар. Слава Богу, още няколко пресечки и щеше да остави зад себе си тази отвратителна част на така наречената магистрала.

Потропване по стъклото накара Уанда да се обърне бързо надясно. Зад прозореца се хилеше брадато лице. По предното стъкло се завъртя някакъв парцал.

Уанда сви ядосано устни. По дяволите. Енергично заклати глава. Не. Не.

Мъжът не ѝ обърна внимание.

Нямам никакво намерение да се бавя заради такива като него, беснееше вътрешно Уанда и натисна копчето, с което се отваряше прозорецът откъм другата седалка.

— Не желая... — започна да крещи тя. Някой захвърли парцала върху стъклото. Бутилката с течността тропна върху капака, една ръка бръкна в колата и тя видя как чантичката ѝ изчезва.

Една полицейска кола се движеше в западна посока по Петдесет и пета улица. Шофьорът изведнъж се изправи на седалката.

— Станало е нещо. — На изхода към магистралата видя, че движението е спряло, хората излизаха от колите си. — Да вървим. — Пусна сирената и светлините, колата се отправи напред, като умело си пробиваше път сред лабиринта от движещи се и паркирали от двете страни коли.

Уанда сочеше към близкия кей и продължаваше гневно и нервно да крещи:

— Чантата ми. Избяга нататък.

— Да тръгваме.

Полицейската кола сви вляво, сетне рязко надясно и се качи на кея. Полицаят до шофьора пусна дългите светлини и освети колибата, която Питей бе напуснал.

— Ще проверя вътре — след това изстреля: — Ей, виж там. Отвъд терминала. Какво е това?

Тялото на Ерин Кели, което блестеше от скреж, а сребристата ѝ обувка сякаш цялата искреше на силната светлина на фаровете, беше намерено за втори път.

Дарси си тръгна от кабинета на Нона заедно с Винс Д'Амброзио. Взеха такси до нейното жилище и тя му даде тефтерчето на Ерин и папката със записките ѝ, свързани със срещите ѝ по обявите за запознанства. Винс ги прегледа внимателно.

— Това тук няма да ни помогне особено много — каза той. — Ще открием кой е подал обявите, които е оградила. Ако имаме късмет, Чарлз Норт трябва да е един от тях.

— Ерин не е от най-уредените хора — отвърна Дарси. — Мога да отида пак у тях и отново да прегледам бюрото ѝ. Възможно е да съм пропуснала нещо.

— Може и да откриете нещо, но не се тревожете. Ако Норт е известен адвокат от Филадельфия, лесно ще го намерим — Винс се изправи. — Веднага ще се заема с това.

— А аз ще отида в нейния апартамент сега. Тръгвам с вас — Дарси за миг се поколеба. Телефонният секретар мигаше. — Може ли да почакате, докато прослушам обажданията. Опита се да се усмихне и продължи: — Все още се надявам Ерин да се обади.

Имаше две съобщения. И двете бяха свързани с обяви. Едното беше доброжелателно.

„Здравей, Дарси. Отново се опитвам да се свържа с теб. Твоето писмо ме зарадва. Надявам се някой път да се срещнем. Аз съм номер 4358, Дейвид Уелд, 555-4890.“

Другото беше съвсем различно.

„Ей, Дарси, защо си губиш времето да отговаряш на обяви, пък и моето, като се опитвам да се свържа с теб. Звъня вече за четвърти път. Не обичам да ползвам телефонни секретари, но този път ще го направя. Върви по дяволите!“

— Този е доста нетърпелив — заклати глава Винс.

— Докато ме нямаше, изключих телефонния секретар — обясни Дарси. — Предполагам, че ако някой се е опитвал да се свърже с мен в отговор на няколкото писма, които изпратих, преди да замина, вероятно вече се е отказал. Преди около две седмици Ерин започна да отговаря на обяви от мое име. Тези са първите, които се обаждат.

Гюс Боксър се изненада неприятно, когато отвори вратата и видя същата млада жена, която вчера му бе загубила толкова много време. Беше готов категорично да ѝ откаже да я пусне в апартамента на Ерин Кели, но не му се удаде.

— Съобщихме на ФБР за изчезването на Ерин — каза му Дарси. — Агентът, който се занимава със случая, ме помоли да прегледам бюрото ѝ.

ФБР. Гюс усети как нервна тръпка премина по тялото му. Но онова се бе случило толкова отдавна. Нямаше за какво да се тревожи. Напоследък двама души си бяха оставили адресите, в случай, че някое жилище в блока се освободи. Една хубавица му беше казала, че ще му даде хиляда долара, ако я сложи най-отгоре в списъка. Така че ако на Кели ѝ се бе случило нещо лошо, това за него щеше да означава доста добра сумичка.

— Тревожа се не по-малко от вас за това момиче — завайка се той с пресилено съчувствен тон. — Качете се.

Щом влезе в апартамента, Дарси веднага запали лампите, за да изгони падащия здрач. Вчера стаите имаха весел вид. Днес продължителното отсъствие на Ерин бе оставило своя отпечатък. По первазите на прозорците бяха нападали малко сажди. По дългата работна маса имаше прах. Рамкираните постери, които винаги развеселяваха и оцветяваха стаята, сякаш ѝ се присмиваха.

Женевският Пикасо. Ерин го бе донесла като студентка от едно пътуване в чужбина.

— Обичам го, макар това да не е любимата ми тема — обичаше да казва тя. На картината беше изобразена майка с дете.

На телефонния секретар нямаше записани никакви обаждания. Из бюрото не можеше да открие нищо значително. В чекмеджето имаше празна касета за телефонния секретар. Може би Д'Амброзио ще

поиска старата касета, тази, на която имаше запис на обажданията. Дарси замени местата им.

Старческият дом. По това време Ерин обикновено се обаждаше там. Дарси намери номера и го набра. Обади се главната сестра на етажа на Били Кели.

— Говорих с Ерин както обикновено във вторник около пет часа. Осведомих я, че според мен баща ѝ е почти на края. Каза ми, че ще прекара почивните дни в Уелсли — след това добави: — Разбрах, че е изчезнала. Всички ние се молим за нея.

„Няма какво повече да правя тук“ — помисли си Дарси и изведнъж усети непреодолимо желание да си отиде у дома.

Беше шест без петнадесет, когато се прибра. Имаше нужда от горещ душ и горещ пунш.

В шест и десет, загърната в любимия си пухкав халат, Дарси се настани в креслото с димящия пунш до нея и натисна копчето на дистанционното управление на телевизора.

Новините току-що бяха започнали. Криминалният репортер на канал 4 Джон Милър беше застанал в началото на западния кей. Зад него в ограденото от въжета пространство на фона на студените води на Хъдзън се виждаха десетина полицаи. Дарси увеличи звука.

— ... тяло на неидентифицирана млада жена беше току-що открито на този изоставен кей на западния изход на Петдесет и шеста улица. Вероятно е била удушена. Жената е слаба, двадесет и няколко годишна със светлокестенява коса. Облечена е с панталон и шарена блуза. Това, което буди недоумение, е, че е обута в различни обувки, левият ѝ крак е в кафява кожена ботинка, а десният — в официална вечерна обувка.

Дарси впери поглед в телевизора. Светлокестенява коса. Двадесет и няколко годишна. Шарена блуза. За Коледа беше подарила на Ерин шарена блуза. Ерин много я хареса.

— По нея има всички цветове на плащеницата на Йосиф — беше ѝ казала. — Страшно ми харесва.

Светлокестенява. Слаба. Плащеницата на Йосиф.

В Библията пише, че палтото на Йосиф е било оцапано с кръв, когато вероломните му братя го показали на баща си като

доказателство за смъртта му.

Като насън Дарси успя да намери в чантата си визитката, която агент Д'Амброзио ѝ беше дал.

Винс тъкмо се канеше да си тръгва. Имаше среща с петнадесетгодишния си син Хенк в Медисън Скуеър Гардън. Щяха да хапнат някъде и след това да гледат Рейнджърите. Докато слушаше какво му говори Дарси, осъзна, че е очаквал това обаждане, но не мислеше, че ще бъде толкова скоро.

— Това е лоша новина — каза ѝ той. — Ще позвъня в участъка, където е намерено тялото. Дръжте се. Ще ви се обадя пак.

След като затвори, той позвъни в телевизионната компания „Хъдзън“. Нона все още беше там.

— Веднага отивам при Дарси — каза тя.

— Сигурно ще я извикат да опознае трупа — предупреди я Винс.

Обади се в полицейския участък. Свързаха го с шефа на сектор „Убийства“. Тялото все още не беше преместено от мястото на престъплението. Когато пристигна в моргата, вече бяха изпратили полицейска кола да доведе Дарси. Винс обясни защо проявява интерес към случая.

— Ще ви бъдем благодарни, ако ни помогнете — казаха му колегите. — Но ако това се окаже по-специален случай, предпочитаме да мине през вашия отдел.

Винс се обади на Дарси, каза ѝ за полицейската кола и че Нона е тръгнала към нея. Тя му благодари, но гласът ѝ беше сух и вял.

Крис Шеридън си тръгна от галерията в пет и десет и с широки крачки се отправи към Шестдесет и пета улица и Пето авеню. Изминалата седмица беше много натоварена и изключително успешна и той предчувстваше удоволствието от идващите почивни дни, които щяха изцяло да му принадлежат. Нямаше никакви планове.

Жилището му на десетия етаж гледаше към Сентрал парк. „Точно срещу зоокъта“, както обясняваше на приятелите си. Любител на различни стилове, той бе подредил антични масички, лампи и килими редом с дълги и удобни тапицирани канапета с дамска на хералдични фигури, копирана от средновековни гоблени. Картините му бяха английски пейзажи. Ловните гравюри от деветнадесети век и



висящият копринен гоблен „Дървото на живота“ подхождаха много добре на масата и столовете в стил „Чипъндейл“ в трапезарията.

Цялото помещение, привлекателно и уютно, през последните осем години бе изпълвало с надежда очите на не една млада жена.

Крис отиде в спалнята и се преоблече в спортна риза с дълги ръкави и лек памучен панталон. Едно много сухо мартини, реши той. Може би по-късно щеше да излезе, за да хапне някъде спагети. С чаша в ръка пусна новините в шест часа и видя същия репортаж, който гледаше и Дарси.

Съчувствието му към мъртвата млада жена и мисълта за скръбта, която щяха да изпитат близките ѝ, се смениха с ужас. Удушена! Официална вечерна обувка на единия крак!

— О, Боже мой! — извика Крис. Дали този, който е убил момичето, не е същият, който бе изпратил писмото на майка му? В писмото се казваше, че танцуващо момиче, което живее в Манхатън, ще умре във вторник вечерта, точно както бе умряла Нан.

Във вторник следобед, след като майка му се беше обадила, той се свърза с Глен Муър, шефа на полицията в Дариън. Муър бе отишъл да види Грета. Беше взел писмото и я беше успокоил, че навярно е от някой луд. След това се обади и на Крис.

— Крис, дори и да има някаква връзка, как би могъл да предпазиш всички млади жени в Ню Йорк?

Сега Крис отново позвъни в полицията в Дариън и го свързаха с шефа. Муър не беше чул за убийството в Ню Йорк.

— Ще се обадя на ФБР — каза той. — Ако писмото е написано от убиеца, то е вещественно доказателство. Но трябва да те предупредя, че ФБР вероятно ще иска да разговаря за смъртта на Нан с теб и майка ти. Съжалявам, Крис. Знам какво може да ѝ причини това.

На входа на ресторант „Чарли“ в Медисън Скуеър Гардън Винс прегърна Хенк.

— Басирам се, че си пораснал от миналата седмица — Хенк беше почти колкото него. — Съвсем скоро ще можеш да си ядеш синята чиния, поставена върху главата ми.

— Какво пък е това „синя чиния“? — слабото лице на Хенк с разпръснати лунички по носа беше същото, което Винс си спомняше

от огледалото преди близо тридесет години. Само цветът на сивосините очи идваше от гените на майка му.

Келнерът им посочи масата. Когато седнаха, Винс обясни:

— „Синята чиния“ наричаха специалитетът на заведението в евтините ресторанти. За седемдесет и девет цента можеше да получиш парче месо, някой и друг зеленчук, един картоф. Чинията беше разделена с прегради, за да не се смесват сосовете. Дядо ти умираше за това евтино ядене.

Решиха да си поръчат хамбургери с много гарнитурни, пържени картофи, различни салати. Винс си взе бира, Хенк — кола. Винс се опитваше да не мисли за Нона Робъртс и Дарси Скот, които отиваха в моргата да разпознаят трупа на убитата жертва. И за двете щеше да е адски мъчително.

Хенк му говореше за отбора по бягане.

— Следващата събота ще се състезаваме на остров Рендол. Ще имаш ли възможност да дойдеш?

— На всяка цена, освен ако...

— Да, разбира се — за разлика от майка си, Хенк приемаше изискванията на професията на Винс. — Върху нов случай ли работиш?

Винс сподели тревогата си от появата на сериен убиец, разказа му за срещата си в кабинета на Нона Робъртс, за предположението си, че намерената на кея убита жена навярно е Ерин Кели.

Хенк слушаше внимателно.

— И си убеден, че трябва да участваш в този случай, нали, татко?

— Не е задължително. Може да се окаже и обикновено убийство, с което да се занимава нюйоркската полиция, но те поискаха помощта на нашия отдел в Куантико и ще им помогна, доколкото мога. — Помоли келнера да донесе сметката. — Време е да тръгваме.

— Татко, ще се видим пак в неделя. Мога да ида на мача и сам. Знам колко ти се иска да се захванеш с този случай.

— Така е, но работата не бива да пречи на срещите ми с теб.

— Виж какво, всички места са продадени. Нека да направим една сделка. Не че искам да спечеля, но ако продам билета за толкова, колкото си платил, парите ще останат за мен. Утре вечер имам среща, а съм фалирал и не мога да искам заем от мама. Винаги ме праща при

оня дебелак, за когото се е омъжила. Страшно ѝ се иска да станем приятели.

— Голям хитрец си — усмихна се Винс. — Ще се видим в неделя, приятелче.

В полицейската кола на път за моргата Нона и Дарси се държаха за ръце. Когато пристигнаха, ги заведоха в една стая на първия етаж.

— Ще ви повикат, когато трябва — обясни им полицаят, който ги бе докарал. — Сега сигурно правят снимки.

*Снимки. Не се тревожи, Ерин. Изпрати снимка, ако ти поискат.* Дарси гледаше пред себе си, без да забелязва нищо наоколо. Нона я беше прегърнала. Чарлз Норт. Ерин се беше срещнала с него в седем вечерта във вторник. Само преди някакви си броени часове. Във вторник сутринта тя и Ерин се бяха шегували за тази среща.

— А сега седя в нюйоркската морга и чакам да ми покажат умряла жена, която, сигурна съм, е Ерин — каза на висок глас Дарси. Усети ръката на Нона да я стиска по-силно.

Полицаят се върна.

— Агент на ФБР е тръгнал насам. Моли да го изчакате, за да слезете долу заедно.

Винс вървеше между Дарси и Нона и здраво ги държеше под ръка. Спряха пред стъклото, което ги отделяше от неподвижното тяло върху носилката. Когато Винс кимна, служителят отметна покривалото от лицето на жертвата.

Но Дарси вече знаеше. Кичур от светлокестенявата коса се беше изплъзнал изпод покривалото. После видя познатия профил, големите сини очи, които сега бяха затворени, дългите тъмни мигли, вечно усмихнатите устни, толкова неподвижни, толкова спокойни сега.

„Ерин. Ерин. Ерин-Мерин“ — помисли си тя и усети как потъва в милостива тъмнина.

Винс и Нона я сграбчиха.

— Не. Оставете ме. Добре съм.

Започна да се бори с вълните, които я люлееха, и успя да се изправи. Отблъсна подкрепящите я ръце и впери поглед в Ерин, сякаш

нарочно проучваше тебеширената белота на кожата ѝ, синините по врата ѝ.

— Ерин — ожесточено каза тя, — кълна ти се, че ще открия Чарлз Норт. Давам ти честната си дума, че ще си плати за това, което ти е сторил.

Мъчителни хлипове отекнаха по пустия коридор. Дарси осъзна, че идват от нея.

Този петък беше изключително успешен за Джей Стратън. Сутринта се бе отбил в централата на „Бертолини“. Когато вчера им занесе колието, управителят Алдо Марко все още се гневеше заради закъснението. Днес Марко пееше друга песен. Клиентът му бил във възторг. Госпожица Кели била направила точно онова, което те си представяли, когато решили да пренаредят скъпоценните камъни. Възнамерявали да продължат да работят с нея. По искане на Джей издадоха чека за двадесет хиляди долара на негово име, като мениджър на Ерин Кели.

Оттам Стратън отиде в полицейския участък, за да подаде оплакване за изчезналите диаманти. С копие от официалното донесение в ръка се отправи към застрахователната си компания, която се намиреше в центъра на града.

Разтревожената агентка му каза, че лондонският „Лойд“ е презастраховал тази пратка диаманти.

— Несъмнено ще обявят награда — каза му нервно тя. — „Лойд“ започват много да се безпокоят от кражбите на скъпоценности в Ню Йорк.

В четири следобед Джей се среща на чашка в Стенхоуп с Енид Армстронг, вдовица, която бе отговорила на една от неговите обяви за запознанства. Беше я слушал внимателно, докато му разказваше за потискащата я самота.

— Така е вече цяла година — говореше тя и очите ѝ блестяха. — Знаете, че има състрадателни хора, които от време на време ще те изведат някъде, но в този свят, направен за двама, другата жена е излишна. Миналия месец обикалях сама Карибските острови. Чувствах се страшно нещастна.

Джей кимаше с разбиране и я погали по ръката. Армстронг беше средно хубава, близо шестдесетгодишна. Беше облечена със скъпи дрехи, но без всякакъв вкус. Често си бе имал работа с такъв тип жени. Ранен брак. Останали вкъщи. Отгледали децата и се впуснали в светски живот. Преуспели съпрузи, които обаче сами косят тревата на полянките пред къщите си. Единствената грижа на този тип мъже е да осигурят финансово съпругите си в случай, че вземат да умрат.

Джей проучваше сватбения и годежния пръстени на Армстронг. Всичките диаманти бяха от най-добро качество. Големият брилянт беше истинска красота.

— Съпругът ви е бил много щедър човек — отбеляза той.

— А тези получих за сребърната сватба. Ако знаете само какъв годежен пръстен ми подари — диамантът беше като връх на топлийка. Бяхме такива деца! — очите ѝ заблестяха още повече.

Джей даде знак да им донесат по още една чаша шампанско. Когато се разделиха, Енид Армстронг беше въодушевена от предложението му да се видят другата седмица. Дори се съгласи да помисли дали да не му даде да преаранжира пръстените ѝ.

— Бих искал да ви видя с един голям и хубав пръстен, който да съчетае всички тези камъни. В средата големият и малките диаманти, опасани от редуващи се диаманти и смарагди. Ще използваме диамантите от сватбения ви пръстен, а мога да ви намеря смарагди с много добро качество на доста прилична цена.

По време на спокойната вечеря в Уотър к्लъб той предвкушаваше удоволствието от подмяната на големия диамант с обработен циркон. Понякога имитацията беше толкова добра, че можеше да заблуди и невъоръженото око на специалист. Естествено, щеше да направи оценка на новия пръстен, преди да свали диаманта. Самотните жени оценяваха такива жестове.

„Колко мило от твоя страна, че си се погрижил за оценката. Веднага ще я занеса в моята застрахователна компания.“

След вечеря поседя на бара в Уотър к्लъб. Имаше нужда да се разтовари. Ухажването и вниманието към тези застаряващи жени го изтощаваха, макар че бяха доходоносни.

Часът беше девет и половина, когато се отправи към жилището си, което се намираше на няколко пресечки от ресторанта. В десет

беше вече по пижама и халат, който наскоро бе купил в „Армани“. Настана се във фотьойла с чаша бърбън с лед и пусна новините.

Чашата се разклати в треперещите ръце на Стратън и течността се разля върху халата му, когато от екрана научи, че са открили тялото на Ерин.

Майкъл Наш унило си мислеше дали да не предложи безплатни консултации на Ан Тайър, блондинката, която за негово голямо съжаление бе купила съседния апартамент. Когато в шест без десет вечерта в петък заключи кабинета си, я завари да разговаря с портиера във фойето. Щом го видя, бързо застана до него и зачака асансьора. Докато пътуваха, не спря да говори, сякаш бързаше да го плени с чара си, преди да стигнат двадесетия етаж.

— Днес ходих в Завър и купих великолепно парче съомга. Приготвих цял поднос с ордъоври. Приятелката ми трябваше да дойде, но ми се обади, че е възпрепятствана. Хич не ми се иска да хвърлям тези вкусотиини. Мислех си дали...

— Рибата, в Забър е наистина чудесна. Приберете я. Ще издържи няколко дни — прекъсна я той. Усещаше изпълнения със съчувствие поглед на момчето от асансьора. — Рамон, до скоро. Излизам след няколко минути.

Пожела приятна вечер на оклюмалата госпожица Тайър и влезе в апартамента си. Щеше да излиза, но след около час. Дано беше разбрала намека му и го оставеше на мира.

— Зависима личност, вероятно невротична, може да стане зла, когато се ядоса — изрече на глас той и се засмя. — Ей, вече не съм на работа. Какво ме интересува тази особа!

Щеше да прекара уикенда в Бриджуотър. Утре беше поканен на вечеря у Боулдстонови. Те винаги канеха интересни хора. По-важното бе, че възнамеряваше да посвети повече време на книгата, която пишеше. Наш призна вътре в себе си, че никакви удоволствия не могат да изместят работата по нея.

Преди да излезе, набра номера на Ерин Кели. Направи опит дори да се усмихне, докато слушаше напевния ѝ глас: „Тук е Ерин. Съжалявам, че не можем да разговаряме. Моля, оставете съобщение.“

— Тук е Майкъл Наш. Съжалявам, че не те намирам, Ерин. Търсих те и преди няколко дни. Предполагам, че си заминала някъде. Надявам се да не се е случило нищо лошо с баща ти.

И този път съобщи служебния и домашния си телефон.

Както винаги движението в петък вечер по пътя към Бриджуотър беше много натоварено. Едва след като мина Патерсън, пътят започна да се разчиства. Оттам с всеки километър гледката ставаше все по-прекрасна. Наш усети как напрежението му изчезва. Когато влезе в Скотсхейс, вече се чувстваше превъзходно.

Баща му бе купил имението, когато Майкъл беше на единадесет години. Четиристотин акра градини, гори и поляни. Плувен басейн, тенис корт, конюшни. Къщата беше копие на господарски дом в Бретон. Каменни стени, керемиден покрив, зелени капаци на прозорците, галерия от бели колони. Всичко на всичко двадесет и две стаи. В половината от тях Майкъл не бе влизал от години. Ирма и Джон Хюз, семейството икономи, се грижеха за всичко.

Очакваше го приготвената от Ирма вечеря. Сервира му я в кабинета. Майкъл се настани в любимото си старо кожено кресло и зачете записките, които щеше да използва утре, когато започне да пише следващата глава от книгата, си. В нея щеше да разгледа психологическите проблеми на онези, които, отговаряйки на обяви за запознанства, изпращат свои снимки отпреди двадесет и пет години. Имаше намерение да се съсредоточи върху причините, които ги караха да вършат тази дребна измама, и оправданието, което измислят, когато отидат на срещата.

Това се беше случвало на много млади жени, с които беше разговарял. Няколко от тях бяха изпитали истинско възмущение. Други пък се забавляваха.

В десет без петнадесет Майкъл пусна телевизора в очакване на новините и отново се зачете в бележките си. Когато чу името Ерин Кели, се стресна. Сграбчи дистанционното управление и усили звука докрай, така че гласът на говорителя закънтя из стаята.

— Ерин — каза на глас той, — кой е могъл да ти стори това?

В петък вечерта, преди да се отправи към дома си в Скарсдейл, Дъг Фокс се отби да пийне нещо в бар „Харви“. Барът беше любимо

място на уолстрийтската тълпа. Както обикновено беше претъпкан и никой не обръщаше внимание на новините по телевизията. Дъг не чу съобщението за намереното на кея тяло.

Когато беше сигурна, че той ще се прибере, Сюзън хранеше първо децата и го чакаше, за да вечерят заедно, но днес, прибирайки се в осем часа, я завари да чете в хола. Тя почти не го погледна и се отдръпна при опита му да я целуне по челото.

Дони и Бет бяха отишли на кино с Гудуинови, обясни тя, Триш и бебето спяха. Не предложи да му приготви нещо за ядене. Зачете се в книгата отново.

За миг Дъг несигурно остана прав до нея, сетне се обърна и отиде в кухнята. „Защо тъкмо сега, когато съм гладен, трябва да се държи по този начин? — раздразнено си помисли той. — Сърдита е, защото не съм се прибирал две вечери, а снощи много закъснях.“ Отвори хладилника. Единственото, което Сюзън правеше добре, беше готвенето. В растящия си гняв реши, че след като е успял да се прибере, поне трябваше да му е приготвила нещо.

Гребна опаковките с шунка и сирене и си взе хляб от кутията на плота. На кухненската маса лежеше седмичното издание на местния вестник. Дъг си направи сандвич, сипа си бира и докато ядеше, заразливта вестника. Вниманието му беше привлечено от спортната страница. По време на междуучилищното първенство отборът на Скарсдейл неочаквано победил отбора на Добс Фери. Победният кош бил вкаран от втория нападател Доналд Фокс.

Дони! Защо никой не му беше казал?

Дъг усети как дланите му започнаха да се изпотяват. Ами ако Сюзън се е опитвала да го намери по телефона във вторник вечерта? Дони беше разочарован и мрачен, когато Дъг му каза, че може да не си дойде за мача. Съвсем в стила на Сюзън беше да предложи да му съобщят новината по телефона.

Вторник вечер. Сряда вечер.

В хотела имаше нова телефонистка. Не беше като другото девойче, което с готовност приемаше стотачките, които от време на време ѝ даваше.

— Запомни, който и да ме търси, съм излязъл. Отишъл съм на заседание. Ако пък е прекалено късно, помолил съм да не ме безпокоят.



Новата телефонистка имаше вид сякаш позира за реклама на съвестта. Той все още търсеше начин как да я убеди да лъже. Но това не го тревожеше особено много. Беше обучил Сюън да не го търси по телефона, когато остава в града „по важна работа“.

Ала тя вероятно се е мъчила да го открие във вторник вечерта. Беше убеден в това. В противен случай щеше да накара Дони да му се обади в сряда в службата. А онази глупачка, телефонистката, сигурно ѝ е казала, че няма никакви срещи и че в апартамента на фирмата няма никой.

Дъг огледа кухнята. Беше учудващо подредена. Преди осем години, когато купиха тази къща, я ремонтираха основно. Кухнята можеше да бъде мечтата на всеки майстор готвач. В средата ѝ имаше умивалник и голям плот за рязане на продукти. Опастана бе с шкафове, върху които бяха наредени най-модерните кухненски уреди. През стъкления покрив влизаше обилна светлина.

Старецът на Сюън им беше заел парите за ремонта. От него бяха взели и сумата за част от първоначалната вноска за къщата. На заем. Не им ги беше подарил.

Ако Сюън вземе да се разсърди истински...

Дъг изхвърли недоядения сандвич в кофата за боклук и си взе бирата в хола.

Сюън го наблюдаваше как влиза в стаята. „Моят съпруг красавец“, помисли си тя. Нарочно бе оставила вестника на масата, предполагайки, че Дъг ще се зачете. Сега сигурно умираше от страх. „Представя си как съм звъняла в хотела, за да му съобщя за Дони. Странното е, че едва когато осъзнаеш действителността, започваш да виждаш ясно нещата.“

Дъг седна на креслото срещу нея. „Страхува се да започне пръв“, реши тя. Пъхна книгата подмишница и се изправи.

— Децата ще се върнат около десет и половина. Ще почета в леглото.

— Аз ще ги дочекам, скъпа.

„Скъпа.“ Сигурно е много разтревожен.

Сюън се настани удобно в леглото и отвори книгата. След малко, знаейки, че не може да се съсредоточи, я остави настрана и

пусна телевизора.

Дъг влезе в стаята точно когато започваха новините в десет вечерта.

— Не ми се седи сам.

Седна на леглото и се протегна да хване ръката ѝ.

— Как е моето момиче?

— Добър въпрос — отвърна Сюзън. — Как е тя?

Дъг направи опит да приеме думите ѝ за шега. Наклони брадичката ѝ и каза:

— На мен ми изглежда много добре.

И двамата обърнаха погледи към екрана, докато водещият изреждаше най-важното от емисията.

— Ерин Кели, носителка на награди млада дизайнерка на бижута, беше намерена удушена на западния кей на изхода на Петдесет и шеста улица. Повече подробности в емисията.

Последва, реклама.

Сюзън обърна поглед към Дъг. Той се бе втренчил в екрана, цветът на лицето му беше призрочно бял.

— Дъг, има ли ти нещо?

Той дори не я чу.

— ... Полицията издирва Питей Потърс, за когото се знае, че е обитавал тази съборетина и се предполага, че може да е видял, когато са оставили тялото върху студения и покрит с отпадъци кей.

Когато тази новина изтече, Дъг се обърна към Сюзън. Сякаш току-що бе чул въпроса ѝ, отвърна:

— Нищо ми няма. Нищо.

По челото му бяха избили капчици пот.

В три часа сутринта Сюзън се събуди от неспокойния си сън. Дъг се мятеше до нея в леглото. Нещо бълнуваше. Някакво име? Не може да бъде... После отново изрече името. Сюзън се подпря на едната си ръка и внимателно се заслуша.

Ерин. Това беше името. Името на младата жена, която бе намерена убита.

Тъкмо се канеше да го събуди, когато той изведнъж се успокои. Едва сега Сюзън осъзна защо това убийство така го беше

разтревожило и започна да я обзема ужас. Несъмнено той го свързваше с онова страшно време в университета, когато го разпитваха по случая с момичето, което бе намерено удушено.

## VI

*Събота 23 февруари*

Събота сутринта Чарли с опияняващо напрежение зачете „Ню Йорк Поуст“. На първа страница с огромни букви беше изписано заглавието: „Убийство с познат почерк“.

На вътрешните страници на вестника бяха поместили голям материал, в който се обръщаше особено внимание на сходството между смъртта на Ерин Кели и Нан Шеридън.

Някой бе предоставил на репортера на „Поуст“ писмото до майката на Нан Шеридън, в което я предупреждаваха, че млада нюйоркчанка ще бъде убита във вторник вечерта. Репортерът, цитирайки неназован източник, пишеше, че ФБР е по следите на вероятен сериен убиец. През последните две години седем млади жени от Манхатън бяха изчезнали, след като отговорили на обяви за запознанства. Ерин Кели също отговаряла на такива обяви.

Обстоятелствата около смъртта на Нан Шеридън бяха отново разказани с най-големи подробности.

Биографични данни за Ерин Кели; разговори с колеги от бижутерските среди. Всички казваха едно и също. Ерин била симпатична и сърдечна, изключително талантива. Снимката ѝ, публикувана в „Поуст“, беше същата, която Ерин бе изпратила на Чарли. Това му достави удоволствие.

В сряда вечерта по телевизията щяха да повтарят епизода за смъртта на Нан Шеридън от поредицата „Действителни престъпления“. Щеше да му бъде страшно интересно да го гледа. Разбира се, че миналия месец го беше записал, но въпреки това с удоволствие щеше да го гледа пак, знаейки, че стотици хиляди хора щяха да се вживеят в ролята на детективи аматьори. Кой е убиецът? *Кой би могъл да бъде толкова интелигентен, че да остане неразкрит досега?*

Чарли се намръщи. *Познат почерк.*

Познат почерк означаваше, че си мислят, че някой го имитира. Усети как го обзема гняв, силен, буен гняв. Нямаха никакво право да си мислят, че друг го е направил. Както и Нан нямаше право да не го покани на рождения си ден преди петнадесет години.

През следващите няколко дни щеше отново да иде в тайното си убежище. Усещаше необходимост да е там. Да пусне видеото и да танцува степ заедно с Астер. Нямаше да държи Джинджър, Леели или Ан Милър в прегръдките си.

Сърцето му започна учестено да бие. Този път в прегръдките му нямаше да бъде дори Нан. Щеше да бъде Дарси.

Взе снимката на Дарси. Меки кестеняви коси, изящно тяло, големи, пълни с въпроси очи. Колко по-хубаво би било това тяло, вдървено и студено в прегръдките му.

*Познат почерк.*

Той отново се намръщи. Гневът пулсираше в слепоочията му и предвещаваше началото на познатото ужасно главоболие. Единствено аз, Чарли, владее живота и смъртта на тези жени. Аз, Чарли, който разчупвам оковите на другата душа и имам пълна власт над нея.

Щеше да вземе Дарси и да изцеди живота от нея, както го бе изцедил и от предишните. И неговият гений щеше да внесе смут у властите, да обърка и озадачи тъпите им глави.

*Познат почерк.*

Онези, които бяха написали това, трябваше да видят кутиите за обувки в мазето му. Тогава щяха да разберат. Онези кутии, в които имаше по една официална обувка за танци и една, свалена от краката на всяко от мъртвите момичета. Първата беше с обувките на Нан.

Естествено.

Имаше начин да докаже, че тук не става дума за някакъв познат почерк. Тялото му се затресе в беззвучен и безрадостен смях.

О, да, разбира се. Такъв начин имаше.

## VII

*От събота 23 февруари  
до вторник 26 февруари*

Дарси прекара следващата седмица, сякаш бе робот, програмиран да изпълнява определени задачи.

В събота, придружена от Винс Д'Амброзио и полицай от районния участък, отиде в апартамента на Ерин. На телефонния секретар имаше записани три нови обаждания от петък сутринта, когато беше за последен път тук. Дарси пренави касетката. Пръв се беше обаждал управителят от „Бертолини“.

— Госпожице Кели, предадохме вашия чек на мениджъра ви, господин Стратън. Приемете нашата благодарност за добре свършената работа.

— Никога не съм чувала Ерин да говори за Стратън като за свой мениджър — учудено повдигна вежди Дарси.

Второто обаждане беше на някой, който се представяше като номер 2695.

— Ерин, обажда се Милтън. Срецнахме се миналия месец. След това отсъствах от града. Искам пак да те видя. Телефонът ми е 555–3681.

Последен се бе записал Майкъл Наш.

— Беше я търсил и онази вечер — каза Дарси.

Винс записа имената и номерата.

— Ще оставим касетката още няколко дни.

Винс беше казал на Дарси, че полицейските експерти ще се появят всеки момент, за да търсят евентуални доказателства. Беше го помолила да дойдат заедно с него, за да прибере личните документи на Ерин.

— Моето име стои на банковата й сметка и на застрахователната й полица като попечител на баща й. Казвала ми е, че документите са сложени в папка, надписана с неговото име.

Указанията на Ерин бяха прости и ясни. Ако нещо се случеше с нея, както се бяха договорили, Дарси да използва застраховката ѝ, за да плаща разноските по Били. Имаше договор с погребално бюро в Уесли, с който те се задължаваха да поемат уреждането на погребението на баща ѝ, когато настъпи този момент. Всичко в апартамента, всичките си лични бижута и дрехи оставяше на Дарси Скот.

В папката имаше и кратко писмо до Дарси.

„Дарси, пиша го за всеки случай. Знам, че ще изпълниш обещанието си да наглеждаш татко, ако с мен се случи нещо. И ако това някога стане, благодаря ти за чудесното време, което прекарахме заедно, и се радвай на живота и заради мен.“

Дарси съзерцавайте познатия подпис със сухи очи.

— Надявам се да изпълните съвета ѝ — тихо каза Винс.

— Някой ден ще го изпълня — отвърна му Дарси. — Но сега още не. Бихте ли направили по едно копие от материалите в онази папка за обявите за запознанства, която ви дадох.

— Разбира се, но защо ви е? — попита я Винс. — Ние ще проучим всички онези, чиито обяви тя е оградила с кръгче.

— Но вие няма да отидете на срещи с тях. Тя беше отговорила на някои обяви от името и на двете. Очаквам да ми се обадят тези, които вече са излизали с нея.

Когато пристигна екипът от съдебни специалисти, Дарси си тръгна. Прибра се направо вкъщи и започна да звъни по телефона. Директорът на погребалното бюро в Уесли. Съболезнования, после по същество. Щеше да изпрати погребална кола да прибере тялото на Ерин от моргата. Как да я облекат? Ковчегът отворен ли да бъде?

Дарси си спомни за синините по врата на Ерин. Несъмнено на погребението щяха да дойдат специалисти.

— Затворен ковчег. Дрехите ще донеса аз.

Поклонение в погребалната зала в понеделник. Погребална служба в „Сейнт Пол“ във вторник.

„Сейнт Пол“. Когато гостуваше на Ерин и Били, ходеха заедно на служба в „Сейнт Пол“.

Върна се в апартамента на Ерин. Винс Д'Амброзио беше още там. Придружи я в спалнята и я наблюдаваше, докато отваря вратата на дрешника.

— Ерин имаше добър вкус — несигурно рече Дарси, докато търсеше роклята, която беше избрала. — Обичаше да ми повтаря колко демоде се е почувствала, когато за първи път съм прекрачила прага на стаята в колежа заедно с моите родители. Майка ми ме бе накарала да се облека в костюм от известна модна къща и италиански ботушки. А аз тогава си помислих, че тя изглежда великолепно, облечена в широк памучен панталон, фланелена блуза и чудесно бижу. Още тогава тя сама правеше бижутата си.

Винс беше добър слушател. Някъде, в някое отдалечено кътче на главата си, Дарси му бе благодарна, че я оставя да говори.

— Никоой няма да я види, освен мен, и то само за миг. Но ми се иска да знам, че е доволна от онова, което съм избрала за нея... Ерин ме караше да съм по-смела в избора на дрехите си. Аз пък я научих да се доверява на собствените си инстинкти. Тя имаше безупречен вкус.

Свали от закачалката официален тоалет от две части: светлорозово вталено сако с нежни сребристи копчета и меко падаща пола на розови и сребристи шарки.

— Неотдавна Ерин си купи този тоалет за една благотворителна вечеря с танци. Тя танцуваше чудесно. И по това много си приличахме. Нона също обича да танцува. Запознахме се с нея по време на часовете по танци в нашия спортен клуб.

Винс си спомни, че Нона му беше разказала за това.

— От всичко, което чувам, си мисля, че Ерин сигурно би пожелала да бъде облечена в тази дреха.

Не му харесваше, че зениците на Дарси са толкова големи. Искаше му се да се обади на Нона Робъртс. Тя му бе казала, че днес задължително трябва да присъства на снимки. Дарси Скот не биваше да остава сама дълго време.

Дарси осъзна, че е в състояние да чете мислите на Д'Амброзио. Освен това разбра, че няма никакъв смисъл да го успокоява. Най-доброто, което можеше да стори, бе да си тръгне и да остави



специалистите по отпечатащи на пръсти и Бог знае по какво друго да си вършат работата.

— Какво ще предприемете, за да откриете мъжа, който се е срещнал с Ерин във вторник вечерта? — попита тя, като се опита да прикрие всякакво чувство в гласа си.

— Открихме Чарлз Норт. Онова, което Ерин ви е казала, се покрива напълно. Имаме късмет, че сте я разпитали за него. Миналия месец е напуснал мястото си в юридическа фирма във Филаделфия и е започнал работа в друга фирма на Парк авеню. Вчера е заминал в командировка в Германия. Чакаме го да се върне в понеделник. Детективи от този участък обикалят кръчмите и баровете в района на Уошингтън скуеър със снимката на Ерин. Търсим да открием някой барман или келнер, който да си спомни да я е виждал във вторник вечерта и евентуално да идентифицира Норт.

Дарси кимна с глава.

— Заминавам за Уелсли. Ще се върна след погребението.

— Кога ще замине Нона Робъртс?

— Във вторник сутринта. Преди това ѝ е невъзможно — Дарси се опита да се усмихне. — Не се тревожете за мен. Ерин има купища приятели. Много от състудентите ни вече ми се обадиха. Те също ще бъдат там. Както и много от нюйоркските ни приятели. Тя дълги години е живяла в Уелсли. Ще отседна при хората, които са ѝ били съседи.

Прибра се вкъщи да си стегне багажа. Позвъниха ѝ от Австралия. Майка ѝ и баща ѝ.

— Миличка, как ни се иска да сме при теб сега. Знаеш, че обичахме Ерин като наша дъщеря.

— Знам. — *„Как ни се иска да сме при теб сега.“*

Колко пъти беше чувала същите думи през всичките тези години. На рождени дни. На тържествата по случай края на учебната година. Имаше и много случаи, когато бяха заедно. Всяко друго дете би било щастливо да има за родители тази известна двойка. Защо не можеше да приеме техния еснафски манталитет? — Радвам се, че се обадохте. Как вървят представленията?

Това вече беше безопасна територия.

Погребението беше събитие за информационните средства. Фотографи и камери. Съседи и приятели. Любопитни. Винс й бе казал, че скрити камери ще заснемат всеки, който влезе в траурната зала, в църквата и дойде до гроба.

Белокосият монсиньор, който познаваше Ерин от самото й раждане:

— Кой би могъл да забрави гледката как едно малко момиченце води в църквата баща си на инвалидната количка?

Солистът:

— ... онова, за което те моля, е никога да не забравяш, че те обичам...

Заравянето на останките:

— Когато изтрием и последната сълза...

Часовете, прекарани с Били. „Радвам се, че не разбираш — помисли си тя, докато държеше ръката му. — Ако все още усеща нещо, надявам се да мисли, че при него е Ерин.“

Във вторник следобед седеше до Нона в самолета за Ню Йорк.

— Не можеш ли да вземеш някой и друг почивен ден, Дарс? — попита Нона. — След онова, което изживя, имаш нужда от почивка.

— Веднага, щом арестуват Чарлз Норт, ще замина за цяла седмица. Двама мои приятели имат апартамент в Сейнт Томас, канят ме на гости.

— Това няма да стане, Дарси — колебливо започна Нона. — Снощи се обади Винс. Разпитали са Чарлз Норт. Във вторник вечерта той е бил на важно съвещание с още двадесет свои колеги от юридическата фирма, в която работа. Онзи, с когото е била Ерин, е използвал неговото име.

След като гледа новините и говори с шефа на полицията Муър, Крис реши да отиде за уикенда в Дариън. Искаше да е там, когато хората от ФБР разговарят с майка му.

Знаеше, че Грета ще бъде на официална вечеря в клуба. Спря да хапне по пътя, пристигна в къщата около десет и реши да гледа филм. Любител на класическите филми, той си пусна „*Мостът на Сан Луис Рей*“ и после се удиви на избора си. Мисълта, че един определен момент от времето може да обедини съдбите на различни хора, винаги го беше вълнувала. Съдбовно ли беше това? Или случайност? Или пък съществуваше определен вид неизбежност, неумолим план, който свързваше всички тях?

Малко преди полунощ чу шума от вратата на гаража и застана на върха на стълбите към мазето, за да чака Грета, като си мислеше колко хубаво би било да има някой, който да ѝ помага и да живее в къщата. Мисълта, че тя се прибира сама в този голям дом късно вечер, го тревожеше.

Грета неизменно отхвърляше всяко подобно предложение. Дороти, домашната ѝ прислужница от тридесет години, напълно я задоволяваше. Дороти и жената, която идваше да почисти веднъж седмично. Ако имаше гости за вечеря, ползваше услугите на превъзходен готвач. И това беше всичко.

Когато тя стигна до стълбите, той извика:

— Здравей, мамо.

Усети как дъхът ѝ секна.

— О, мили Боже, ти ли си, Крис? Изплаши ме. Знаеш колко съм изнервена — погледна нагоре и се опита да се усмихне. — Зарадвах се, като видях колата ти.

На слабата светлина дребното ѝ лице му напомни нежните черти на Нан. Косата ѝ, която блестеше като сребро, беше силно опъната назад. Наметнала беше черно самурено палто. Беше облечена в дълга черна кадифена пола. Догодина Грета щеше да навърши шестдесет години. Красива, елегантна жена, чиято усмивка никога не можеше да прикрие тъгата в очите ѝ. Изведнъж Крис осъзна, че майка му винаги се държеше така, сякаш очаква да чуе нещо важно, да улови някакъв сигнал. Когато беше малък, дядо му му бе разказал една случка от Първата световна война — как един войник изгубил съобщение, с което предупреждавали за предстояща противникова атака. След това войникът винаги обвинявал себе си за ужасните жертви и през целия си живот не спрял да търси изгубения лист под тръби и камъни.

Докато пиеха по едно питие преди лягане, той разказа на Грета за Ерин Кели и осъзна защо си бе спомнил историята с войника. През цялото това време Грета имаше чувството, че преди да умре, Нан ѝ е разказала нещо, което бе включило инстинктивната ѝ алармена система. Миналата седмица за втори път бе получила предупреждение и беше безсилна да предотврати трагедията.

— Младата жена, което са намерили, е била с официална вечерна обувка с висок ток, нали? — попита Грета. — Като на Нан? Обувки, с каквито се ходи на танци? В онова писмо пишеше, че ще умре танцуващо момиче.

— Ерин Кели е била дизайнерка на бижута — Крис внимателно подбираше думите си. — От информацията на полицията разбирам, че става дума за имитиране на чужд почерк. Някой е почерпил идея от предаването „Действителни престъпления“. Агент от ФБР иска да разговаря с нас по този въпрос.

Главният инспектор Муър позвъни в събота. Агентът от ФБР Винсент Д'Амброзио би желал да посети Шеридънови в неделя.

Крис се зарадва, когато Д'Амброзио твърдо заяви, че писмото, което е получила Грета, не можело да им помогне по никакъв начин.

— Госпожо Шеридън — каза той, — получаваме много по-прецизни сведения от това и въпреки всичко не сме в състояние да предотвратим никоя трагедия.

Винс помоли Крис да го придружи навън.

— Полицията в Дариън пази досието за убийството на сестра ви — обясни той. — Ще ми направят копие. Бихте ли ме завели на мястото, където е била намерена?

Двамата се отправиха по шосето, което водеше от имението на Шеридънови към гората с пътеката за тичане. За тези петнадесет години дърветата бяха израсли, клоните им бяха станали по-гъсти, но иначе, коментираше Крис, околността си беше същата.

Пасторалната гледка в този богатшки град контрастираше с изоставения нюйоркски кей. Нан Шеридън е била деветнадесетгодишно дете. Студентка. Ерин Кели беше двадесет и осем годишна жена с професия. Нан произхождаше от заможно семейство, Ерин сама си печелеше хляба. Приличаха си единствено по

начина, по който бяха намерили смъртта си, и по обувките. И двете бяха удушени. И двете носеха по една официална обувка. Винс попита Крис дали като студентка Нан е ходела на срещи по обяви за запознанства.

Крис се усмихна.

— Повярвайте ми, около Нан се тълпяха толкова много младежи, че не беше нужно да отговаря на обяви, за да си намери приятел. Освен това, когато бяхме студенти, нямаше такива обяви за запознанства.

— Вие също ли учехте в „Браун“?

— Нан учеше там. Аз бях студент в „Уилямс“.

— Предполагам, че всичките й по-близки приятели са били разпитани.

Вървяха по пътеката, която се виеше през гората. Крис спря.

— Намериха я тук — той пхна ръце в джобовете на якето си от тънък непромокаем плат. — Нан смяташе, че да се ангажираш само с едно момче, е лудост. Обичаше да флиртува. Обичаше да прекарва времето си приятно. Ходеше на почти всички забави и не пропускаше нито един танц.

— Това е много важно — обърна лице към него Винс. — Сигурен сте, че официалната обувка, с която сестра ви е била обута, когато са я намерили, не е била нейна.

— Сигурен съм. Нан мразеше тънките високи токчета. Никога не би си купила такива обувки. А и не открихме и следа от другата обувка в гардероба й.

Докато пътуваше обратно към Ню Йорк, Винс продължаваше да преценява приликите и разликите между Нан Шеридън и Ерин Кели. Сигурно някой имитираше почерк, мислеше си той. Танцуващо момиче. Това го човъркаше отвътре. Писмото, което бе получила Грета Шеридън. Нан Шеридън не пропускала нито един танц. Дали са споменали за това в предаването „Действителни престъпления“? Ерин Кели се бе запознала с Нона Робъртс на курс по танци. Съвпадение ли беше?

Във вторник следобед Чарлз Норт беше разпитан за втори път от Винсент Д'Амброзио. В понеделник вечерта го бяха посрещнали на летище „Кенеди“ и учудването му от присъствието на двамата агенти на ФБР, които го чакаха, бързо се превърна в гняв.

— Никога не съм чувал за Ерин Кели. Никога не съм отговарял на обяви за запознанства. Това е абсурдно. Не мога да си представя кой би могъл да използва моето име.

Лесно беше да се докаже, че миналия вторник в седем вечерта, когато Ерин Кели е трябвало да се срещне с него, Норт е бил на важно заседание.

Този път го разпитваха в сградата на ФБР на Федерал Плаза. Норт беше тежко сложен мъж със среден ръст. Леката му червенина подсказваше, че често употребява алкохол. Въпреки това Винс заключи, че определено излъчва респект и финес, които вероятно се харесваха на жените. Преди неотдавнашния му развод този четиридесетгодишен мъж е бил женен дванадесет години. Норт недвусмислено изрази негодуванието си, че са го повикали на втори разпит в канцеларията на Винс.

— Мисля, че трябва да разберете, че току-що станах съдружник в престижна юридическа фирма. Би било страшно неприятно, ако по някакъв начин свържете името ми със смъртта на тази млада жена. Неприятно капо за мен самия, така и за фирмата.

— Безкрайно съжалявам, че ви създаваме неприятности, господин Норт — каза студено Винс. — Мога само да ви уверя, че в този момент не ви подозираме в убийството на Ерин Кели. Но тя е мъртва, жертва на брутален престъпник. Възможно е да е една от многото изчезнали млади жени, които са отговаряли на обяви за запознанства. Някой е използвал името ви, за да пусне обява. Този някой не е бил глупав и е знаел, че по времето, когато си е определил среща с Ерин Кели, вие вече сте напуснал службата си във Филадельфия.

— Бихте ли ми обяснили какво значение е имало това за този някой — прекъсна го Норт.

— Някои жени, които отговарят на обявите за запознанства, са достатъчно умни, за да проверят мъжа, с когото са си уговорили среща. Да предположим, че убиецът на Ерин Кели е решил, че тя би могла да прояви такава предпазливост. Какво по-добро име да избере от това на

човек, който току-що е напуснал юридическата си фирма във Филаделфия и се е преместил в Ню Йорк. Да предположим, че Ерин Кели е потърсила името ви в съдебния регистър на Пенсилвания и е позвънила на стария ви телефон. Казали са ѝ, че току-що сте напуснали фирмата и сте се преместили в Ню Йорк. Имала е възможност дори да се увери, че сте разведен. Нямала е вече никакви скрупули да се срещне с Чарлз Норт — Винс се протегна над бюрото си. — Независимо дали ви харесва, или не, вие сте свързан със смъртта на Ерин Кели. Някой, който знае за вашите планове, е използвал името ви. Ние ще проверим различни следи. Ще се свържем с мъжете, на чиито обяви Ерин Кели по всяка вероятност е отговорила. Ще изстискаме паметта на нейните приятели, за да узнаем имена, които засега не са ни известни. Във всички отделни случаи ще разговаряме с вас, за да разберем дали съответният мъж не е свързан по някакъв начин с вас.

Норт се изправи.

— Разбирам, че това не е молба, а заповед. Кажете ми само, споменавали ли сте името ми пред журналисти?

— Не.

— Тогава погрижете се да не го узнаят. И когато ми звъните в кантората, не казвайте, че сте от ФБР — невесело се усмихна той. — Казвайте, че ме търсите по лична работа. И, естествено, не по повод обяви за запознанства.

Когато Норт си тръгна, Винс се облегна назад. „Не харесвам такива интелигентни типове“, помисли си той. Вдигна слушалката на вътрешния телефон.

— Бетси, искам да ми направиш пълна справка за Чарлз Норт. Абсолютно пълна. Интересува ме още един. Гюс Боксър, портиерът от Кристофър стрийт 101. Това е сградата, където живееше Ерин Кели. От събота ме тормози мисълта, че съм го виждал някъде. Сигурен съм, че има досие при нас. Почакай — щракна с пръсти Винс. — Това не е неговото име. Сега си спомням. Казва се Хофман. Преди десет години беше портиер в сградата, където бе убита двадесетгодишна жена.

Когато се прибра в Манхатън в неделя вечерта, д-р Майкъл Наш не се изненада от оставеното на телефонния му секретар съобщение да

се обади на агента от ФБР Винсент Д'Амброзио. Очевидно разпитваха всички, които са имали връзка с Ерин Кели.

Позвъни му в понеделник сутринта и се разбраха Винс да отиде при него във вторник, преди да отвори кабинета си.

Точно в осем и петнадесет сутринта Винс пристигна в кабинета на Наш. Секретарката го чакаше и го въведе в кабинета, където Наш вече седеше зад бюрото си.

„Стая за избрани“, помисли си Винс. Няколко удобни стола, боядисани в яркожълто стени, завеси, които пропускаха светлината, но отделяха обитателите от минувачите по тротоара. Традиционното канапе, вариант от кожа на същото, което Алис бе купила преди години, бе разположено вдясно от бюрото.

В стаята цареше спокойствие, а погледът на мъжа зад бюрото излъчваше и доброта, и замисленост. Винс си спомни съботните следобеди. Изповядване. „Прости ми, Боже, греховете, които съм сторил.“ Прегрешенията. Те обикновено бяха неподчинение на родителите му или някои и други по-цветисти обиди през юношеските му години.

Дразнеше се винаги, когато чуеше някой да казва, че психоанализата е заместила изповядването.

В изповедта всеки обвинява себе си, възразяваше той. При психоаналитика обвиняваш някой друг.

Собствената му дисертация по психология само затвърди това схващане.

Имаше чувството, че Наш усеща премерената му враждебност към повечето психоаналитици. Усеща я и я разбира.

Гледаха се един друг. „Облечен е добре, без да се набива в очи“ — помисли си Винс. Знаеше, че не го бива да избере подходяща вратовръзка за костюма си. Обикновено Алис вършеше тази работа. Не че това го интересуваше чак толкова. Предпочиташе да носи кафява връзка на син костюм, вместо да слуша непрекъснатите ѝ подмятания:

— Защо не напуснеш Бюрото и не си намериш работа, където да печелиш добри пари?

Днес бе сграбчил първата вратовръзка, която му попадна, и си я беше завързал в асансьора. Беше в кафяво и зелено. Костюмът му беше син на тънки райета.



Алис беше сега госпожа Малкълм Дръкър. Малкълм носеше вратовръзки „Херме“ и ушити по поръчка костюми. Хенк бе казал на Винс, че Малкълм се е напомпал до размер петдесет и две. Петдесет и втори за ниски фигури.

Наш беше облечен в сиво туидово сако с връзка на червени и сиви шарки. Има приятна външност, призна Винс. Силна брадичка, дълбоко хлътнали очи. Кожата на лицето му беше леко обрелена от вятъра. Винс харесваше мъже, на които им личеше, че не се страхуват от лошото време.

Той започна направо:

— Д-р Наш, оставили сте две съобщения на телефонния секретар на Ерин Кели. Това ни кара да мислим, че сте я познавал, че сте се срещал с нея. Вярно ли е?

— Да. В момента пиша книга, която разглежда от социална гледна точка явлението „обяви за запознанства“. Издателят е „Кърнс и Браун“, редактор е Джъстин Кроуел.

„Само и само да не си помисля, че наистина се е опитвал да си намери приятелка“ — мина през главата на Винс, но бързо отпъди тази мисъл.

— Какъв беше случаят с Ерин Кели? Вие ли отговорихте на нейната обява, или тя на вашата?

— Тя отговори на моята — Наш отвори чекмеджето си. — Предполагах, че ще ми зададете този въпрос. Ето я обявата, на която отговори. Тук е и писмото ѝ. Срещнахме се в бара на Пиер на тринадесети януари. Беше хубава млада дама. Изразих учудването си, че жена с такава привлекателна външност прибегва до услугите на обявите, за да си намери приятел. Тя честно си призна, че върши това заради своя приятелка, която работи върху документален филм. Обикновено по време на такива срещи не споделям своите причини, но с нея бях откровен.

— Само един път ли се срещнахте с нея?

— Да. Бях много зает. Оставаше ми много малко да завърша книгата си и бързах. Бях решил да се обадя на Ерин, когато предам ръкописа. Миналата седмица разбрах, че това няма да стане по-рано от месец. Не искам да го претупвам.

— И решихте да ѝ се обадите.

— Да, позвъних в началото на седмицата. Опитах отново миналия вторник. Не, беше петък, точно преди да замина за почивните дни.

Винс внимателно прочете писмото, което Ерин беше изпратила на Наш. Към него беше прикачена неговата обява: „Разведен, лекар, тридесет и седем годишен, висок ръст, привлекателна външност, добро обществено положение, с чувство за хумор. Обича ските, ездата, музеите и концертите. Търси привлекателна неомъжена или разведена жена с творческа професия. П.к. 3295.“

Писмото на Ерин гласеше:

„Здравей п.к. 3295, може би съм точно онази, която търсиш. Не, не съвсем. Имам добро чувство за хумор. Аз съм на двадесет и осем години, висока съм метър и шестдесет и осем, тежа петдесет и шест килограма, а най-добрата ми приятелка казва, че имам много привлекателна външност. Аз съм дизайнер на бижута и съм на път да стана много известна. Карам добре ски, мога да яздя, ако конят е бавен и дебел. Определено обичам да ходя по музеи. Истината е, че много от идеите за бижутата вземам от тях. А музиката е нещо, без което не мога.

До скоро.

Ерин Кели, тел. 212-555-1432“

— Разбирате защо се обадох — каза Наш.

— И твърдите, че не сте я виждал втори път?

— Нямах тази възможност — Майкъл Наш се изправи. — Съжалявам, но трябва да свършваме. Първият ми пациент ще дойде по-рано от обичайното време. На ваше разположение съм, ако имате нужда от мен. С удоволствие ще ви помогна.

— По какъв начин смятате, че бихте ни помогнали, докторе? — докато задаваше въпроса, Винс също се изправи.

— Нямам представа — повдигна рамене Наш. — Вероятно изпитвам инстинктивно желание един убиец да бъде справедливо

наказан. По всичко личи, че Ерин Кели обичаше живота и можеше да направи много. Беше само на двадесет и осем години — той протегна ръка. — Не уважавате особено много психоаналитиците, нали, господин Д'Амброзио? Смятате, че тези невротизирани хора, които мислят само за себе си, плащат много пари, за да идват при нас и да се оплакват. Позволете ми да ви кажа как аз гледам на моята работа. Професионалният ми живот е посветен на опитите ми да помогна на хората, които по независимо какви причини са застрашени от потъване. Някои случаи са леки. Аз съм като спасител на плажа, който се хвърля във водата, защото е видял, че някой потъва, и просто го извежда на брега. Други случаи са доста по-тежки. Тогава сякаш се опитвам да спася корабокрушенец по време на буря. Нужно ми е много време, за да стигна до него, а вълните ме дърпат назад. Изпитвам приятно чувство на задоволство, когато успея да спася този човек.

Винс сложи писмото на Ерин в чантата си.

— Възможно е да сте в състояние да ни помогнете, докторе. Ще проследим всички онези, които са се срещали с Ерин Кели чрез обявите за запознанства. Бихте ли желали да разпитате някои от тях и да ни дадете професионален съвет кое ги е накарало да пуснат обява?

— С най-голямо удоволствие.

— Между другото, член ли сте на Американската асоциация на психиатрите и юристите? — Винс знаеше, че психиатрите, членове на Асоциацията, се справят особено добре с психопати.

— Не, не съм. Но, господин Д'Амброзио, моят труд показва, че голяма част от хората, които пускат обяви за запознанства, правят това от самота или скука. Вероятно някои имат и по-злокобни мотиви.

Винс се обърна и се отправи към вратата. Докато натискаше дръжката, погледна назад.

— Бих казал, че последното се отнася за случая с Ерин Кели.

Във вторник вечерта Чарли спря пред задния вход и влезе направо в мазето. Свали купчината кутии за обувки и ги сложи върху фризера. На всяка една от тях беше закачено името на момичето, на което принадлежеше. Не че имаше нужда да си припомня. Спомняше си всичките с пълни подробности. Освен това, с изключение на Нан, беше записал на видеокасетовон всяка от тях. Беше записал и

предаването за смъртта на Нан. Бяха успели да намерят момиче, което да прилича на нея.

Отвори кутията на Нан. Протритата маратонка и черна сатенена обувка с лъскаво украшение. Обувката беше префърцунена. Оттогава вкусът му бе станал по-добър.

Дали да изпрати обувките на Нан и Ерин едновременно? Започна да размишлява върху тази идея. Решението беше твърде интересно.

Не. Ако направеше това, полицията и журналистите щяха веднага да разберат, че теорията им за имитация на познат почерк е грешна. Щяха да се сетят, че един и същ чифт ръце е изстискал живота и от двете.

Може би щеше да бъде по-забавно известно време да си поиграе с тях.

Първо да изпрати обувката на Нан и на първото от другите момичета. Казваше се Клер и се запозна с нея преди две години. Пепеляворусата оперетна актриса от Ланкастър. Танцуваше толкова хубаво. Беше способна. Истински талант. Портмонето ѝ беше в кутията заедно с белия сандал и златистата обувка. Сигурно семейството ѝ вече е освободило апартамента ѝ. Ще изпрати пакетчето на адреса в Ланкастър.

След това през няколко дни щеше да изпраща по един пакет. Джанин. Мари. Шийла. Леели. Анет. Тина. Ерин.

Така щеше да ги разпреди, че всички да бъдат изпратени до тринадесети март. След петнадесет дни.

На този ден вечерта, независимо по какъв начин ще успее да го постигне, Дарси щеше да танцува тук с него.

Чарли впери поглед във фризера. Дарси щеше да е последната. Може би щеше да я остави при себе си завинаги...

Когато във вторник вечерта Дарси се върна от летището, на телефонния секретар се бяха записали десетина души. Съболезнования от стари приятели. Седем души я бяха търсили във връзка с обяви за запознанства, на които Ерин бе отговорила от нейно име. Отново се беше обаждал Дейвид Уелд с приятния глас. Този път си бе оставил телефонния номер. Така бяха направили Лен Паркър, Кол Грифин и Албърт Бут.

Беше я търсил и Гюс Боксър, за да ѝ каже, че се е появил кандидат за апартамента на Ерин Кели. Би ли могла госпожица Скот да опразни апартамента до края на седмицата? Ако това стане, няма да плаща наема за март.

Дарси върна лентата, записа имената и телефонните номера на обадилияте се и смени касетката. Може би Винс Д'Амброзио ще поиска да презапише тези гласове.

Стопли си готова супа, изяде я върху поднос в леглото. Когато свърши, взе телефона и списъка на мъжете, които я бяха търсили. Набра първия номер. Когато чу как телефонът от другата страна започна да звъни, тресна слушалката обратно. Сълзи покриха бузите ѝ, докато ридаеше:

— Ерин, искам да се обадя на теб.

## VIII

*Сряда 27 февруари*

В девет сутринта Дарси вече беше на работното си място. Бев я беше изпреварила. Беше приготвила кафе, сок от пресни портокали и топли гевреци. На перваза на прозореца имаше нова саксия. Бев нежно я прегърна, екстравагантно гримираните ѝ очи излъчваха съчувствие.

— Сигурно можеш да познаеш какво искам да ти кажа.

— Да, мога — Дарси усети съблазнителната миризма на кафе. Взе си един геврек. — Не знаех, че съм толкова гладна.

Бев започна делово:

— Вчера се обадиха двама клиенти. Видели са чудото, което направи в апартамента на Ролстън Армс. Искат да обзаведеш и техните апартаменти. Освен това ще се заемеш ли с хотела на Тридесета улица и Девето авеню? Обадиха се новите собственици. Твърдят, че имат повече вкус, отколкото пари.

— Преди да се захвана с каквото и да било, трябва да опразня апартамента на Ерин — Дарси отпи от кафето и отметна косата си назад. — Страхувам се от това.

Бев беше тази, която ѝ предложи просто да премести всички мебели в склада.

— Казвала си ми, че Ерин има страхотни мебели. Не можеш ли да използваш поотделно нещата ѝ при различни проекти? Една от клиентките, които се обадиха, иска да обзаведе стаята на дъщеря си по наистина специален начин. Момичето е на шестнадесет години и се връща у дома след дълго лечение в болница. Трябвало да полежи и вкъщи доста време.

Колко хубаво щеше да бъде, ако месинговото легло на Ерин достави радост на болното момиче! А и на нея щеше да ѝ е по-лесно.

— Трябва да проверя дали вече мога да изнасям всичко.

Дарси се обади на Винс Д'Амброзио.

— Знам, че полицията е приключила с огледа на апартамента — каза ѝ той.

Бев уреди пикапа да иде на Кристофър стрийт на другия ден.

— Аз ще чакам там. Ти само ми покажи какво искаш.

По обяд двете с Дарси отидоха в апартамента на Ерин. Боксър ги пусна вътре.

— Благодаря, че освобождавате жилището — заскимтя той. — Новият наемател е много симпатичен човек.

„Колко ли ти е бутнал този човек — помисли си Дарси. — Не искам повече да идвам тук.“

Реши да задържи някои от блузите и шаловете на Ерин за спомен. Останалите дрехи даде на Бев.

— Ти носиш същия размер. Моля те само да не ги обличаш на работа.

Бижутата, които Ерин беше изработила. Бързо ги събра, като избягваше да мисли в този момент за таланта на Ерин. През цялото време обаче нещо я безпокоеше. Накрая струпва всички бижута върху работната маса. Обици, колиета, брошки, гривни. Злато. Сребро. Скъпоценни камъни. Официални или ежедневни — всичките бяха красиви и много артистични. И все пак, какво я караше да изпитва такова безпокойство?

Новото колие, което Ерин беше украсила със златни копия от римски монети. Тя обичаше да се шегува за него: „Струва около три хиляди долара. Направих го за една изложба през април. Не мога да си позволя да го оставя за себе си, но преди да го продам, ще го сложа няколко пъти.“

Къде ли беше това колие?

Дали Ерин не си го е сложила, когато е отишла на последната си среща? Колието, както и пръстенът с инициалите, и часовникът. Била ли е с тях, когато са я намерили?

Дарси струпва личните бижута на Ерин в един куфар заедно със съдържанието на сейфа. Щеше да продаде неупотребените скъпоценни камъни, за да покрие разходите по Били. Тя не се обърна назад, когато за последен път затвори вратата на апартамент 3 Б.

В четири следобед в сряда един следовател от полицейски участък номер шест, въоръжен със снимката на Ерин Кели, обикаляше заведенията около Уошингтън скуеър. До този момент опитите му да

намери доказателства бяха безплодни. Някои бармани, без много да мислят, казваха, че я познават.

— Отбива се тук от време на време. Понякога с придружител. Друг път е имала среща тук. Миналия вторник? Не, не съм я виждал миналата седмица.

Снимката на Чарлз Норт не донесе никакъв резултат.

— Никога не съм виждал този човек — казваха всички.

Най-накрая барманът в „Едис Орора“, заведението, което се намираше в западната част на Четвърта улица, беше категоричен:

— Да, миналия вторник това момиче беше тук. В сряда сутринта заминах за Флорида. Току-що се връщам. Затова съм сигурен за деня. Разприказвахме се. Казах ѝ, че най-сетне ще посъбере малко слънце. Очакваше някого и стоя близо четиридесет минути. Така и не се появи никой. Симпатично момиче. След това плати и си тръгна.

Барманът беше сигурен, че денят е бил вторник, сигурен, че Ерин Кели е дошла в седем вечерта, сигурен, че си е тръгнала сама. Той дори описа дрехите, с които е била облечена, включително и необикновеното колие, украсено със старинни римски монети.

— Колието беше нещо специално. Имаше вид на скъпо. Казах ѝ да го скрие под яката на палтото си, ако се разхожда сама навън.

Следователят се обади на Винс Д'Амброзио от телефонния автомат в бара. Винс незабавно позвъни на Дарси, която потвърди, че Ерин е имала златно колие с монети.

— Мислех, че е било на нея, когато са я намерили — каза на Винс, че липсват както пръстенът с инициалите, така и часовникът.

— Имала е часовник и обици, когато са я намерили — тихо каза Винс и попита дали може да я посети.

— Разбира се — отвърна Дарси. — Ще работя до късно.

Когато Винс пристигна в работата ѝ, носеше копия от всичко, което бяха намерили в папката на Ерин с отговорите на обявите.

— Прегледахме най-внимателно всички писма. Вътре имаше и квитанция от един от онези частни трезори, които са отворени през цялото денонощие. Ерин си е наела клетка миналата седмица. Казала е на служителя, че е дизайнер на бижута и се страхува за някои от скъпоценностите, които държи в апартамента си.

Дарси внимателно слушаше, докато Винс Д'Амброзио ѝ разказваше, че във вторник вечерта срещата на Ерин не се е състояла.



— В осем без петнадесет си е тръгнала сама. Засега сме склонни да приемем, че това е углавно престъпление. Във вторник вечерта е носела колието, но то е липсвало, когато са я намерили. За пръстена не знаем нищо.

— Тя винаги носеше този пръстен — каза Дарси.

Винс кимна.

— Възможно е да е носела със себе си и торбичката с диаманти.

Зачуди се дали Дарси Скот чува какво ѝ говори. Тя седеше на бюрото си, бледо жълтият пуловер подчертаваше светлите кичури в кестениявата ѝ коса, изразът на лицето ѝ показваше, че се владее. Сега очите ѝ бяха по-скоро зелени, отколкото лешникови. Не му се искаше да ѝ оставя папката на Ерин. Сигурен беше, че веднага ще напише писма на онези, които бяха отбелязани с кръгче.

— Дарси — започна той и без да иска, гласът му стана дълбок, — знам какъв гняв изпитвате от загубата на приятелка като Ерин. Но ви моля да не се поддавате на налудничавата идея, че можете да откриете мъжа, нарекъл се Чарлз Норт. Ще направим всичко възможно да намерим убиеца на Ерин. Вече сме сигурни, че сериен убиец използва тези обяви, за да се среща с млади жени. Възможно е Ерин да не е негова жертва, но аз не желая вие да бъдете следващото му запознанство.

През двата почивни дни Дъг Фокс остана в Скарсдейл. Посвети се на Сюзън и децата и старанието му беше приятно възнаградено, когато Сюзън му съобщи, че е наела детегледачка за понеделник следобед. Искала да пазарува нещо и предложи да вечерят заедно в Ню Йорк, след което да се приберат.

Не му каза, че преди да пазарува, си е определила среща в частна детективска агенция.

Дъг я заведе на вечеря в „Сан Доменико“ и положи всички усилия да бъде изключително очарователен, дори си призна, че понякога забравя колко е хубава тя.

Сюзън се бе засмяла.

Във вторник вечерта Дъг се прибра в полунощ.

— Проклети късни заседания! — въздъхна той.

В сряда сутринта се почувства в безопасност и каза на Сюзън, че трябва да вечеря с клиенти и е възможно да остане да ноцува в „Гейтуей“. Изпита облекчение, когато видя, че проявява разбиране.

— Клиентът е клиент, Дъг. Само не се преуморявай.

В сряда след края на работния ден Дъг веднага се прибра в апартамента си. В седем и половина вечерта имаше среща в Сохо с двадесет и две годишна агентка на недвижими имоти. Но първо трябваше да се преоблече и да се обади по телефона.

Надяваше се тази вечер да се свърже с Дарси Скот.

В сряда следобед Мерил Аштън от Уинстън Салем в Северна Каролина се обади на Джей Стратън. Аштън дълго бе мислил върху предложението на Стратън да купи на Франсис скъпо бижу за четиридесетгодишнината от сватбата им.

— Тя ще ме разубеди, ако говоря за това с нея — каза Аштън. — Въпросът е, че през другата седмица ми се налага да дойда в Ню Йорк по работа. Имате ли да ми покажете нещо? Мислех си евентуално за диамантена гривна.

Джей го увери, че е в състояние да му покаже нещо много специално.

— Току-що купих диаманти с изключително добро качество, които са монтирани върху гривна. Това е идеалният подарък за вашата съпруга.

— Ще искам да й бъде направена оценка.

— Разбира се, че ще мине през оценител. Ако харесате гривната, може да я занесете на бижутер в Уинстън Салем, на когото имате доверие, и ако той не потвърди стойността ѝ, ще развалим сделката. Готов ли сте да дадете четиридесет хиляди долара? По хиляда за всяка година от семейния ви живот?

— Да, но не е ли прекалено много? — Джей усети колебание в отговора на Аштън.

— Гривната е истинско съкровище — увери го Джей. — Нещо, което Франсис Младша с гордост ще остави на дъщеря си.

Уговориха се да се срещнат на чашка следващия понеделник, четвърти март.

Не се ли нареждаха нещата прекалено добре, чудеше се Стратън, докато оставяше безжичния телефон на малката масичка. Чек от „Бертолини“ за двадесет хиляди долара. Щеше ли някой да се сети да го потърси? Застраховката за торбичката с диаманти. След като намериха тялото на Ерин, естествено, че съществуваше възможността да е била ограбена. Ще продаде на Аштън диамантите на прилична, но не на съмнителна цена. Едва ли някой бижутер в Уинстън Салем ще търси камъни, обявени за изчезнали или откраднати.

Завладя го чувство на неподправено доволство. Стратън се засмя, като си спомни какво му бе казал чичо му преди двадесет години.

— Джей, изпратих те да учиш в престижен университет. Достатъчно си умен, за да получаваш добри бележки, а продължаваш да бъдеш измамник. Докато ти си на този свят, баща ти ще продължава да живее.

Когато му разказа как е убедил декана в „Браун“ да му разреши отново да кандидатства в университета, ако за две години се включи в Корпуса на мира, чичо му саркастично изстреля:

— Внимавай. Там няма какво да се краде и сигурно ще се наложи наистина да работиш.

Нямаше кой знае каква работа. На двадесет години се върна като първокурсник в „Браун“. Само внимавай да не те хванат, го беше предупредил баща му. А ако те хванат, гледай, независимо по какъв начин, да не ти направят досие.

Той беше, разбира се, по-възрастен от другите студенти. Всички те бяха бебета в сравнение с него, дори и онези, които очевидно бяха богати.

С изключение на един.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Енид Армстронг. Енид Армстронг? Разбира се, сълзливата вдовица.

— Говорих със сестра си за предложението ти относно моя пръстен и тя ми каза: „Енид, ако това ще те направи щастлива, действай! Ти заслужаваш това удоволствие.“ — Личеше, че е възбудена.

В новините в шест по Канал четири репортерът Джон Милър съобщи нови данни по случая Ерин Кели. Било установено, че от

сейфа ѝ са изчезнали диаманти на стойност четвърт милион долара. Лондонският „Лойд“ определил награда от петдесет хиляди долара за този, който ги върне. Полицията продължава да смята, че Кели е станала жертва на убиец, който е имитирал чужд почерк и може би не е знаел, че тя носи тези скъпоценности със себе си. Репортажът завършваше с напомнянето, че в предаването „Действителни престъпления“ в осем вечерта ще бъде повторена драматизацията за убийството на Нан Шеридън.

Дарси загаси телевизора с дистанционното управление.

— Това няма нищо общо с грабежа — каза тя на глас. — Няма нищо общо и с имитирането на чужд почерк. Независимо какво казват, убийството на Ерин е свързано с обява за запознанства.

Винс Д'Амброзио несъмнено щеше да открие самоличността на някои от мъжете, с които Ерин се беше срещала. Но Ерин за първи път е трябвало да се срещне с мъжа, който се е представил като Чарлз Норт, а той не се е появил. Ами ако току-що е влизал в заведението и я е видял на вратата? Ако е бил един от онези, на които е изпратила снимката си? И ѝ е казал: „Ерин Кели, аз съм Чарлз Норт. Имаше задръстване. Тук ми изглежда прекалено шумно. Да идем някъде другаде.“

Звучеше ѝ правдоподобно. Ако наистина съществува сериен убиец и ако той е извършителят и на другите убийства, всичко това едва ли ще го спре. Само ако знаеше на коя точно обява е отговорила Ерин, на кои обяви е отговаряла от името на двете!

Беше седем, подходящо време да се обади на онези, които се бяха записали на телефонния секретар. През следващите четиридесет минути успя да се свърже с трима от тях, а на останалите четирима остави съобщение, че ги е търсила. Беше си уредила среща с Лен Паркър в четвъртък в бара „Макмълън“, с Дейвид Уелд в „Смит и Воленски“ в петък и щеше да обядва с Албърт Бут във „Виктор“ в събота.

Какви ли бяха мъжете, които се бяха обадили на телефонния секретар на Ерин? Двама си бяха оставили телефонните номера, които тя беше записала. Дали да не им се обади, да им каже за Ерин, ако вече не бяха научили, и да се опита да си уреди срещи с тях? Ако се срещаха с много момичета, възможно е някое от тях да е споделило за партньор, който му се е сторил доста странен.

Първите двама не отговориха. Следващият веднага вдигна слушалката:

— Майкъл Наш.

— Майкъл, казвам се Дарси Скот, близка приятелка съм на Ерин Кели. Предполагам знаете какво се случи с нея.

— Дарси Скот — в приятния глас личеше загриженост. — Ерин ми е разказвала за вас. Безкрайно много съжалявам. Вчера разговарях с един агент от ФБР и го уверих, че бих желал да помогна, доколкото мога. Ерин беше прекрасна млада жена.

Дарси усети как очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Да, така е.

Очевидно той усети трепета в гласа ѝ.

— Това сигурно е ужасна загуба за вас. Мога ли да ви покана на вечеря в някой от следващите дни? Ще се почувствате по-добре, ако си поприказваме.

— С удоволствие.

— Какво бихте казали за утре?

Дарси бързо премисли. В шест имаше среща с Лен.

— Удобно ли е в осем?

— Чудесно. Ще резервирам маса в „Ла Сирк“. Между другото, как ще ви позная?

— Средно кестенява коса, метър и шестдесет и седем. Ще бъде облечена със синя вълнена рокля с бяла яка.

— Аз ще бъда най-обикновено изглеждащият мъж в заведението. Ще ви чакам на бара.

Дарси затвори телефона със странното чувство на успокоение. Най-после ще имам някаква полза от дрехите на Родео драйв, помисли си тя и осъзна, че инстинктивно си представя как ще се обади на Ерин да ѝ каже това.

Изправи се и разтри врата си отзад. Тъпа болка в главата я накара да осъзнае, че не е яла от обяд. Беше осем без петнадесет. Бърз топъл душ, реши тя. После ще стопля малко супа и ще гледам онази програма.

Супата, която изглеждаше апетитно, докато изпускаше пара, се бе превърнала в гъст буламач от парчета зеленчук, които плуваха в

доматен сос, докато Дарси се бе вторачила в екрана. Снимката на мъртвото деветнадесетгодишно момиче с един крак, обут в протрита маратонка, а другият — в сатенена официална обувка с украшение, беше ужасяваща. Така ли е изглеждала Ерин, когато са я намерили? С ръце, скръстени отпред, и с насочени нагоре върхове на различни обувки? Що за болен мозък е могъл да види тази снимка и да я имитира? Предаването завърши с припомнянето на факта, че е възможно убиецът, отговорен за смъртта на Ерин Кели, да е имитирал почерка на друг убиец.

Тя загаси телевизора и зарови глава в ръцете си. Възможно е във ФБР да са прави за имитирането на чужд почерк. Може би не е обикновено съвпадение, че няколко седмици след излъчването на програмата, Ерин е била убита по същия начин.

Но защо Ерин? Точна ли ѝ е била обувката, с която е била обута? И ако ѝ е ставала, откъде убиецът е знаел номера ѝ? Сигурно съм луда, помисли си тя. Може би трябва да се откажа и да оставя всичко в ръцете на хората, които си разбират от работата.

Телефонът иззвъня. Помисли си да не го вдига. Чувстваше се прекалено уморена, за да разговаря с когото и да било. Но ако се е случило нещо с Били? В болницата имаха номера ѝ, за да се обадят, ако стане нещо.

— Дарси Скот — вдигна тя слушалката.

— Самата тя? Най-после! От много време се опитвам да се свържа с вас. Аз съм п.к 2721. Дъг Фийлдс.

## IX

*Четвъртък 28 февруари*

Четвъртък сутринта с помощта на асистентката си Лиз Крол Нона приключи подготовката на документалния филм. Лиз, млада жена със слабо лице и остри черти, беше разговаряла с възможните участници, или както тя казваше, беше преслушала чешитите.

— Събрали сме страхотен букет — успокои тя Нона. — Две двойки, които са свършили със сватба. Кейрънови са се влюбиш от пръв поглед и са толкова сълзливи, че могат да трогнат всички сантиментални души. Куинълнови си отговорили съответно на обявите за запознанства и разказват много смешно как писмата им се разминали по пощата. Имаме един, прилича на младия Линкълн, който си признава колко е срамежлив и как продължава да търси идеалното момиче. На друга пък обява по погрешка звучала така, сякаш е богатата разведена жена. Обадили й са се седемстотин души, а досега се е срещнала с петдесет и двама от тях. Една от жените разказва, че когато свършили вечерята, партньорът й се нахвърлил върху нея, след това си тръгнал и я оставил да плати сметката. Следващият й партньор я нападнал, докато я карал към дома й. Сега непрекъснато висял около къщата й. Събудила се една сутрин и го видяла да наднича през прозореца на спалнята й. Ако приятелката ти Ерин Кели се бе срещнала със своя партньор онази вечер, щяхме наистина да имаме страхотен финал.

— Така ли мислиш? — тихо каза Нона и си помисли, че Лиз никога не й е харесвала.

— Този агент от ФБР, Винс Д'Амброзио, е много симпатичен — продължаваше да бърби Лиз, без да забелязва неприязънта на Нона. — Вчера говорих с него. По време на предаването иска да покаже снимките на изчезналите момичета и да предупреди зрителите, че те всички са отговаряли на обяви за запознанства. Освен това иска да пита дали някой знае нещо за тях. Това малко ме притеснява. Не искам предаването ни да звучи като от поредицата „Действителни

престъпления“, но какво можем да направим — изправи се и се пригответи да си върви. — А, и нещо друго. Нали познаваш онази жена Барне от Ланкастър, чиято дъщеря Клер от две години е изчезнала. Вчера ми дойде нещо гениално наум. Защо не я поканим за предаването. Съвсем за кратко. Сблъсках се с Хамилтън и той смята, че това е страхотна идея, но каза да се разбера с теб.

— Никоой не се сблъсква с Остин Хамилтън — Нона усети как гняв прорязва обземащата я с всеки изминал ден летаргия. Нито за миг не можеше да отпъди мисълта за Ерин от главата си. Онова лице, което във всеки момент бе готово да ти дари усмивка, онова нежно, изящно тяло. Подобно на останалите в курса по валс, където се бяха запознали, Нона беше доста добра танцьорка, но Ерин и Дарси бяха изключителни. Особено Ерин. Всички спираха да я гледат, когато танцуваше валс с инструктора. „И аз се сприятелих с тях и споделих великата си идея за този документален филм. Дано Винс Д’Амброзио излезе прав. Той предполагаше, че Ерин е станала случайна жертва на някой, който е имитирал чужд почерк. Дано, Боже, това да е вярно! — молеше се Нона. — Дано да е така.“

А ако Ерин бе умряла, защото беше отговорила на обява за запознанства, нека това предаване да помогне за спасението на някой друг.

— Ще се обадя на госпожа Барне в Ланкастър — каза тя на Карол и в гласа ѝ пролича явно нежелание да разговаря повече с нея.

Дарси седеше върху перваза на прозореца на спалнята, която декорираше за момичето, което скоро щеше да се върне от болницата. Месинговото легло на Ерин щеше да стои чудесно в тази стая. Очарователното шкафче от началото на века, което беше купила от Олд Тапан миналата седмица, имаше дълбоки чекмеджета. Приличаше на малък скрин и нямаше да запълни стаята. Сегашният двоен скрин, очукана мебел с махагонов фурнир, беше истински ужас. Допълнителни високи рафтове в гардероба щяха да поемат обемистите дрехи.

Усещаше как майката на момичето, с уморено изражение върху приятното си лице, тревожно я следи.



— Лиза прекара толкова дълго време в мрачната болнична стая, та си помислих, че ако освежим стаята ѝ, може да ѝ се отрази добре. Очаква я продължително лечение, но тя е смело момиче. Каза на лекарите, че ще се върне в часовете по танци след две години. Едва проходи отново и щом чуе музика, започва да танцува.

Лиза била блъсната от велосипедист, който карал с висока скорост срещу движението по еднопосочна улица. Съборил я на земята, счупил краката ѝ в глезените и стъпалата.

— Тя обича да танцува — добави тъжно майката.

„Обича музиката, обича да танцува.“ Дарси се усмихна, като си спомни сложения в рамка постер, който висеше в спалнята на Ерин. Тя често ѝ казваше, че това е първото нещо, което вижда сутрин, и то развеселява целия ѝ ден. Дарси се насили да потисне инстинктивното си желание да го запази за спомен.

— Имам нещо точно за онази стена — каза тя и усети как постоянната болка леко я отпусна. Сякаш Ерин кимна одобрително.

Агенцията „Харкнес“ в източната част на Четиридесет и пета улица беше дискретната детективска фирма, която Сюзън Фокс ангажира да проследи нощните похождения на съпруга ѝ Дъглас. Договорената сума от хиляда и петстотин долара ѝ се стори символична. Точно толкова бе отделила в лична сметка, в която спестяваше за рождения ден на Дъг през август. Усмихна се тъжно, докато пишеше чека.

В сряда позвъни на Керъл Харкнес:

— Днес мъжът ми ще има едно от прословутите си псевдозаседания.

— Ще изпратим Джо Пабст, един от най-добрите ни хора, да го следи — я увериха от другия край.

В четвъртък добродушният, тежко сложен Пабст докладва на шефа си:

— Този тип е голямо нещо. След работа отива с такси до „Лондонските тераси“. Там има апартамент, пренаел го е за две години от някой си Картър Фийлдс, инженер. Записал се е като Дъглас Фийлдс. Добре го е измислил. По този начин не прави нарушение, а и не предизвиква съмнение нито у колегите си, нито у близките си.

Освен това инициалите са същите. На това се казва късмет. Не трябва да крие копчетата за ръкавели, украсени с монограми — Пабст заклати глава в неохотна възхита. — Съседите мислят, че е художник. Портиерът ми довери, че в апартамента има много картини с посвещения, а аз му казах, че съм там по държавни дела. Пъхнах му обичайните двадесет долара да си държи езика зад зъбите.

Тридесет и осем годишната Керъл Харкнес приличаше на някоя от шефките от рекламата на Ей Ти енд Ти. Добре ушитият ѝ черен костюм се освежаваше единствено от златна брошка. Пепеляворусата ѝ коса стигаше до раменете. Лешниковите ѝ очи гледаха студено и безучастно. Беше дъщеря на нюйоркски полицай и любовта към полицейската работа беше в кръвта ѝ.

— Излезе ли, или остана в апартамента? — попита тя.

— Излезе. Около седем. Трябваше да видиш колко беше различен. Така се беше сресал, че косата му изглеждаше истински къдрава. Пуловер по врата. Дънки. Кожено яке. Да не си помислиш, че беше облечен евтино. Дрехите му бяха като на интелектуалец с пари. Сремна се с някаква в един бар в Сохо. Симпатична. На около тридесет години. От класа. Седнах точно зад тяхната маса. Пиха по две питиета и тя каза, че трябва да си тръгва.

— Искаше да се отърве от него ли? — побърза да се осведоми Харкнес.

— В никакъв случай. Мисля, че го харесва. Симпатичен е на външен вид, а и умее да използва чара си. Определиха си среща в петък. Ще отидат да потанцуват в някакъв нощен бар в центъра.

Свъсил чело, Винс Д'Амброзио четеше протокола от аутопсията на Ерин Кели. Била яла приблизително час, преди да умре. По тялото ѝ нямало и следа от разлагане. Дрехите ѝ били мокри. Отначало си обясняваха тези факти с поледицата и студа през деня, когато беше намерена. Аутопсията разкри, че органите ѝ са частично размразени. Съдебният лекар беше заключил, че тялото ѝ е било замразено непосредствено след като е умряла.

Замразена? Но защо? Било е прекалено опасно за убиеца да се освободи от тялото веднага? Къде е била държана? Дали е умряла във

вторник вечерта? Или пък е била затворена някъде и е умряла чак в четвъртък?

Възнамерявала ли е да остави торбичката с диаманти в сейфа? От онова, което знаеше, Ерин Кели е била разумна млада жена. Във всеки случай не е била от този тип хора, които ще започнат да разказват на някой непознат, че носят със себе си цяло състояние под формата на скъпоценни камъни.

Или пък е можела да направи това?

Полицията проучваше самоличността на онези мъже, на чиито обяви предполагаша, че Ерин е отговорила. Досега всички, подобно на адвоката Норт, имаха твърдо алиби за вторник вечерта. Някои от тях сами прибираха кореспонденцията си от редакциите на вестниците и списанията, в които бяха поместили обявите си. Трима от останалите имаха адреси до поискване. Вероятно женени мъже, които не искаха да рискуват жените им да отворят техните писма.

Наближаваше пет, когато му позвъни Дарси Скот.

— Цял ден искам да ви се обадя, но бях по работа навън — обясни тя.

Това е най-доброто за нея, помисли си Винс. Той харесваше Дарси Скот. След като намериха тялото на Кели, беше разпитал Нона Робъртс за семейството на Скот и с удивление узна, че е отроче на две суперзвезди. В нея нямаше нищо холивудско. Беше толкова естествена. Интересно как досега не я е грабнал някой? Попита я как се оправя.

— Всичко е наред — отвърна Дарси.

Винс се опита да анализира гласа ѝ. Когато я срещна за пръв път в стаята на Нона, напрегнатият глас издаваше истинска тревога. В моргата, преди да припадне, беше разговаряла с безчувствената монотонност на изпаднал в шок човек. Сега в гласа ѝ се усещаше оживеност. Решителност. Винс веднага позна, че Дарси Скот продължава да е убедена, че причината за смъртта на Ерин се крие в обявите за запознанства.

Тъкмо смяташе да я заговори за това, когато тя го попита:

— Винс, измъчва ме един въпрос. Кажете ми, онази обувка с високия ток беше ли точна на Ерин? Искам да кажа, нейният номер ли беше?

— Беше същият номер като ботинката ѝ — седем и половина.

— А как е възможно онзи, който ѝ я е сложил, да има обувки същия номер?

„Интелигентно момиче“ — помисли си Винс. Той внимателно преценяваше отговора си:

— Госпожице Скот, в момента работим точно по този въпрос. Опитваме се чрез производителя да разберем къде е била купена. Обувката не е евтина, може би един чифт струва неколкостотин долара. Това значително ограничава броя на местата в района на Ню Йорк, където може да се продава. Обещавам да ви държа в течение — поколеба се, ала след това добави: — Надявам се да сте се отказала от идеята да проследите всяка обява, която Ерин Кели е дала от ваше име.

— Фактически — каза му Дарси, — след час имам първата среща с един от тях.

Лен Паркър в шест часа. Срещата им беше в „Макмълън“ на Седемдесет и шеста и Трето авеню. Модерно място, помисли си Дарси, и със сигурност безопасно. Любимо заведение на нюйоркското отбрано общество. С Паркър щяха да пият само по чаша вино. След това той имаше среща, с приятели в клуба „Атлетик“, за да поиграят баскетбол.

Беше казала на Майкъл Наш, че ще е със синя вълнена рокля с бяла яка. Когато я облече, се почувства малко натруфена. Ерин винаги я дразнеше за дрехите, с които я затрупваше майка ѝ:

— Когато си облечена с тях, караш всички около теб да изглеждате, сякаш си купуваме дрехите от битпазар.

Това не е вярно, помисли си Дарси. Ерин винаги изглеждаше великолепно, дори в университета, когато имаше прекалено малко пари за дрехи.

Реши да си сложи сребърната брошка с лазурит, която Ерин ѝ подари за рождения ѝ ден. „Модерна джунджурийка“ — я бе нарекла Ерин. Брошката имаше форма на петолиние. Нотите бяха от лазурит в същия морскосин цвят на роклята. Тоалетът ѝ се допълваше от сребърни гривни и обици и елегантни велурени боти.

Дарси внимателно се огледа в огледалото. Докато беше в Калифорния, майка ѝ я заведе при личния си фризьор. Той промени пътя на косата, подкъси я с няколко сантиметра, след това

подсили естествено русите светли кичури на косата ѝ. Трябваше да признае, че резултатът беше положителен. Сви рамене. „Да, изглеждам достатъчно добре, така че Лен Паркър няма да изчезне, когато се появя.“

Паркър беше висок и слаб, но не можеше да се каже, че е непривлекателен. Беше преподавател в колеж, наскоро се беше преместил от Уинчита, Канзас, в Ню Йорк и не познавал много хора тук. На чаша вино ѝ призна, че идеята да пусне обява за запознанство била на негов приятел.

— Тези обяви са наистина скъпи. Не можете да си представите колко! Много по-разумно е да отговаряш на чужди обяви, но съм много доволен, че отговорихте на моята — очите му бяха светлокафяви, големи и изразителни. Не сваляше погледа си от Дарси. — Трябва да ви призная нещо. Вие сте много хубава.

— Благодаря.

Какво беше това, което я смущаваше? Наистина ли беше преподавател, или приличаше на онзи, с когото имаше среща, преди да замине за Калифорния? Беше се представил за голям рекламен агент, а не беше и чувал за агенциите, които му спомена.

Паркър се въртеше върху столчето на бара и леко се клатушкаше. Говореше тихо и заради шума от разговорите на хората около тях Дарси трябваше да се навежда, за да го чува.

— Много хубава — натърти той. — Знаете ли, не всички момичета, с които се срещам, са красиви. Когато четеш писмата, които изпращат, ще си помислиш, че са Мис Свят. А като се появят — Грозното патенце.

Той си поръча още една чаша вино.

— А вие?

— Не, благодаря — тя внимателно подбираше думите си. — Сигурно не всички от тях са изглеждали толкова зле. Обзалагам се, че сте се срещали и с други хубави момичета.

— Но с толкова хубава като вас — нито веднъж — той енергично заклати глава.

Времето минаваше бавно. Дарси изслуша неприятностите на Паркър около намирането на жилище. Цените, ох! Някои момичета си мислят, че непременно трябва да ги заведеш на скъп ресторант. Хайде де! Кой може да си позволи това?

Най-сетне на Дарси ѝ се отдаде възможност да спомене името на Ерин.

— Знам. Моята приятелка и аз сме се срещали с някои странни хора чрез тези обяви. Тя се казва Ерин Кели. Да не би случайно да я познавате?

— Ерин Кели? — Паркър конвулсивно преглъщаше. — Не е ли това момичето, което беше убито миналата седмица? Не, никога не съм се срещал с нея. Тя ваша приятелка ли беше? Боже, колко съжалявам. Отвратителна работа. Успяха ли да заловят убиеца?

Дарси не изпитваше желание да обсъждат смъртта на Ерин. Нямаше никаква вероятност, дори да се е срещала с него веднъж, отново да излязат заедно.

— Трябва да бързам. А и вие закъснявате за баскетболния мач.

— О, не се притеснявайте. Няма да отида. Останете за вечеря. Тук правят хубави хамбургери. Скъпи са, но са хубави.

— Наистина не мога. Имам друга среща.

Паркър се намръщи.

— Тогава утре вечер. Искам да кажа, знам, че не съм особено привлекателен, а е и известно, че преподавателите не са много богати, но аз наистина искам да ви видя пак.

Дарси си облече палтото.

— Съжалявам, но съм заета. Благодаря ви.

Паркър се изправи и удари с юмрук по бара.

— В такъв случай може да платите за виното. Мислите си, че не ви заслужавам. Аз съм прекалено добър за вас.

Тя с облекчение го видя да излиза от ресторанта. Когато барманът се върна със сметката, ѝ каза:

— Не се занимавайте с този тъпак. Изфука ли ви се, че е преподавател в колеж? Той е от техническия персонал на Нюйоркския университет. Покрай обявите, които пуска, кара на страхотна аванта. Вие леко се отървахте.

— Аз също мисля така — засмя се Дарси. Дойде ѝ нещо наум. Извади от чантата си снимката на Ерин. — А случайно появявал ли се е тук с това момиче?

Барманът, който приличаше на актьор, разгледа внимателно снимката, сетне кимна:

— Да, сигурен съм. Преди около две седмици. Беше много готина. Не можа да го издържи.

В шест часа вечерта беше приятно изненадана от обаждането на Винс Д'Амброзио.

— Очевидно и вие като мен не спазвате работното време — пошегува се той. — Искам да поговорим за вашето предаване. Имате ли време да вечеряте с мен след около час?

Беше свободна.

— Тогава ще запазя маса в един ресторант наблизо, където приготвят добре говежди пържоли — усмихна се и затвори телефона. Ясно бе, че Д'Амброзио обича да си похапва, но се обзалагаше, че нивото му на холестерин е нормално. Усети чувството на безразсъдна радост, че е облякла новото си модерно костюмче. Цветът на боровинки й отиваше, а златистият колан с катарама във формата на стиснати ръце подчертаваше тънката й талия. Изведнъж я обзе чувство на непреодолима тъга. Ерин й беше направила този колан за Коледа.

Като заклати глава, сякаш искаше да обезсили истината за смъртта на Ерин, тя стана и кършейки рамене, обиколи бюрото си. Беше прекарала целия ден в работа върху предаването и усещаше тялото си схванато. В три заедно с Гари Финч, водещия на „Хъдзън“, изгледаха целия материал. Когато свършиха, Финч, известен професионалист, се усмихна и каза:

— Ще стане страхотно предаване.

— Одобрението ви, сър, е повече от похвала.

Нона се протегна, като се чудеше дали пак да се обади на Ема Барне от Ланкастър. Вече беше опитвала три-четири пъти. Трябваше да признае, че идеята на Лиз да поканят Барне да разкаже за изчезналата си дъщеря, която е отговаряла на обяви за запознанства, беше добра. Лиз беше интелигентна и с въображение. Но искаше да я изиграе, обсъждайки с Хамилтън идеята за Барне, помисли си Нона. Искане й се да ме измести от стола. Нека само опита!

Силно се протегна за последен път, седна на бюрото и набра номера в Ланкастър. И този път в къщата на Барне нямаше никой.

Винс пристигна точно в седем. Беше облечен в добре ушит сив костюм на тънки райета и връзка с кафяви и бежови шарки. Очевидно изборът на вратовръзката не е бил дело на жена, реши Нона и си спомни как Мат се суетеше, когато трябваше да избира коя връзка ще отива на костюма и ризата.

Ресторантът беше на Бродуей, на няколко преки от жилището на Нона.

— Да отложим сериозните разговори за десерта — предложи Винс. Докато ядяха салатата, всеки накратко разказа за себе си.

— Ако пишете обява за запознанства, какво бихте казала за себе си? — попита той.

Нона помисли малко.

— Бяла разведена жена, четиридесет и една годишна, продуцент в телевизионна компания.

— Освен това? — той отпи от чашата с уиски.

— Родена и израсла в Манхатън. Мисли, че всеки, който живее някъде другаде, е психически болен.

Винс се засмя. Тя забеляза симпатичните бръчици, които се появиха в крайчетата на очите му.

Нона отпиваше от виното.

— Това бургундско е страхотно — изкоментира тя. — Надявам се, възнамерявате да пиете и вие, когато донесат пържолите.

— Разбира се. А сега довършете, моля, вашата обява.

— Завършила в „Бърнард“. Както виждате, дори си избрах колеж в Манхатън. Прекарах една година в чужбина и обичам да пътувам, стига да не отсъствам повече от три седмици.

— Обявата ви става много скъпа.

— Сега свършвам. Чистница съм, но не обичам прекалено много реда. Нали сте бил в стаята ми. Не съм добра цветарка. Готвя добре, но не обичам префърцунените ястия. И, да, танцувам добре.

— И така, в часовете по танци се запознахте с Ерин Кели и Дарси Скот — допълни Д'Амброзио, а после видя болката, която потъмни очите на Нона. Той побърза да продължи: — Моята обява е малко по-кратка: — Работя за правителството. Разведен, бял, четиридесет и три годишен, агент от ФБР, израсъл в Уолдуик в Ню Джърси, завършил Нюйоркския университет. Танцувам толкова лошо, че настъпвам дори собствените си крака. Обичам да пътувам, стига да



не е във Виетнам. Трите години там ми бяха достатъчни. И още, съвсем не маловажно, имам петнадесетгодишен син, Хенк, който е прекрасно дете.

Както бе обещал, пържолите бяха великолепни. Докато пиеха кафето, разговаряха за предаването.

— Ще го монтираме след две седмици — каза тя. — Вас съм ви оставила за края, за да могат хората да запомнят отрезвяващото предупреждение за потенциалната опасност, която крият тези обяви. Ще покажете снимките на изчезналите момичета, нали?

— Да. Винаги съществува възможност някой зрител да знае нещо за една от тях.

Когато излязоха от ресторанта, навън беше кучешки студ. От ледения зимен вятър дъхът на Нона секна. Винс я хвана подръка, докато пресичаха улицата, и не свали ръката си през целия път до нейното жилище.

Прие поканата ѝ да се качи за едно питие. Нона с облекчение си спомни, че днес жената, която чистеше апартамента, беше идвала и той щеше да има представителен вид.

Седемстайното жилище се намиреше в предвоенна сграда. Забеляза как Д'Амброзио повдигна вежди, докато оглеждаше голямото антре, високите тавани, редицата прозорци, които гледаха към западната страна на Централ парк, масивната тъмнокафява мебелировка.

— Много хубав апартамент — сподели той.

— Моите родители ми го оставиха, когато се преместиха във Флорида. Аз съм единствено дете и по този начин, когато идват в Ню Йорк, баща ми се чувства удобно. Той мрази хотелите — тя отиде на бара. — Какво ще пиете?

Наля самбука и за двамата, след това спря.

— Само девет и петнадесет е. Имате ли нещо против, ако за минутка се обадя по телефона — пресегна се да вземе чантата си. Докато търсеше номера на Барне, обясни защо им се обажда.

Този път вдигнаха телефона веднага. Нона замръзна на място, когато осъзна, че звукът, който чува, е женски писък. Мъжки глас разсеяно каза „добър вечер“. Напълно смутен, той продължи:

— Който и да е на телефона, моля, затворете. Трябва веднага да се обадя в полицията. Отсъствахме целия ден и току-що отваряме пощата си. Получихме колет, адресиран до жена ми — писъците ставаха все по-силни. Нона даде знак на Винс да вдигне допълнителния телефон на масичката до него. — Нашата дъщеря — продължаваше смутеният глас — преди две години изчезна. Този колет съдържа една от обувките на Клер и една сатенена официална обувка с висок ток. — Той започна да крещи: — Кой е изпратил това? Защо са ги изпратили? Значи ли това, че Клер е мъртва?

Портиерът помогна на Дарси да излезе от таксито. Влезе в „Ла Сирк“ и усети как започва да се отпуска. Едва сега разбра колко я бе изтощила срещата с Лен Паркър. Главата ѝ все още бръмчеше от мисълта, че той се е виждал с Ерин. Защо скри това? Ерин демонстративно си е тръгнала. Естествено, тя никога нямаше да си определи втора среща с него. Дали просто защото той не е искал да му задават въпроси и да признае лъжите за своя произход?

Всеки път, когато майка ѝ и баща ѝ идваха в Ню Йорк, вечеряха в „Ла Сирк“. Това беше чудесен ресторант. Дарси си каза, че трябва да идва по-често тук. Как е възможно двама толкова очарователни души да създадат това приличащо на мишка дете? И как е възможно едно изречение да остане завинаги запечатано в паметта?

Барът беше вляво. Неголямото и уютно пространство не беше чисто и просто помещение, а място, където да изчакаш гост или пък да се освободи маса. Наблизо стоеше млада двойка, която си бърбеше приятелски. В дъното имаше сам мъж. „Най-обикновена външност“. Майкъл Наш не беше благосклонен към себе си. Тъмнорус, с лице, чиято доста остра брадичка го предпазваше да не изглежда обикновено красиво, високо, слабо тяло, тъмносин костюм на тънко райе. Сребристосиня връзка. По погледа му, който излъчваше задоволство, разбра, че я е разпознал, и осъзна, че очите му имаха необикновен цвят, нещо средно между сапфир и среднощно синьо.

— Дарси Скот — беше твърдение, а не въпрос. Даде знак на салонния управител и я хвана за лакътя.

Настаниха ги на една от централните маси с лице към входа. Навярно Майкъл Наш беше чест и ценен гост в „Ла Сирк“.

— Какво ще пиете? Вино?

— Бяло вино, благодаря. И чаша вода.

Поръча шардоне и бутилка Пелегрино, после се усмихна.

— След като, както казва един мой приятел, сме се погрижили за всичко необходимо, радвам се да се запозная с теб, Дарси.

През следващия половин час тя усета, че той съзнателно избягва разговора за Ерин. Едва след като тя отпи от виното и си отчупи малко хляб, той каза:

— Задачата е изпълнена. Мисля, че вече започваш да се чувстваш в безопасност.

— Какво означава това? — изглежда го тя.

— Означава, че те наблюдавах. Видях как забързано влезе тук. Цялото ти поведение говореше за силно напрежение. Какво се е случило?

— Нищо. Предпочитам да говорим за Ерин.

— Аз също. Но, Дарси... — той млъкна. — Виж, не мога да престана да правя това, което върша по цял ден. Аз съм психиатър — усмихна се извинително.

Тя усети как нервите й започват да се отпускат.

— Аз съм тази, която трябва да се извини. Напълно си прав. Чувствах се много напрегната, когато дойдох тук — разказа му за Лен Паркър.

Той слушаше внимателно с леко наведена глава.

— Ще съобщиш за него в полицията, нали?

— Да, на ФБР.

— На Винсент Д'Амброзио? Както ти казах по телефона, той беше при мен във вторник. За съжаление, можах да му кажа много малко. Преди няколко седмици се срещнах с Ерин в един бар. Имах натрапчивото чувство, че момиче като нея няма нужда от обяви за запознанства. Предизвиках я и тя ми разказа за предаването, върху което работи нейна позната. Спомена и за теб. Каза, че отговаря на обявите заедно с най-добрата си приятелка.

Дарси кимна, надявайки се очите й да не се напълнят със сълзи.

— Аз обикновено не обяснявам, че причината, заради която пускам обяви, е книгата, която пиша, но споделих с Ерин. Разменихме си взаимно някои случки от опита си с различни хора. Опитах се да запомня всичко, което ми разказа, но макар и случките да бяха много

забавни, тя не спомена никакви имена. Във всеки случай нищо не подсказваше, че някой ѝ създава грижи.

— „Случайни срещи от най-лош вид“, обичаше да ги нарича тя.

— Каза ми това — засмя се Наш. — Поканих я на вечеря в близките дни и тя прие. Опитвах се да приключа с ръкописа си, а тя завършваше колие, което беше проектирала. Уговорихме се да ѝ позвъня аз. Когато направих това, не отговори никой. По думите на Винсент Д'Амброзио, било е вече късно.

— Случило се е вечерта, когато е имала среща с някой си Чарлз Норт. Продължавам да мисля, че макар и да не се е появил на уговореното място, смъртта ѝ е свързана с обява за запознанства, на която тя е отговорила.

— Ако мислиш така, защо продължаваш да отговаряш на обявите?

— Защото на всяка цена трябва да открия този мъж.

Той я погледна загрижено, но не каза нищо. Разгледаха менюто и двамата си избраха довърска писия. Докато се хранеха, Наш сякаш нарочно се опитваше да я накара да не мисли за смъртта на Ерин. Разказа ѝ за себе си:

— Баща ми натрупа парите си от пластмаса. Така и изживя живота си. Купиха една доста натруфена къща в Бриджуотър. Той беше почтен и фин мъж и всеки път, когато се чудех за какво са ни на нас тримата тези двадесет и четири стаи, си спомнях колко беше щастлив, когато се фукаше с тях.

След това ѝ разказа за развода си:

— Ожених се същата седмица, в която завърших университета. И двамата направихме ужасна грешка. Неприятностите не бяха от финансов характер, но пътят към медицината, особено когато специализираш психоанализа, е много дълъг и труден. Време за нас не оставаше. В края на четвъртата година тя не издържа. Шерил сега живее в Чикаго и има три деца.

Беше ред на Дарси. Много внимателно пропусна да спомене имената на известните си родители и бързо прескочи на времето, когато напусна рекламната агенция, за да започне самостоятелния си бизнес — вътрешна архитектура на прилични цени.

— Казвали са ми, че съм съвременната версия на „Санфорд и Сие“, но дори и да е така, аз много обичам работата си — спомни си

стаята, която обзавеждаше за болното шестнадесетгодишно момиче.

Може и да беше забелязал пропуснатите места в нейния разказ, но не каза нищо. Сервирах им салатите точно когато до масата спря един продуцент, приятел на родителите ѝ.

— Дарси! — нежна целувка, прегръдка. Представи се на Майкъл Наш. — Хари Къртис — отново се обърна към Дарси: — С всеки изминал ден ставаш все по-хубава. Чух, че родителите ти са на турне в Австралия. Как минава?

— Току-що са пристигнали.

— Поздрави ги най-сърдечно — последва друга прегръдка и Къртис се отправи към своята маса.

Погледът на Наш не издаваше любопитство. Така правят психоаналитиците, помисли си Дарси. Чакат ти да им кажеш. Тя обаче не направи никакъв опит да обясни познанството си с Къртис.

Вечерята беше много приятна. Наш си призна двете слабости — конете и тениса.

— Те ме задържат в Бриджуотър. — Докато пиеха кафето, той се върна на темата за смъртта на Ерин. — Дарси, аз обикновено не давам съвети на другите, дори безплатни, но настоявам ти да се откажеш от идеята да отговаряш на тези обяви. Агентът от ФБР ми се стори напълно компетентен и според мен той няма да намери покой, докато убиецът на Ерин не си получи заслуженото.

— Той ми каза същото, но с много повече думи — тя успя да се усмихне. — Когато говорих с Ерин за последен път, тя спомена, че се е срещнала със симпатичен мъж, но той не се е обадил втори път. Обзалагам се, че е имала предвид теб.

Изпрати я до вкъщи с такси, помоли шофьора да изчака и я придружи до вратата. Духаше остър вятър и той ѝ направи завет, докато отключваше вратата.

— Мога ли да ти се обадя пак?

— Ще ми бъде много приятно — за миг ѝ се стори, че ще я целуне по бузата, но той просто ѝ стисна ръката и се върна в чакащото такси.

Вятърът буташе вратата и тя се затвори бавно. Тъкмо когато бравата щракна, шум от стъпки я накара да се обърне. През стъклото видя мъжка фигура, бързо изкачваща външните стъпала. Ако се беше забавила един миг, той щеше да е във входа заедно с нея. Когато се

вгледа в него, устата ѝ пресъхна от ужас — Лен Паркър удряше и риташе вратата, после се обърна и избяга надолу по улицата.

## Х

*Петък 1 март*

Грета Шеридън се колебаеше дали да стане, или да се опита да поспи още час. Стъклата на прозорците дрънчаха от силния мартенски вятър и тя си спомни, че Крис непрекъснато я подканяше да ги смени.

Светлината на утрото се процеждаше през спуснатите завеси. Грета обичаше да спи на студено. Беше ѝ топло под юргана и одеялата, а балдахинът от синьо-бяло моаре създаваше чувство за уют.

Сънуваше Нан. След две седмици, на тринадесети март имаше годишнина от смъртта ѝ. Нан беше навършила деветнадесет години предишния ден. Тази година щеше да празнува тридесет и четвъртия си рожден ден.

*Щеше.*

Грета припряно отметна завивките, протегна се за пухкавия халат и стана. Обу чехлите си, излезе от стаята и слезе по стълбите на долния етаж. Разбираше защо Крис се тревожи за нея. Къщата беше голяма и всички знаеха, че живее сама.

— Ясно ли ти е колко е лесно за един професионалист да изключи алармената инсталация — беше я предупреждавал той няколко пъти.

Грета обичаше този дом. Всяка стая пазеше толкова много щастливи спомени. По свой начин чувстваше, че ако напусне къщата, трябва да се раздели и с тях. А и, помисли си тя с несъзнателна усмивка, ако Крис скоро се задоми и ме дари с внуци, тук за тях ще бъде чудесно място.

Бяха оставили вестника на задната врата. Докато кафето се вареше, Грета го разтвори. На втората страница имаше кратък материал за онова момиче, което беше убито в Ню Йорк миналата седмица. Имитация на чужд престъпен почерк. Каква ужасяваща мисъл! Как може да съществуват двама толкова зли хора, единият, който бе отнел живота на Нан, и другият — убиецът на Ерин Кели? Щеше ли Ерин Кели да е жива сега, ако не бяха излъчили предаването?

И какво бе онова нещо, което се мъчеше да си спомни, когато настояваше да гледа предаването? „Нан. Нан! — каза си тя. — Тя ми каза нещо, което тогава трябваше да разбере, че е важно.“

Нан й разказваше за всичко — за колежа, за предметите, които изучаваха, за приятелите си, за гаджетата. Нан с нетърпение очакваше летните курсове във Франция. Нан, която обожаваше да танцува. „Мога да танцувам цяла нощ.“ Песента сякаш бе написана специално за нея.

Ерин Кели също бе намерена с една обувка с високо токче. Високо токче? Какво ли се криеше в тези две думи? Грета нетърпеливо обърна на страницата с кръстословицата.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Грегори Лейтън. Беше се запознала с него в клуба преди няколко вечери. Този шестдесет и няколко годишен мъж беше федерален съдия и живееше в Кент, на около шестдесет километра оттук. „Симпатичен вдовец“, й беше прошепнала Присила Клайбърн. Беше наистина симпатичен и довечера я канеше на вечеря. Грета прие поканата и затвори телефона, като осъзна, че очаква с нетърпение вечерта.

Дороти дойде точно в девет.

— Дано не трябва да излизате тази сутрин, госпожо Шеридън. Духа страхотен вятър — носеше пощата, както и обемист пакет подмишница. Остави всичко на масата и се намръщи. — Вижте това странно нещо, няма обратен адрес. Надявам се да не е бомба или нещо такова.

— Сигурно ще е нещо, свързано с онова проклето предаване. — Грета започна да разопакова пакета и изведнъж я обзе паника. — Има много странен вид. Ще се обадя на Глен Муър.

Главният полицейски инспектор Муър току-що бе дошъл на работа.

— Не докосвайте пакета, госпожо Шеридън — заповяда й той. — Идваме веднага — той позвъни на щатската полиция. Обещаха да изпратят специализирана група в къщата на Шеридън.

В десет часа специалист по взривните устройства опипа пакета с изключително внимание и го постави на рентгеновия апарат.

От хола, където тя и Дороти бяха отведени, Грета чу как мъжете с облекчение се засмяха. Заедно с Дороти, която бързо я следваше, тя изтича в кухнята.



— Това не може да избухне, госпожо — успокоиха я те. — Вътре няма нищо, освен две различни обувки.

Грета видя уплахата по лицето на Муър. Усети как кръвта се дръпва от лицето ѝ, когато разкъсаха обвивката на пакета и се показа кутия от обувки, върху капака на която беше нарисувана официална вечерна обувка. Махнаха капака. Вътре, поотделно завити в хартия, имаше обувка с високо токче и украшение и една протрита маратонка.

— О, Нан, Нан! — докато губеше съзнание, Грета не усети как Муър я хвана, за да не падне.

В петък в три часа сутринта настоятелното звънене на телефона събуди Дарси от неспокойния ѝ сън. Когато се протегна да вдигне слушалката, видя часа на радиочасовника. Бързо и почти без дъх каза „ало“.

— Дарси — някой шепнеше името ѝ. Гласът ѝ се стори познат, но не можеше да се сети чий може да е той.

— Кой се обажда?

Шепотът се превърна във вик.

— Никога повече не ми затваряй вратата под носа. Чу ли ме? Чуваш ли?

Лен Паркър. Тя тресна слушалката и се зави през глава. Миг след това телефонът отново зазвъня. Тя не го вдигна. Продължаваше да звъни. Знаеше, че трябва да вдигне слушалката, но не смееше да я докосне, знаейки, че Лен Паркър е от другата страна.

Най-накрая звъненето спря. Измъкна щепсела от стената, отиде бързо в хола, включи автомата на телефонния секретар, след това бързо се върна в леглото, като блъсна вратата на стаята след себе си.

Той ли бе сторил това на Ерин? Проследил я е, след като си е тръгнала? Може би я е проследил до бара, където трябваше да се срещне с човек на име Чарлз Норт. Може би я беше натикал в кола?

Сутринта ще се обади на Винс Д'Амброзио.

През следващите два часа остана будна и когато най-сетне затвори очи, потъна в сън, разкъсван от неясни, неспокойни сънища.

Събуди се в седем и половина с натрапчивото чувство на страх и веднага си спомни кое го беше предизвикало. Продължителният горещ душ леко я облекчи, сякаш свали част от напрежението. Облече си дънки, пуловер по врата и си сложи любимите ботушки.

Телефонният секретар показваше, че бяха звънили, без да се запишат.

Пи сок и кафе на масичката до прозореца. Погледът ѝ се рееше из безжизнената градинка пред дома ѝ. В осем часа телефонът иззвъня. Дано не е Лен Паркър. Предпазливо вдигна слушалката.

— Дарси, надявам се да не съм те събудил. Искрах само да ти кажа колко ми беше приятно с теб снощи.

— О-о, Майкъл! — въздъхна тя с облекчение. — На мен също ми беше много приятно.

— Случило ли се е нещо? Какво е станало? — загрижеността в гласа му ѝ подежда успокояващо. Разказа му за Лен Паркър, за случката на стълбите, за нощното обаждане.

— Аз съм виновен, че не те изпратих до горе.

— Не, не си.

— Дарси, обади се на онзи агент от ФБР и му кажи за Паркър. Умолявам те да престанеш да отговаряш на тези обяви за запознанства.

— Не, това няма да направя. Но веднага ще се обадя на Винс Д'Амброзио.

След като каза „дочуване“ и затвори телефона, почувства как я обзема някакво необикновено спокойствие.

Обади се на Винс от работата си. Докато разговаряше с друг агент, Бев я слушаше с широко отворени очи. Винс бил отлетял за Ланкастър. Другият агент прие информацията.

— Работим съвместно с полицията. Веднага ще проучим този човек. Благодаря ви.

Обади се Нона и ѝ каза защо Винс е заминал за Ланкастър.

— Дарс, това е толкова страшно. Едно е някой да гледа епизод от „Действителни престъпления“ и да е достатъчно перверзен, за да го повтори, но случилото се означава, че някой може би върши това от много време. Клер Барне е изчезнала преди две години. Тя и Ерин толкова много си приличат. Точно преди да изчезне, е трябвало да

получи първата си голяма роля в бродуейски мюзикъл. Ерин току-що бе получила първия си голям шанс с „Бертолини“.

*Първия си голям шанс с „Бертолини“.* Тези думи звучаха в главата ѝ, докато говореше по телефона, докато преглеждаше вестниците от Кънектикът и Ню Джърси, търсейки обяви за продажби и размяна на жилища, и докато беше в апартамента, който обзавеждаше, и докато обядваше с кафе и сандвич в една закусвалня.

Именно тогава разбра какво пораждаше безпокойството ѝ. *Първия ѝ голям шанс с „Бертолини“.* Ерин ѝ бе казала, че ще получи двадесет хиляди долара за проектирането и изработването на колието. Поради бързото развитие на събитията тя забрави странното обаждане, записано на телефонния секретар на Ерин. Ще им позвъни веднага, щом се върне на работа, за да провери.

Алдо Марко вдигна телефона. Дали пак някой член от семейството не искаше нещо?

— Аз съм изпълнител на завещанието на Ерин Кели — думите звучаха ужасяващо в ушите ѝ.

Плащането било вече извършено на мениджъра на госпожица Кели, Джей Стратън. Някакви неприятности?

— Не, никакви.

Значи така, Стратън се е представил за мениджър на Ерин.

Нямаше го вкъщи. Остави на телефонния секретар доста рязко съобщение.

Джей Стратън ѝ се обади малко преди пет.

— Дълга ви извинение. Разбира се, че трябваше да ви се обадя по-рано. Нямаше ме тук. На чие име да издам чека? — каза на Дарси, че докато бил извън града, непрекъснато мислел за Ерин. — Такова красиво и способно момиче. Абсолютно съм сигурен, че я е убил някой, който е знаел за това бижу, а после се е опитал да направи така, че да изглежда като имитация на чужд почерк.

*„Ти единствен знаеше за бижутото.“* Струваше ѝ усилие да слуша Стратън, да отговаря любезно на съчувствените му слова. Отново щял да замине за няколко дни. Тя се съгласи да се срещне с него в понеделник вечерта.

Дълго след като затвори телефона, Дарси продължи да гледа замислено, зареяла поглед пред себе си, после изрече на глас:

— Все пак, както казахте, господин Стратън, наистина двама от най-добрите приятели на Ерин трябва да се опознаят по-отблизо — тя въздъхна. Най-добре да свърши някаква работа, преди да стане време да се приготвя за следващата си среща с ПК 1527.

Винс замина за Ланкастър с първия полет в петък сутринта. Беше настоявал бащата на Клер Барне да не казва никому извън семейството за пратката с обувките. Ала когато слезе на летището, видя, че местните вестници бяха поместили историята с шумни заглавия. Обади се в дома на Барне и от прислугата разбра, че предишната нощ госпожа Барне била спешно откарана в болница.

Лорънс Барне беше тежко сложен мъж с шефски вид, който сигурно при други обстоятелства щеше да се държи началнически. Седнал отстрани на леглото редом с млада жена, той тревожно се взираше в съпругата си, на която бяха дали силни успокоителни лекарства. След като Винс се легитимира, излязоха в коридора.

Барне представи младата жена като другата си дъщеря Карен.

— Някакъв журналист случайно се намираше, в приемната на болницата, когато дойдохме — беззвучно каза той. — Чу писъците на жена ми за получения пакет и за това, че Клер е мъртва.

— Къде са сега обувките?

— У дома.

Карен Барне го закара с кола да ги вземе. Юрисконсулт в голяма фирма в Питсбърг, тя никога не бе споделяла надеждите на родителите си, че един ден Клер неочаквано ще се появи.

— Ако беше жива, в никакъв случай нямаше да пропусне възможността да участва в постановка на Томи Тюн.

Домът на Барне беше голяма къща в колониален стил, разположена в красива местност. Градината им е най-малко четири декара, помисли си Винс. На улицата беше спряла подвижна телевизионна станция. Карен бързо я отмина, сви по алеята и спря

пред задния вход. Един полицаи препречи пътя на журналист, който се втурна към нея.

Стените в хола бяха отрупани със семейни снимки. На много от тях се виждаха Карен и Клер в най-различни възрасти. Карен свали една снимка от пианото.

— Направих тази снимка на Клер последния път, когато се видяхме. Разхождахме се в Сентрал парк само няколко седмици, преди да изчезне.

Еlegantна. Симпатична. Руса. Двадесет и няколко годишна. Весело усмихната. Имаш вкус, човече, тъжно си помисли Винс.

— Мога ли да я взема? Г-це я преснимаме и веднага ще ви я върна.

Пакетът стоеше върху масичката в антрето. Обикновена хартия за опаковка, етикет, който може да се купи навсякъде, надписан с печатни букви. Пощенското клеймо беше от Ню Йорк. По кутията нямаше нищо, с изключение на изрисувания върху капака контур на обувка с високо токче. Обувките вътре бяха различни. Едната беше сандал, модел на Бруно Маглич, другата — златиста обувка без пета и пръсти с тънко, високо токче. Бяха един и същи номер — шести.

— Сигурна ли сте, че сандалът е неин?

— Да. Аз имах същите. Купихме си ги заедно през онзи последен ден в Ню Йорк.

— От колко време сестра ви отговаряше на обяви за запознанства?

— Започна преди около шест месеца. Полицията провери всеки един, на чиято обява беше отговорила, поне тези, които успя да открие.

— Самата тя пускаше ли обяви?

— Това не мога да ви кажа.

— Къде живееше в Ню Йорк?

— В западната част на Шестдесет и трета улица. Беше наела апартамент в стара сграда. Баща ми плащаше наема почти цяла година, след като изчезна, после се отказа.

— Къде сложихте нещата й?

— Не си струваше да прибираме мебелите, а дрехите, книгите и каквото още имаше са горе в нейната стая.

— Бих искал да ги разгледам.

На един рафт в килера имаше кашон.

— Аз го напълних — каза Карен. — Тефтерчето с адреси, тефтер-календар, разни канцеларски материали, малко кореспонденция и други подобни неща. Когато съобщихме за нейното изчезване, нюйоркската полиция прегледа всичките ѝ лични вещи.

Винс свали кашона и го отвори. Най-отгоре имаше тефтер-календар отпреди две години. Той го заразливта. По страниците от януари до март бяха отбелязани много срещи. Никой не беше виждал Клер Барне след четвърти август.

— Трудно е да се разчете, тъй като Клер е използвала някакви нейни си съкращения — гласът на Карен Барне трепереше. — Вижте къде е написала „Жим“. Това означава студиото на Жим Хеуърт, където вземаше уроци по танци. Вижте, пети август, „Томи“. Това означава репетиция за постановката на Томи Тюн „Гранд хотел“. Току-що ѝ бяха дали роля в този мюзикъл.

Винс разлисти обратно страниците. За пет часа на петнадесети юли пишеше „Чарли“.

Чарли!

— Знаете ли кого е имала предвид? — попита с безразличен тон той.

— Не, макар че ми спомена веднъж за някакъв Чарли, който я завел на танци. Струва ми се, че полицията не успя да го открие — лицето на Карен пребледня. — Обувката. С такива обувки се ходи на танци.

— Точно така. Госпожице Барне, моля ви това име да си остане между нас. Между другото, колко време беше живяла сестра ви в нейния апартамент?

— Почти цяла година. Преди това живееше в Гринидж Вилидж.

— Къде?

— Кристофър стрийт. На Кристофър стрийт сто и едно.

В пет и петнадесет Дарси връчи на Бев последната сметка, която трябваше да бъде платена, и изведнъж реши да позвъни на майката на болното момиче. То щеше да се прибере вкъщи в края на следващата седмица. Бояджията, когото Дарси бе наела, един веселяк, който допълнително си вадеше пари като пазач, вече беше започнал да работи.

— Цялата стая ще бъде готова до сряда — успокои Дарси жената. „Слава Богу, че проявих съобразителност и си взех някои дрехи тази сутрин“, помисли си тя, докато сменяше пуловера и дънките с черна копринена блуза по врата, с дълъг ръкав, италианска копринена пола до глезена в златистозелен тон и дълъг шал в подходящ цвят. Златна верижка, тънка златна гривна, златни обици — всички те бяха изработени от Ерин. Почувства се така, сякаш надява доспехите на Ерин пред битка.

Освободи косата си от шнолата и я пусна свободно край лицето си.

Бев се върна точно когато си слагаше сенки на очите.

— Изглеждаш чудесно, Дарси — Бев се поколеба, преди да продължи. — Искам да кажа, винаги ми се е струвало, че се опитваш по някакъв начин да скриеш хубостта си, а сега, искам да кажа, о, Боже мой, не знам как да се изразя. Извинявай.

— Ерин казваше почти същото — успокои я Дарси. — Винаги ме тероризираше да си слагам повече грим и да обличам модните парцали, които ми изпраща мама.

Бев беше облечена с пола и пуловер, с които често идваше на работа.

— Между другото, стават ли ти дрехите на Ерин?

— Точни са ми. Благодаря ти, че ми ги даде. Таксите за колежа отново скочиха и, кълна се, при днешните цени бях готова като Скарлет О'Хара да си уший рокля от пердетата.

— Това е любимата ми сцена от „Отнесени от вихъра“ — засмя се Дарси. — Помня, че те помолих да не обличаш нещата на Ерин, когато си на работа, но знам, че тя първа щеше да каже „носи ги със здраве“. Така че не се притеснявай.

— Наистина ли нямаш нищо против?

Дарси се пресегна да вземе кашмирената си шапка, която беше закачена над любимото ѝ яке от гладка кожа.

— Разбира се, че нямам.

В пет и половина имаше среща в един от салоните на „Смит и Воленски“ с ПК 1527, Дейвид Уелд. Казал ѝ бе, че ще седи на

последния стол на бара или ще се върти някъде наблизо. Кестенява коса. Кафяви очи. Около метър и осемдесет. С тъмен костюм.

Не беше трудно да го познае.

Симпатичен тип, реши Дарси петнадесетина минути по-късно, когато седяха един срещу друг на малка масичка. Роден и израсъл в Бостън. Работеше във веригата от универсални магазини „Холдън“. През последните години много пътувал, докато развивали пазара из трите съседни щата.

Реши, че е малко над тридесетте. След това се зачуди дали пък точно на тази възраст неженените мъже не започват да изпитват някакъв страх и затова се втурнат с такова настървение към обявите за запознанства.

Не й беше трудно да насочва разговора. Завършил „Нортистърн“. Баща му и дядо му били висши служители в „Холдън“. Още от ранна възраст и той работел там. След училище. В съботите. През ваканциите.

— Не съм и помислял за друга работа — призна той. — Търговията е в кръвта на семейството.

Никога не бил срещал Ерин. Чел за смъртта й.

— Такива неща те карат да се чувстваш неудобно, когато пускаш обяви. Искам да се срещам само със симпатични жени — помълча и каза: — Вие сте симпатична.

— Благодаря ви.

— Ще ми бъде приятно да вечеряме заедно, ако имате време — погледна я с надежда, молбата му беше изречена с достойнство.

Няма проблеми с егото си, помисли си тя.

— Наистина не мога, но вие сигурно сте срещали много други симпатични жени чрез тези обяви.

— Някои са наистина много симпатични — усмихна се той. — Една от тях, представяте ли си, току-що започна работа в магазина на „Холдън“ в Парамус, Ню Джърси. Закупчик е. Такъв бях и аз, преди да се издигна в службата.

— Така ли? И какво точно правехте?

— Снабдявах нашите магазини в Ню Ингленд с обувки.



В петък Винс се прибра в службата си на Федерал Плаза в три следобед. Предадоха му веднага да се обади в Дариън на главния полицейския инспектор Муър. От него Винс узна за пакета, който се беше получил в къщата на Шеридънови.

— Сигурен ли сте, че това са обувките на Нан Шеридън?

— Сравнихме ги. И двата чифта съвпадат.

— А пресата научи ли?

— Засега не. Правим всичко възможно да не разберат, но не давам гаранция. Нали познавате Крис Шеридън? Това е първата му грижа.

— Моята също — бързо каза Винс. — Вече знаем, че този убиец е започнал преди петнадесет години, ако не и по-отдавна. Сигурно има някаква причина да изпраща тези обувки сега. Искам да говоря с един от нашите психиатри и да видя какво ще ми каже по този въпрос. Ако някой от разпитаните във връзка с убийството на Нан Шеридън е свързан по някакъв начин с Клер Барне, бихме могли да кажем, че сме попаднали на вярната следа.

— А Ерин Кели? Не я ли включвате и нея?

— Все още не съм сигурен. Възможно е смъртта ѝ да е свързана с изчезналите скъпоценности и нарочно да са направили така, че да изглежда като имитация на чужд почерк.

Уговориха се Винс да вземе обувките на следващия ден и затвориха.

Помощникът му Ърни Сизек, новият млад колега от Колорадо, го информира за обаждането на Дарси по повод на Лен Паркър.

— Този тип е откачалка — каза Сизек, — работи в Нюйоркския университет. Електротехник е. Бил много сръчен. Самотник. Има параноично отношение към парите. Но, представи си! Семейството му е богато. Паркър има голям доход. Попечител внася на негово име в банка немалка сума всеки месец. Единственият път, когато е изтеглил голяма сума, е било преди няколко години. Попечителят е на мнение, че е купил имот. По всичко личи, че живее на заплата в стара сграда на Девето авеню. Кара стара кола. Не плаща за гараж. Паркира на улицата.

— Има ли полицейско досие?

— За същото нещо, от което се оплака и тази Скот.

Преследва млади жени. Креци им. Всички бягат от него. Досега не е употребил физическо насилие. Нарушавал е реда, но присъди няма.

— Доведи го сега.

— Говорих с психоаналитика му. Казва, че е безопасен.

— Сигурно е така. Като всички подобни манияци, и той сигурно не върши това, което е в главата му. И двамата познаваме много такива типове.

Съобщението, че Сюзън възнамерява да заведе децата при баща си в Гилфорд, Кънектикът, за почивните дни, беше прието от съпруга ѝ без всякакви възражения. Дъг си бе уредил да иде на танци с разведената агентка по недвижими имоти и тъкмо се колебаеше дали да отложи срещата. Вече две вечери беше закъснявал през тази седмица и макар че видимо Сюзън бе останала доволна от вечерята в Ню Йорк в понеделник, нещо в поведението ѝ го караше да бъде особено внимателен.

Посещението на Сюзън и децата при баща ѝ му осигуряваха два свободни дни. Той не предложи да отиде с тях. Това щеше да е лицемерен жест. Бащата на Сюзън не го обичаше и го иронизираше, че след като често работи и нощем, Дъг трябва да е станал много важна личност.

— Как така, след целия този труд, който полагаш, искаш от мен пари на заем, за да купиш къщата! С удоволствие ще ти помогна да прегледаме заедно финансовото ти състояние и да видим какъв е проблемът.

Много ти се иска, ядоса се тогава Дъг.

— Приятно прекарване, скъпа — каза на Сюзън, когато тръгна на работа в петък сутринта. — И поздрави баща си от мен.

Същия следобед, докато бебето спеше, Сюзън позвъни на детективската агенция. Напълно спокойна, тя записа всичко, което ѝ казаха. Среща с жена в бар в Сохо. Уговорката им да излязат отново на танци. Апартаментът в „Лондонските тераси“, нает под името Дъглас Фийлдс.

— Картър Фийлдс е стар негов приятел — каза тя на детектива. — И двамата са еднакви. Не се занимавайте повече с него. Това ми е

достатъчно.

През цялата година баща ѝ живееше в стара къща, която те ползваха като вила през лятото. Няколкото инфаркта бяха причина за постоянната бледост, която късаше сърцето на Сюзън. Ала в гласа и в поведението му нямаше и следа от някаква слабост. След вечерята Бет и Дони отидоха да се видят с приятели. Сюзън сложи Триш и бебето да спят, запари малко чай и го занесе в библиотеката.

Усещаше изпитателния поглед на баща си, докато слагаше подсладител и кора от лимон в неговата чаша.

— И кога точно ще чуя причината за това неочаквано, макар и много приятно посещение?

— Ето сега — засмя се Сюзън. — Ще се развеждам.

Баща ѝ изчакваше.

Обещай ми, моля те, че няма да казваш „Казвах ли ти“, помоли се наум Сюзън и продължи:

— Платих на хора да го следят. Наел си е в Ню Йорк апартамент под името Дъглас Фийлдс. Представя се за илюстратор на свободна практика. Както знаеш, той рисува много добре. Среща се с много жени. Напоследък непрекъснато се оплаква колко много работи, оплаква се от „тези късни заседания“. Дани прозира лъжите му, държи се гневно и язвително. По-добре да не очаква нищо от баща си, отколкото да се надява, че нещата ще се променят.

— Искаш ли да се преместиш тук, Сюзън? Има достатъчно място.

— Ще се побъркаш след първата седмица. Не! — с благодарност му се усмихна тя. — Къщата в Скарсдейл е прекалено голяма. Дъг настояваше да я купим, за да се фука на останалите в клуба. Тогава не можехме да си я позволим, а сега вече също не мога да си я позволя. Ще я продам, ще купя нещо по-малко. Догодина ще дам бебето на детска градина — при нас има една страхотна. После ще си намеря работа.

— Няма да ти е лесно.

— Ще се чувствам по-добре, отколкото сега.

— Сюзън, опитвам се да не ти кажа „казвах ли ти“, но съм бил прав. Този тип е роден женкар, а има и зъл характер. Помниш ли

осемнадесетия си рожден ден? Беше толкова пиян онази нощ, че когато те доведе вкъщи, аз го изхвърлих. На другата сутрин всички прозорци на колата бяха счупени.

— Все още не можеш да твърдиш това със сигурност.

— Бъди разумна, Сюън. Ако си решила да видиш истината, виж я цялата. И ми кажи, не излъга ли заради него тогава, когато го разпитвах за смъртта на онова момиче?

— За Нан Шеридън ли?

— Да, така й беше името.

— Дъг просто не би могъл...

— Сюън, кога дойде да те вземе той на сутринта, когато я намериха мъртва?

— В седем. Искяхме да се върнем в „Браун“ за някакъв хокееен мач.

— Сюън, преди баба ти да умре, тя ми каза истината. Плакала си, защото си си мислела, че Дъг отново те е изпързлял. Дошъл е да те вземе около девет. Поне сега ми кажи истината.

Чу се трясък от затварянето на входната врата. Влязоха Дони и Бет. Лицето на Дони изглеждаше отпуснато и щастливо. Беше точно копие на лицето на Дъг на същата възраст. Дъг й беше взел акъла в горните класове на гимназията.

Сюън усети как я преряза остра болка. Едва ли някога ще успее да го забравя напълно. Той е като неизлечима болест, призна си тя. Спомни си как Дъг я умоляваше тогава: *„Сюън, колата ми се развали. Сега се опитват да ме обвинят. Трябва да намерят някой виновен. Кажи им, че съм дошъл при теб в седем“*.

Дони мина зад гърба й.

## XI

*Събота 2 март*

Беше събота, два и половина сутринта, когато се прибра. До този момент през цялото време го владееше непреодолимо желание да си бъде у дома. Само тук Чарли можеше да бъде такъв, какъвто е. Да не се крие в тялото на другия. Можеше да танцува в синхрон с Астер, да се усмихва на фантома в прегръдките си, тихо да тананика в ухото ѝ. Къщата се намираше на великолепно уединено място, спуснатите пердета го криеха от непристойния поглед на някой натрапник, резетата го пазеха от външния свят, изпитваше безкрайно чувство на сигурност, ненарушаване от човешко същество, беше свободен да се разхожда из сладките си спомени.

Нан. Клер. Джанин. Мари, Шийла. Леели. Анет. Тина. Ерин. Всички те му се усмихваха, бяха толкова щастливи, че са с него. Не им се удаде случай да се нахвърлят отгоре му, да му се подиграят, да го гледат презрително. А накрая, когато разбираха какво ги чака, го обземаше онова страхотно чувство на задоволство. Още съжаляваше, че успя да даде на Нан възможност да разбере какво става, да го умолява. Леели и Анет го молеха да пощади живота им. Мари и Тина се бяха разплакали.

Понякога момичетата се връщаха при него едно по едно. Друг път се появяваха заедно. „Смени партньорката и танцувай с мен.“

Сигурно първите два пакета вече са пристигнали. О, колко му се искаше да се превърне в муха и от стената да наблюдава как ги отварят, как в озадачените им погледи се появява прозрението.

*Имитатор на чужд почерк.*

Няма да го наричат повече така.

Сега Джанин ли беше наред, или Мари? Джанин.

Двадесети септември преди две години. Ще изпрати пакета веднага.

Слезе в мазето. Кутиите с обувките бяха толкова приятна гледка! Като си сложи гумените ръкавици, както правеше това всеки път,

когато пипаше вещите, принадлежащи на момичетата, той се протегна да вземе кутията с картичка, на която пишеше „Джанин“. Щеше да я изпрати на семейството ѝ в Уайт Плейнс.

Погледът му попадна върху последната картичка. Ерин. Започна да се кикоти. Защо да не изпрати и нейните сега? По този начин щеше да прати версията им за имитация по дяволите. Ерин му бе казала, че баща ѝ е в старчески дом. Ще ги изпрати на нюйоркския ѝ адрес.

Но ако някой глупак пропуснеше да предаде пакета на полицията? Не искаше да го захвърлят и да събира прах в някой килер.

А ако ги изпрати на адреса на моргата? Все пак това беше нейният последен нюйоркски адрес. Щеше да бъде много забавно.

Първо трябваше добре да избърше обувките и кутиите, за да бъде сигурен, че по тях няма никакви отпечатьци. Да извади документите им за самоличност. Ще извади портмонетата от чантите им, а после ще зарови самите чанти.

Ще обвие с чиста хартия различните обувки. Ще сложи капациите. Той хареса рисунките върху тях. Рисуваше все по-добре. Рисунката върху кутията на Ерин беше почти като на професионалист.

Кафеникава опаковъчна хартия, самозалепваща се лента. Етикет за адреса. Всички тези неща можеха да се купят навсякъде из Съединените щати.

Първо адресира пакета на Джанин.

Сега беше ред на Ерин. В телефонния указател щеше да намери адреса на моргата.

Чарли се намръщи. Ами ако някой тъпак, който получава пощата там, не го отвори, а реши да го върне на пощальона? „Никой с това име не работи тук.“ И след като нямаше адрес на подателя, пакетът щеше да бъде унищожен.

Съществуваше и друга възможност. Дали нямаше да направи грешка? Не. Нямаше. Отново се изкикоти. Това със сигурност щеше да ги накара да се понапънат!

Той започна да пише с печатни букви името на онзи, когото бе избрал да получи ботуша на Ерин и специалната обувка.

Дарси Скот...

В събота Дарси се срещна с ПК 1143, Албърт Бут. Отидоха да обядват в кафене „Виктория“. По нейна преценка беше на около четиридесет години. По време на телефонния им разговор успя да научи, че в обявата се представял като специалист по компютри, обичал да чете, да кара ски, да играе голф, да танцува валс, да се разхожда из музеи през свободното си време и да слуша грамофонни плочи. Освен това й каза, че притежава чувство за хумор.

Последното, според Дарси, се оказа доста съмнително, особено след като Бут я попита дали не се чувства като тайна агентка, след като се среща с хора, които са регистрирани под някакъв номер. Преди да изпие първата чаша кафе, Дарси вече се съмняваше във всичко, за каквото твърдеше в своята обява, с изключение на компютърните му умения. Имаше отпуснатия вид на телевизионен маниак, който с нищо не подсказваше, че е скиор, играч на голф, танцьор или човек, който обича да се движи.

Разговорите му се въртяха единствено около миналото, настоящето и бъдещето на компютрите.

— Преди четиридесет години компютърът представляваше две стаи, пълни с машинария, която вършеше точно това, което върши сега компютърът на вашето бюро.

— Най-накрая и аз си купих един миналата година.

Той стреснато я изглежда.

Докато ядяха пържените яйца „Бенедикт“, Бут сподели своето възмущение от това как някои находчиви студенти си поправят бележките, като влизат в компютърната система на университетите.

— Трябва да ги пратят за пет години в затвор. А и да платят голяма глоба.

Дарси беше сигурна, че според него оскверняването на божия храм е по-малко престъпление.

Докато пиеха последната си чаша кафе, той най-накрая приключи с развиването на своята теория, че бъдещите войни ще бъдат спечелени от специалистите, които успеят да извадят от употреба вражеските компютри.

— Като сменят всички цифри, разбираш ли какво искам да кажа? Мислиш си, че имаш две хиляди ядрени глави в Колорадо. Някой променя цифрата на двеста. Разполагаш войските си на фронта.

Статистиката е различна. Къде е пета дивизия? А седма? Загубваш всякаква ориентация. Прав ли съм?

— Прав си.

— Ти си добър слушател, Дарси — засмя се неочаквано Бут. — Малко момичета умеят да слушат добре.

Тези думи бяха добре дошли за Дарси.

— Отскоро отговарям на обяви за запознанства. Сигурно си се срещал с различни жени. Какво представляват повечето от тях?

— Повечето са доста скучни — Албърт се наведе над масата. — Слушай, искаш ли да ти кажа с кого излизах преди две седмици?

— С кого?

— С онова момиче, което беше убито. Ерин Кели.

— И какво представляваше тя? — Дарси се надяваше, че не преиграва.

— Много симпатична. Красива. Беше малко разтревожена.

Дарси сграбчи чашата за кафе.

— А каза ли ти от какво?

— Каза ми, разбира се. Каза ми, че вече привършва изработката на някакво колие, че то е първата ѝ значителна работа и че щом получи парите, ще си потърси ново жилище.

— Защо?

— Каза ми, че портиерът винаги гледал да се отърка о нея, когато минавала край него, и непрекъснато намирал оправдания да влиза в апартамента ѝ. Все търсел някоя пукната тръба или прекъсната инсталация. Каза, че го смята за безопасен, но било страшно гадно да влезе в спалнята си и да го заvari там. Мисля, че последния път го беше заварила в деня, преди да се срещнем.

— Не смяташ ли, че би трябвало да разкажеш на полицията за това?

— В никакъв случай. Аз работя за Ай Би Ем. Те държат имената на техните служители да бъдат споменавани във вестниците единствено когато се женят или когато умрат. Ако разкажа на полицията, ще започнат да ме проучват. Не е ли така? Но какво ще кажеш, дали пък да не им напиша анонимно писмо?



ФБР съсредоточи всичките си налични възможности в търсенето на магазина, откъдето е била купена обувката, която бе изпратена в дома на Клер Барне, и обувката, намерена на убитата Ерин Кели. Преди петнадесет години полицията бе успяла да открие магазина, където е била продадена обувката, с която е била намерена Нан Шеридън. Но никой не можа да си спомни кой я бе купил.

Обувката на Клер Барне беше скъпа, модел Чарлз Журдан, който се продаваше в луксозните универсални магазини из цялата страна. По-точно, продаваха се две хиляди чифта. Невъзможно беше да се проследят всичките. На Ерин Кели беше съвременен модел на Салвадоре Фараджамо. Агенти и нюйоркски полицаи започнаха да обикалят универсалните магазини, специализираните магазини за обувки и тези с намалени цени.

Доведоха Лен Паркър на разпит. Той веднага започна високопарно да обяснява колко грубо се е отнесла Дарси с него.

— Искях само да ѝ се извиня. Знам, че се държах неприлично. Може би наистина е имала ангажимент за вечеря. Проследих я и видях, че не лъжеше. Чаках навън на студа, докато тя вечеряше в онзи скъп ресторант.

— Просто стояхте отвън ли?

— Да.

— А после?

— Веднага се качи в едно такси с онзи тип. Аз също взех такси. Слязох малко по-надолу от блока. Мъжът я изпрати до вратата и си тръгна. Изтичах. След всичко, което преживях, за да ѝ поднеса извиненията си, тя да ми блъсне вратата в носа!

— А Ерин Кели? И нея ли следихте?

— Защо да я следя? Тя ме изостави. Сигурно вината беше моя. Тогава бях в лошо настроение. Казах ѝ, че всички жени са мръсни използвачки.

— Тогава защо не си признахте това пред Дарси Скот? Когато ви е попитала, сте отрekli да сте се срещали с Ерин.

— Защото знаех, че ще свърша тук.

— Живеете на Девето авеню и Четиридесет и осма улица.

— Да.

— Вашият попечител в банката смята, че имате и друго жилище. Преди пет-шест години сте изтеглили голяма сума.

- Мога да харча парите си както намеря за добре.
- Купихте ли друго жилище?
- Докажете това.

В събота следобед, когато приключи с Лен Паркър, Винс Д'Амброзио отиде на Кристофър стрийт 101 и позвъни на вратата. Отвори му Гюс Боксър, който имаше кисел вид. Беше облечен с долна фланела с дълги ръкави. Дрипави тиранти крепяха безформения му панталон. Не се впечатли особено много от картата на ФБР.

— В извънработно време съм. Кво искате?

— Искам да говоря с теб, Гюс. Тук или при мен в службата? И си спести основателното негодувание. Досието ти е на моето бюро, господин Хофман.

— Хайде, влизай. И не говори толкова високо — очите на Боксър мятаха неспокойни погледи.

— Без да искам съм повишил гласа си.

Боксър го поведе към партерния си апартамент. Както Винс бе очаквал от начина, по който този човек се обличаше, апартаментът му представляваше подходящо допълнение към неговата личност. Протъркана тапицерия, цялата на лекета. Остатъци от някогашен килим. Разнебитена маса, отрупана с порнографски списания.

Винс ги разлисти.

— Имаш страхотна колекция.

— Да не е забранено?

— Слушай, Хофман — Винс остави списанията, — срещу теб никога не е отправяно никакво обвинение, но името ти нездравословно се появява на нашия компютър. Преди десет години си бил портиер в сграда, в чието мазе е било убито двадесетгодишно момиче.

— Нямам нищо общо с тази работа.

— Подала е оплакване срещу теб, че те е заварила да ровиш в килера и.

— Търсех пукната тръба. Тръбите минаваха в стената зад килера.

— Преди две седмици си дал същото обяснение на Ерин Кели, така ли е?

— Кой казва това?

— Споделила е, че в най-скоро време смята да се мести, тъй като те е заварила в спалнята си.

— Търсех...

— Пукната тръба. Знам. Да поговорим сега за Клер Барне. Колко пъти си я посещавал без предупреждение, докато е живяла тук?

— Никога.

След като се раздели с Боксър, Винс се прибра направо в службата, точно в момента, когато позвъни Хенк. Възможно ли е да дойде някъде след осем? В училището имало баскетболен мач и момчетата от отбора щели да отидат след това на пица.

Страхотен хлапак, каза си отново Винс, докато го уверяваше, че няма нищо против. Заслужаваха си опитите му да запази брака си с Алис години наред. Поне сега тя е щастлива. Гледана съпруга на мъж, чийто портфейл беше дебел колкото талията му. А той? Искане ми се и аз да срещна някого, призна си Винс, после осъзна, че образът на Нона Робъртс неочаквано изпълни съзнанието му.

Неговият помощник Ърни му съобщи, че има ново развитие на нещата. Един следовател от участъка в Мидтаун Норт е заловил Питей Потърс, скитника, който живеел на кея, където бе намерено тялото на Ерин Кели. Питей бил на път към участъка за разпит. Винс се обърна и хукна към асансьорите.

Питей имаше проблеми със зрението. Виждаше двойно. Това му се случваше понякога след две бутилки от евтиното червено вино и означаваше, че вместо три ченгета, вижда три двойки ченгета близнаци. И нито един не го гледаше приятелски.

Питей си спомни мъртвото момиче. Колко беше студена, когато бе свалил колието ѝ.

Какво казваше ченгето?

— Питей, върху врата на Ерин Кели има отпечатыци. Ще ги сравним с твоите.

Като в мъгла Питей си спомни за свой приятел, който бе намушкар един. Пет години вече е в затвора, а онзи, когото бе намушкар, се отърва само с леки наранявания. Питей никога не беше имал неприятности с полицията. Никога. Той не можеше да нарани и мравка.

Каза им това. Питей можеше да казва каквото си иска, но те не му вярваха.

— Вижте — избликна той в признания. — Аз намерих онова момиче. Нямах пари дори за чаша кафе — очите му се насълзиха при спомена за жаждата, която изпитваше. — Веднага познах, че украшението е от истинско злато. Беше дълга верижка, на която бяха закачени някакви много странни монети. Помислих си, че ако не го взема аз, ще го вземе първият, който я намери. Включително и някое ченге, както съм чувал — съжали за последните думи.

— Какво направи с колието, Питей?

— Продадох го за дващест и пет долара на онзи дебелак, който работи на Седмо авеню около Сентрал парк саут.

— Берт-купува-продава — обясни един от полицаите. — Ще пипнем и него.

— Кога намери тялото, Питей? — попита Винс.

— Късно сутринта, когато се събудих — Питей присви очи. Изглежда ги хитро. Вече виждаше на фокус. — Но много рано, искам да кажа, когато още не беше съмнало, чух една кола да идва по кея, отмина ме и спря. Помислих си, че може да са търговци на наркотици и затова не излязох. Честна, дума.

— Не излезе, дори и когато колата се отдалечи? — попита един от следователите. — Дори не надникна ли?

— Е, когато се уверих, че е потеглила обратно...

— Видя ли колата, Питей?

Сега му вярваха. Сигурен беше. Само да можеше да им каже нещо, с което да ги накара да разберат, че иска да помогне. Питей се опита за миг да разсее алкохолната мъгла от главата си. В спомените му се върнаха всичките онези дни, които бе прекарал с бутилка сапунена вода и с гумена миячка на изхода на Петдесет и шеста към Западната магистрала. Имаше достатъчно голям опит, за да знае как изглеждат колите отзад.

Сякаш отново видя задните светлини на колата, която се отдалечаваше от кея. В главата му се появи споменът за задното стъкло.

— Беше голяма лека кола — триумфиращо каза той. — Кълна се в гроба на Бърди, че колата беше голяма.

След като мъглата отново го връхлетя, Питей трябваше да се насили да не се изкикоти. Бърди сигурно е още жива.

Дарси и Нона се бяха уговорили да вечерят заедно в събота. Обаждаха се и други приятели, канеха я с тях, но Дарси все още не беше в настроение да се вижда с когото и да било.

Разбраха се да се срещнат в ресторанта на Джими Ниъри в източната част на Петдесет и седма улица. Дарси пристигна първа. Джими им бе запазил ъгловата маса във вътрешната лява част на ресторанта.

— Колко жалко! — каза той, след като я поздрави. — Ерин беше една от най-симпатичните жени, прекрачвали прага на това заведение. Мир на праха ѝ! — той потупа ръката на Дарси. — Ти ѝ беше страхотна приятелка. И да не мислиш, че не знам. Понякога, когато се отбиваше да хапне набързо, сядах за малко при нея. Казвах ѝ много да внимава с онези шантави обяви.

Дарси се усмихна.

— Учудвам се, че ти е говорила за тях, Джими. Трябвало е да знае, че няма да получи одобрението ти.

— Така си и беше. Миналия месец, когато бръкна в джоба си да си извади кърпичка, падна една от тях, която бе откъснала от списание. Казах ѝ: Ерин Кели, много се надявам, че не се занимаваш с такива глупости.

— Ерин беше изключително талантива — каза му Дарси, — но беше доста разхвърляна. ФБР се опитва да открие всеки един, на когото Ерин е писала или се е срещала, но съм сигурна, че списъкът не е пълен — Дарси реши да не казва, че тя също отговаря на обяви. — Помниш ли какво пишеше на листчето?

Ниъри смръщи вежди.

— Чакай малко. Знам, че го прочетох, и ще се опитам да си спомня. Беше нещо, свързано с музика. Бъди спокойна, ще си спомня. Ето, Нона идва и води някого със себе си.

Винс последва Нона до масата.

— Отбих се да ви видя — каза той на Дарси. — Не искам да ви развалям вечерта, но ви търсих, обадих се на Нона и разбрах, че сте тук.

— Ще ми е приятно, ако останете — Дарси забеляза, че очите на Нона блестят по необикновен начин. — Съобщиха ли ви за това, че Ерин е разказвала на един от мъжете, с които се е срещала, че втори път е заварила портиера в жилището си.

— Днес бях при Боксър — Винс учудено я изглежда. — Втори път ли?

— Ерин ми каза, че го е заварвала миналата година, но го мислеше за безвреден. Преди две седмици очевидно е променила мнението си.

— Следим го, както и всички останали. Бих искал да чуя нещо за снощния ви кавалер.

— Беше симпатичен мъж...

Лиз дойде да вземе поръчката им. Съчувствено се усмихна на Дарси. Винаги се е грижила добре за нас, помисли си Дарси. Веднъж беше казала на Ерин, че ако беше родена в Ирландия, и тя щеше да е червенокоса.

Дюбоне за Дарси и Нона. Бира за Винс.

Жените си избраха риба. Дарси отривисто каза на Винс:

— Трябва да хапнете нещо.

Той си поръча говеждо със зеле.

Винс се върна на темата за срещата на Дарси:

— Трябва да знам всичко за мъжете, с които се срещате. Вече сте се виждали с двама, които са признали, че познават Ерин. Моля, оставете аз да реша кой е важен и кой не.

Тя му разказа за Дейвид Уелд:

— Той е от Бостън и е в управлението на веригата „Холдън“. Разбрах, че през последните няколко години, когато са откриваш нови магазини, е пътувал непрекъснато — усети как сякаш четете мислите на Винс Д'Амброзио. „Пътувал непрекъснато през последните две години.“ — Порази ме фактът, че е бил закупчик на обувки.

— Закупчик на обувки! Как се казва? — Винс записа името му в бележника си. — Дейвид Уелд, ПК 1527. Ще го проверим веднага. Дарси, каза ли ви Нона за обувките, които бяха върнати на родителите на момичето от Ланкастър?

— Да.

Той се поколеба за миг, огледа се и видя, че хората на съседната маса бяха погълнати от разговор.

— Опитваме се да запазим това в тайна. Вчера бяха получени още един чифт различни обувки. Получиха се съответните обувки на онези, с които е намерена Нан Шеридън преди петнадесет години.

Дарси се хвана за масата.

— В такъв случай убийството на Ерин може и да не е имитация на чужд почерк.

— Все още не знаем. Сега се опитваме да разберем дали някой, който е познавал Клер Барне, е познавал и Нан Шеридън.

— А Ерин? — попита Нона.

— Това окончателно ще реши въпроса дали си имаме работа със сериен убиец, който действа от години. — Винс остави вилницата си на масата. — Длъжен съм да ви го кажа направо. Много от онези, които отговарят на тези обяви, се оказват съвсем не такива, за каквито се представят. Всички млади жени, които нашият компютър подбра като възможни жертви на серийния убиец, са на вашата възраст, с вашата интелигентност, с подобна външност. С други думи нашият убиец може да се срещне с петдесет момичета и тогава да си избере една. Знам, че не мога да ви разубеда да отговаряте на тези обяви. Откровено казано, дадохте ни възможност да проучим някои доста интересни хора. Въпреки това вие не сте обучена да бъдете клопка. Вие сте изключително привлекателна и уязвима млада жена, която не умее да се защитава, ако изведнъж се окаже притисната в ъгъла.

— Нямам никакво намерение да позволя на някой да ме притиска в ъгъла.

Винс набързо изпи кафето и си тръгна. Обясни, че синът му Хенк ще пристигне с влак от Лонг Айлънд и иска да си е вкъщи, когато той дойде.

Нона го проследи с поглед, когато спря да плати сметката.

— Забеляза ли връзката му? — попита тя. — Днес беше на сини и черни карета на кафявото му туидово сако.

— Така ли? А това тревожи ли те?

— Не, харесва ми. Винс Д'Амброзио е толкова погълнат от желанието да намери убиеца на тези момичета, че нищо друго не го интересува. Случи се така, че се обадох в дома на Барне в Ланкастър точно когато отваряха пакета с обувките, и трябва да ти кажа, че онова, което чух, разби сърцето ми. Днес се обадох на брата на Нан

Шеридън, за да го покана да участва в предаването. В гласа му усетих същата божа. О, Дарси, моля те, бъди внимателна.



## XII

*Неделя 3 март*

В неделя сутринта в девет часа се обади Майкъл Наш.

— Мислех си за теб. Дори се тревожех. Какво става?

Дарси бе спала сравнително добре.

— Всичко е наред, предполагам.

— Да отидем до Бриджуотър и да вечеряме рано там — той не изчака отговора ѝ. — Ако още не си погледнала през прозореца, денят е прекрасен. Като истинска пролет. Моята икономка е чудесна готвачка и страда, ако поне веднъж седмично не заведе някой на вечеря.

Тя някак си се плашеше от този ден. Ако нямаха други планове, тя и Ерин обядваха в неделя рано и прекарваха следобед в Линкълн Сентър или в някой музей.

— Чудесна идея! — Уговориха се да я вземе в единадесет и половина.

— И не си обличай най-новите дрехи. Ако искаш да пояздиш, си сложи дънки. Имам два много хубави коня.

— Обожавам ездата.

Колата беше спортен „Мерцедес“.

— Страхотна е! — възхити се Дарси.

Наш беше облечен с поло, дънки и сако на „рибена кост“. По време на вечерята онази вечер остана впечатлена от добрината, която излъчваха очите му. Днес те все още излъчваха доброта, но в тях имаше и нещо друго. „Може би така гледат мъжете, когато харесват някоя жена“ — помисли си Дарси. Почувства как тази мисъл я зарадва.

Пътуването беше приятно. Постепенно, докато напредваха на юг по шосе номер 287, градските покрайнини изчезнаха. Къщите покрай шосето ставаха все по-малко. Наш с любов и преданост разказваше за родителите си.

— Бих могъл да перифразирам онази стара реклама „баща ми натрупа пари по старомоден начин, той ги спечели“. Тъкмо е започнал да забогатява, когато съм се родил. В продължение на десет години всяка следваща сменяхме жилището си, всяка къща беше по-голяма от предишната, докато накрая купихме последната, когато бях на единадесет години. Както вече ти казах, аз предпочитам нещо по-обикновено, но, Господи, в деня, когато се преместихме, той беше толкова горд. Вдигна майка ми на ръце и я внесе в къщата.

С Майкъл Наш беше някак лесно да говори за своите известни родители и за голямата им къща на Бел Еър.

— Непрекъснато се чувствах, сякаш съм сменено дете, като че ли принцесата живее някъде в колиба, а аз съм заела мястото ѝ.

*„Как е възможно двама толкова красиви хора да създадат дете, което прилича на мишле?“*

Ерин беше единствената, която знаеше това. Сега Дарси, без да иска, го разказа и на Майкъл Наш. След това добави:

— Ей, днес е неделя. Не си на работа, докторе. Внимавай, ти си прекалено добър слушател.

— А когато порасна, не си ли се поглеждала в огледалото, за да разбереш каква безобразна лъжа е било това? — попита той и я погледна.

— Трябваше ли?

— Бих казал, да — той зави от магистралата, прекоси старинното градче и отби по един селски път. — Това е оградата на имението.

Пътуваха доста време, преди да влязат през вратата.

— Боже мой, колко акра имаш?

— Четиристотин.

На вечерята в „Ла Сирк“ ѝ бе казал, че къщата е доста натруфена. Дарси мълчаливо се съгласи, но въпреки това реши, че е действително голяма и впечатляваща. Дърветата бяха още голи и в градината нямаше цветя, но вечнозелените храсти, които растяха покрай пътя, бяха гъсти и добре поддържани.

— Ако ти хареса и решиш да дойдеш отново след месец, няма да останеш разочарована от градината — заяви Наш.

Икономката госпожа Хюз беше приготвила лек обяд — сандвичи от пиле, шунка и сирене върху разрязани на четири филии хляб с изрязани корички. След това поднесе сладки и кафе. Тя гледаше Дарси одобрително, а Майкъл — строго.

— Надявам се да ви е стигнало, госпожице. Докторът каза сега да не прекалявам, тъй като ще вечеряте рано.

— Всичко е прекрасно — Дарси беше искрена. Ядоха в стаята за закуска до кухнята. След това Майкъл ѝ предложи да я разведе из къщата.

— Подредбата е безукорна — каза той. — Съгласна ли си? Антиките са цяло състояние. Подозирам, че сред тях има и имитации. Някой ден ще сменя всичко, но засега усилията не си струват. Ако нямам гости, живея в кабинета: Ето го.

— Това вече е уютно помещение — с неподправено одобрение му каза Дарси. — Има топлота. Обитаемо е. Великолепна гледка. Добро осветление. Към това се стремя, когато обзавеждам жилище.

— Не си ми казвала почти нищо за твоята работа. Искам да чуя, но сега предпочитам да поиздем малко. Джон е приготвил конете.

Дарси бе започнала да язди още от тригодишна възраст. Това бе едно от малкото неща, които не вършеше заедно с Ерин.

— Тя се страхуваше от коне — каза Дарси на Майкъл, когато яхна черната кобила.

— В такъв случай язденето няма да предизвиква спомени днес. Това е добре.

Въздухът, чист и свеж, сякаш успя най-сетне да изчисти аромата на погребални цветя от ноздрите ѝ. Двамата галопираха леко през имението на Майкъл, успокоиха конете, докато преминат през градчето, и се присъединиха към други ездачи, които той представи като свои съседы.

Вечеряха в шест часа в малката трапезария. Беше захладняло. Камината беше запалена, бялото вино охладено, а на бюфета имаше кристално шише с червено вино. Джон Хюз, сега в униформа, сервираше красиво подредените ястия. Коктейл от раци. Телешки медальони. Тънки аспержи. Запечени картофи. Зелена салата, гарнирана със сирене. Еспресо.

Дарси пое дълбоко дъх и отпи от кафето.

— Не знам как да ти благодаря. Ако бях останала вкъщи сама, денят щеше да е доста тежък.

— А ако аз бях останал сам, денят щеше да е доста скучен.

Когато си тръгваха, тя, без да иска чу как госпожа Хюз каза на мъжа си:

— Това момиче е наистина симпатично. Дано докторът я доведе пак.

## XIII

*Понеделник 4 март*

В понеделник вечерта Джей Стратън се среща с Мерил Аштън в Дъбовия бар на хотел „Плаза“. Гривната, наредени диаманти върху красива викторианска поставка, веднага спечели одобрението му.

— Франсис просто ще остане очарована — запали се той. — Истински се радвам, че ме убедихте да я поръчам за нея.

— Знаех, че ще останете доволен. Жена ви е много симпатична. Тази гривна ще стои прекрасно на ръката ѝ. Както ви казах, искам да ѝ направите оценка, когато се приберете. Ако бижутерът ви прецени, че струва един цент по-малко от четиридесет хиляди долара, ще развалим сделката. Несъмнено ще ви кажат, че сте я купили страшно изгодно. Аз фактически се надявам, че за Коледа ще си помислите да купите друго нещо за Франсис. Диамантена огърлица или диамантени обици, ще решим допълнително.

— Значи затова ми я продавате на тази цена — Аштън хитро се усмихна и извади чековата си книжка. — Това се казва добър бизнес.

Джей усети специфичния гъдел, който се появяваше всеки път, когато поемаше риск. Всеки почтен бижутер би казал на Аштън, че и за петдесет хиляди гривната би била добра сделка. Утре щеше да обядва с Енид Армстронг. С нетърпение очакваше да пипне пръстена ѝ.

Благодаря ти, Ерин, каза си той, когато получи чека.

Аштън покани Джей да хапнат нещо, преди да поеме към летището. Самолетът за Уинстън-Салем излиташе в девет и тридесет. Стратън се извини, че в седем има среща с клиент. Той не добави, че Дарси Скот съвсем не е клиентът, когото той желаше. В джоба му имаше чек за седемнадесет хиляди долара, двадесетте хиляди от „Бертолини“ без неговата комисиона.

Размениха си прочувствени думи за довиждане:

— Предайте най-сърдечните ми поздрави на Франсис. Знам колко щастлива ще я направите.

Стратън не забеляза как един мъж безшумно напусна съседната маса и последва Мерил Аштън във фоайето.

— Бих желал да поговоря с вас, сър.

Аштън прочете картичката, която му подадоха. „Мигел Брус, Лойдс, Лондон“.

— Не разбирам — изломоти Аштън.

— Не желая господин Стратън да ни вижда заедно, сър. Имате ли нещо против да влезем в отсрещния бижутерски магазин? Един от нашите специалисти ни чака там. Искаме да хвърлим поглед на бижутото, което току-що купихте — служителът се смили, като забеляза смутеното изражение на Аштън. — Това е рутинна проверка.

— Рутинна ли? Нима искате да кажете, че гривната, която току-що купих, е крадена.

— Не искам да кажа нищо, сър.

— Как така не искате да кажете нищо! Ако има нещо нечисто около тази гривна, искам да го знам веднага. Чекът не е осребрен. Още утре мога да спра изплащането му.

Криминалният репортер на „Ню Йорк Поуст“ си беше свършил добре работата. По някакъв начин бе успял да научи, че в дома на семейство Шеридън е получен пакет, който съдържа вторите обувки на онези, с които Нан Шеридън е била обута, когато са намерили тялото ѝ. Снимката на Нан Шеридън, снимката на Ерин Кели, снимката на Клер Барне. Наредени една до друга.

Сериен убиец на свобода. Дарси четеше вестника, докато пътуваше с таксито към хотел „Плаза“.

— Пристигнахме.

— Какво казахте? О, добре. Благодаря ви.

Беше довольна, че денят ѝ беше много запълнен. И днес си беше донесла дрехи за смяна. Този път се преоблече в червено вълнено костюмче, купено на Родео драйв. Когато слизаше от таксито, си

спомни, че носеше същите дрехи, когато за последен път говори с Ерин. Само да я бях видяла поне още веднъж, помисли си тя.

Беше седем без десет, подранила беше за срещата с Джей Стратън. Дарси реши да се отбие в „Дъбовата стая“. Управителят на ресторанта Фред беше стар приятел. Откакто се помнеше, когато идваше заедно с родителите си в Ню Йорк, винаги отсядаха в „Плаза“.

Онова, което ѝ бе казал Майкъл Наш вчера, я глождеше отвътре. Нима смяташе да каже, че тя все още дава подслон на детския си гняв към една лекомислена, дори жестока забележка, която вече не беше валидна? Почувства, че с нетърпение очаква следващата си среща с Наш. Нещо като безплатна консултация, но ми се иска да го попитам, призна си тя, докато сияещият Фред се втурна да я поздрави.

Точно в седем влезе в съседния бар. Джей Стратън седеше на една от ъгловите маси. За първи път го беше видяла в апартамента на Ерин. Първото ѝ впечатление беше подчертано неприятно. Беше ядосан заради липсващото колие на „Бертолини“, а когато се намери, започна да се тревожи, че липсвала торбичката с диаманти. Беше много по-разтревожен за колието, отколкото от изчезването на Ерин. Днес това беше сякаш друг човек. Опитваше се да я очарова. И все пак тя беше сигурна, че е видяла истинския Джей Стратън първия път.

Попита го откъде се познава с Ерин.

— Не ми се подигравайте. Случи се така, че тя отговори на обява за запознанства, която бях пуснал във вестниците. Бегло я познавах и ѝ се обадох. Една от онези щастливи случайности. „Бертолини“ се интересуваха от преработването на онова бижу и когато прочетох писмото на Ерин, си спомних за великолепната ѝ изработка, с която спечели наградата Айер. Така се срещнахме. Отношенията ни бяха чисто делови, макар че веднъж ме помоли да я придружа на едно благотворително събитие. Беше получила билетите от свой клиент. Цяла нощ танцувахме.

Защо се чувстваше задължен непременно да каже „чисто делови“? Дарси недоумяваше. А дали Ерин ги е приемала за чисто делови? Само преди месец ѝ бе казала с копнеж:

— Знаеш ли, Дарси, чувствам, че наистина ми се иска да срещна някой симпатичен мъж и лудо да се влюбя.

Възможно беше този Джей Стратън, който седеше от другата страна на масата, внимателен, красив, ценящ таланта на Ерин, да е отговарял на нейните представи.

— На каква ваша обява отговори тя?

— Честно казано, пускал съм толкова много, че не помня. — Стратън повдигна рамене. Усмихна се. — Шокирана ли сте, Дарси? Ще ви кажа същото, което казах и на Ерин. Някой ден ще се ожения за много богата жена. Все още не съм я срещнал, но бъдете сигурна, че това ще стане. Чрез тези обяви срещам много жени. Никак не е трудно да убедя по-възрастните от тях по възможно най-нежния начин да облекчат своята самота, като си позволят някое особено красиво бижу или пък пренаредят собствените си пръстени, колиета, гривни. Те са щастливи, аз съм щастлив.

— Защо ми казвате всичко това? — попита Дарси. — Предполагам, че по този начин искате лесно да ме впечатлите. Срещата ми с вас днес не е нищо друго, освен „чисто делова“.

Стратън поклати глава.

— Не ме мислете за толкова арогантен. Разказвам ви точно това, което казах и на Ерин, след като тя ми обясни защо отговаря на обявите. Ваша приятелка подготвя документално предаване, нали?

— Да.

— Опитвам се да ви обясня, макар и не много успешно, че между мен и Ерин нямаше романтична връзка. Другото, което искам да направя, е най-учтиво да ви се извиня за моето държане, когато се видяхме за първи път. „Бертолини“ е много важен клиент за мен. Преди това не бях работил с Ерин. Не я познавах достатъчно добре, за да бъда сигурен, че няма да й хрумне да замине нанякъде и да забрави определения й срок. Повярвайте ми, чувствах се много гузен, когато след това си представих какво сте си помислили за мен. Вие бяхте обезумяла от тревога за изчезналата си приятелка, а аз ви говорех за срокове.

„Великолепна реч — помисли си Дарси. — Би трябвало да го предупредя, че съм прекарала по-голямата част от живота си заедно с двама от най-добрите актьори в тази страна.“ Помисли си дали да не изръкопляска. Вместо това попита:

— Носите ли чека за колието?



— Да. Не знаех на чие име да го напиша. Смятате ли, че ако го издам на наследниците на Ерин Кели, ще е достатъчно?

Наследниците на Ерин Кели. През целия си живот Ерин щастливо бе живяла без нещата, които повечето нейни приятели смятаха за необходими. Гордееше се, че може да издържа баща си в частен приют. Беше пред прага на големия успех. Като преглътна буцата в гърлото си, Дарси кимна утвърдително.

Тя погледна чека. Беше от Чеиз Манхатън Банк и бе подписан от Джей Стратън. Беше издаден на наследниците на Ерин Кели.

## XIV

*Вторник 5 март*

Във вторник сутринта агентът Д'Амброзио влезе в галериите „Шеридън“ и преди да го заведат в кабинета на Крис Шеридън на горния етаж, той набързо разгледа изложените експонати. Мебелите му напомниха за хола на Нона Робъртс. Странно. Едно от нещата, които винаги беше искал да направи, бе да се запише на курс по изкуствознание и старинни мебели. Програмата на ФБР по кражби на предмети на изкуството само беше изострила апетита му към тази област.

Междувременно, помисли си Винс, докато следваше секретарката по коридора, живея с грешките на Алис. По време на развода той се умори да чака справедлива подялба. Вземи каквото искаш, след като е толкова важно за теб, беше й предложил той.

Тя обаче прие думите му сериозно.

Шеридън говореше по телефона. Усмихна се и му даде знак да седне. Без да го показва, Винс се заслуша в разговора. Ставаше дума за колекция, която била оценена прекалено скъпо.

— Кажу на лорд Килман — говореше някому Шеридън, — че те могат да му обещаваат тази сума, но едва ли ще са в състояние да я платят. Ние предпочитаме да сложим по-ниска начална цена. Пазарът е по-слаб, отколкото преди време, и го питай готов ли е да чака още три-четири години. В противен случай, смятам, че ако внимателно обмисли нашата оценка, ще разбере, че много от нещата, с които се сдоби напоследък, все пак ще му донесат значителна печалба.

Уверен. С познания. Вродена сърдечност. Такава беше преценката на Винс за Крис Шеридън, когато миналата седмица го видя в Дариън. Тогава беше облечен в спортна риза и тънко яке. Сега носеше тъмносив костюм, бяла риза, вратовръзка в червено и сиво, истински бизнесмен.

Крис затвори телефона и се наведе през бюрото, за да му подаде ръка. Винс му се извини за внезапното посещение и започна делово:

— Когато миналата седмица говорих с вас, бях почти сигурен, че смъртта на Ерин Кели е имитация на чужд почерк, стимулиран от предаването за вашата сестра в поредицата „Действителни престъпления“. Вече не съм толкова сигурен в това — разказа му за Клер Барне и за пакета, изпратен в дома на родителите ѝ.

Крис слушаше внимателно.

— Значи още един случай.

На Винс му се стори, че цялата болка от убийството на сестра му е вложена в тези думи.

— Мога ли с нещо да ви помогна? — попита Крис.

— Не знам — откровено отвърна Винс. — Убиецът на сестра ви сигурно я е познавал. Това, че е знаел точния размер на обувката, не може да е съвпадение. Съществуват три възможности. Същият убиец е продължил да убива млади жени през всичките тези години. Същият убиец е спрял да убива и е започнал пак преди няколко години. И третата възможност е, че убиецът на Нан е споделил с някого своя начин на действие и този някой решава да го имитира. Това е най-малко вероятната възможност.

— И вие се опитвате да свържете някого, когото Нан е познавала, с някого, когото са познавали всички останали жени?

— Точно така. Макар че в случая при Ерин Кели, поради липсващите диаманти, все още съществува вероятност да си имаме работа с друг тип престъпник. Затова възнамеряваме да проучваме и двете възможности. Причината да съм тук е, че се опитвам да открия кой може да е бил свързан с Нан, Ерин Кели и Клер Барне.

— Някой, който преди петнадесет години е познавал сестра ми и наскоро е срещнал тези момичета чрез обяви за запознанства.

— Точно така. Дарси Скот е най-близката приятелка на Ерин Кели. Те са отговаряли на обявите единствено заради тяхна приятелка, която е телевизионен продуцент, и ги е помолила да участват в събирането на информация. Дарси не е била тук цял месец. Дала е на Ерин копие от писмото, което е изпращала, и няколко снимки. Знаем, че Ерин е отговорила на някои обяви от името на двете. Дарси Скот се надява, че убиецът на Ерин ще се свърже и с нея.

— Искате да кажете, че ще позволите на още една млада жена да се превърне във възможна жертва? — Крис се намръщи.

Винс повдигна ръка, сякаш се опитваше да отхвърли от себе си това предположение.

— Вие не познавате Дарси Скот. Аз нищо не позволявам. Решила е, че трябва да го направи. Единственото нещо, което заслужава да ѝ призная, е, че се е срещала вече с някои доста интересни типове и ни предостави информация, която може да се окаже полезна.

— Струва ми се, че това не е най-добрата идея.

— Така мисля и аз и след като и двамата сме на едно мнение, се надявам, че тук можете да помогнете. Колкото по-бързо пипнем този тип, толкова по-малка е вероятността да се случи нещо с Дарси Скот или с някоя друга млада жена. Ще поискаме от „Браун“ списък на студентите от времето, когато сестра ви е учила там. Ще проверим дали някой от тях не съвпада с онези, за които знаем, че са се срещали с Ерин или Дарси. Мисля си, че освен годишните албуми със снимки, които сами можем да си уредим, вие можете да ни дадете някои снимки и албуми с приятели или познати на сестра ви. Трябва да ви предупредя, че не всички, които отговарят на обяви, използват собствените си имена. Искам Дарси Скот да разгледа снимките на Нан, за да види дали може да открие на тях някой от тези, с които се среща.

— Разбира се, ние имаме безкрайно много снимки на Нан — бавно рече Крис. — Когато преди десет години баща ми почина, успях да убедя майка ми да опакова повечето от тях и да ги прибере на тавана. Тя се съгласи, че стаята на Нан започва да прилича на параклис.

— Добре сте направили — каза Винс. — Сигурно можете да бъдете доста убедителен.

— Казах ѝ — усмихна се Крис, — че това е една от най-слънчевите стаи в къщата и след време, когато внуците ѝ идват на гости, ще бъде най-добрата за тях. Проблемът е, както често казва майка ми, че няма внуци — усмивката му се стопи. — В неделя ще сваля всичко.

Винс се изправи.

— Много ви благодаря. Знам колко трудно е било за майка ви всичко това, но ако открием убиеца на сестра ви, повярвайте ми, това ще ѝ донесе покой.

Когато си тръгваше, иззвъня пейджърът му.

— Мога ли да се обадя в службата?

Шеридън му подаде телефона и забеляза как челото му се набърчи.

— Как е Дарси?

Крис Шеридън усети, че го полазват тръпки. Не познаваше това момиче, но го обзе внезапен, безразсъден страх за нея. Не бе казвал на никого, че когато сутринта след рождения си ден Нан отиде да тича, той я чу да излиза. В полусън, той реши да стане. Нещо отвътре го караше да я последва. След това се отказа и отново заспа.

Винс затвори телефона и се обърна към Крис.

— Възможно ли е още сега да свалите онези снимки? Обадили са се от полицията в Уайт Плейнс. Бащата на Джанин Уетцъл, едно от изчезналите момичета, е получил същия пакет, какъвто получиха майка ви и семейство Барне. Едната ѝ обувка и една бяла сатенена обувка с висок ток — той удари с ръка по масата. — И докато нашият агент е разговарял с него, се е обадила и Дарси Скот. Току-що отворила пакет, който дошъл със сутрешната поща. В него били съответните обувки на онези, с които беше намерена Ерин Кели.

Крис знаеше, че гневното изражение върху лицето на агента Д'Амброзио е огледално отражение на неговото.

— Какво, по дяволите, цели с това? — изрече той. — Да докаже, че момичетата са мъртви? Да се подиграе? Какво го кара да постъпва по този начин?

— Когато разбере, ще знам и кой е той — тихо каза Винс. — А сега, имате ли нещо против, ако още веднъж използвам телефона ви? Трябва да се обадя на Дарси Скот.

В мига, когато видя пакета, Дарси разбра. Пощальонът пристигна, тъкмо когато тръгваше за работа. Подаде ѝ пакета, писмата, списанията и разни рекламни брошурки. Едва след това Дарси си спомни, че я беше изгледал озадачено, когато не отвърна на поздрава му.

Като автомат тя бързо се качи в апартамента си и сложи пакета върху масата до прозореца. Нарочно не свали ръкавиците си, отвори го, като развърза канапа и разреза лепенката отстрани.

Върху капака на кутията имаше нарисувана обувка. Отвори го, махна хартията вътре и видя ботуша на Ерин и розово-сребрилата

обувка, сгушени заедно.

„Обувката е толкова хубава, помисли си тя. Щеше много да отива на роклята, с която погребяха Ерин.“

Не ѝ беше нужно да търси телефонния номер на Винс Д'Амброзио, мозъкът ѝ си го спомни без усилие. Нямаше го, но обещаха веднага да го намерят.

— Ще изчакате ли?

— Да.

Обади се няколко минути по-късно, след половин час беше при нея.

— Знам колко ви е тежко.

— Докоснах тока на обувката с ръкавица — призна тя. — Просто исках да разбера дали е номерът на Ерин. Същият е.

— Може би днес трябва да си починете — съчувствено ѝ каза той.

Дарси поклати глава.

— За нищо на света не съм в състояние да направя това — опита се да се усмихне. — Имам важна работа, а освен това, познайте какво? Довечера имам среща.

След като Винс си тръгна заедно с пакета, Дарси отиде направо в току-що купения хотел в западната част на Двадесет и трета улица. Малък, всичко на всичко тридесет стаи за гости, овехтял, плачеше за боядисване и въпреки това криеше огромни възможности. Собствениците, мъж и жена по на близо четиридесет години, обясниха, че след като платят основния ремонт, ще им останат много малко средства за подновяване. Останаха очаровани от предложението ѝ да го обзаведат в стила на английска странноприемница.

— Мога да намеря канапета, тапицирани столове и маси от частни разпродажби — им каза тя. — Ще придадем на обстановката много чар. Вижте Алгонкин. Най-интимният бар в Манхатън, трудно ще намерите здрав стол там.

Заедно с тях обиколи стаите, записа си размерите и формите им и си отбеляза кои мебели могат да бъдат използвани. Денят мина бързо. Мислеше да се прибере и да се преоблече за срещата, но след това се

отказа. Когато Дъг Фийлдс се обади, за да потвърди срещата, ѝ каза, че няма да бъде облечен официално.

— Обикновено нося панталон и пуловер.

Срещата им беше в шест в бара на Двадесет и трета улица. Нанси беше точна. Дъг Фийлдс закъсня с петнадесет минути. Врѳхлетя в бара, с безброй извинения и видимо раздразнен.

— Кълна се, че никога не съм попадал в такова движение. Толкова много коли, сякаш си на опашка за събране в Детройт. Така съжалявам, Дарси. Никога не закъснявам. Това е мой принцип.

— Няма значение, наистина.

Хубав е, помисли си Дарси. Привлекателен. Защо е нужно да твърди, че никога не закъснява?

Докато пиеха по чаша вино, тя търсеше да открие нещо зад думите му. Беше забавен, самоуверен, изразяваше се добре. Изключително приятен. Израсъл бил във Вирджиния, там се записал в университет, прекъснал следването в юридическия факултет.

— Щях да стана лош юрист. Не обичам да пипам някого за врата.

*Да пипа някого за врата.* Дарси си спомни за синините по врата на Ерин.

— Прехвърлих се в Художествената академия. Показах на баща ми, че вместо да зубря учебниците, мога да рисувам карикатури. Решението ми беше за добро. Обичам да рисувам и съм добър илюстратор.

— Има една стара мъдрост, че „ако искаш да си щастлив за една година, спечели на лотария, но ако искаш да си щастлив цял живот, обичай работата си“ — Дарси се надяваше, че изглежда спокойна. Това беше типът мъж, с който на Ерин щеше да ѝ е приятно, към когото след една-две срещи щеше да изпитва доверие. Художник? Рисунката върху капака на кутията? Трябваше ли да подозира всеки?

— Как е възможно едно толкова хубаво момиче като вас да се нуждае от обяви за запознанства? — неизбежният въпрос.

Този път беше лесно да отговори на въпроса с въпрос:

— Как е възможно един хубав и преуспяващ мъж като вас да пуска обяви за запознанства?

— Лесно ще ви отговоря — веднага отвърна той. — Бях женен осем години, а сега съм разведен. Не се интересувам от сериозна връзка. Запознаваш се с някоя жена у свой приятел, излизаш с нея

няколко пъти и веднага всеки очаква да чуе за голямото събитие. По този начин се срещам с много и симпатични жени. Слагаш картите на масата, както сега, и разбираш какви са шансовете ти. Кажете ми, колко срещи по обяви сте имали през тази седмица?

— Вие сте първият.

— Тогава миналата седмица. От понеделник нататък.

В понеделник стоях над ковчега на Ерин, помисли си Дарси. Във вторник гледах как го спускат в земята. В сряда гледах драматизацията за убийството на Нан Шеридън. В четвъртък имах среща с Лен Паркър. Петък, Дейвид Уелд, кроткият, дори срамежлив мъж, който се представи като шеф в универсален магазин и твърдеше, че познава Ерин. В събота — с Албърт Бут, компютърния специалист, който беше омаян от чудото на издателските възможности на компютъра и който знаеше, че Ерин е била уплашена от портиера на сградата.

— Е, хайде, признайте си за срещите през миналата седмица — настояваше Дъг. — Обадох ви се в сряда и това беше първата ви свободна вечер.

Дарси се стресна, усети, че напоследък често се случваше да ѝ задават един въпрос по няколко пъти.

— Извинявам се. Да, през миналата седмица излизах няколко пъти.

— Забавлявахте ли се?

— Може и така да се каже.

Тя си спомни как Лен Паркър думкаше по вратата.

— Това говори достатъчно — засмя се той. — И аз съм срещал някои победители. След като чухте историята на моя живот, ще ми разкажете ли нещо за себе си?

Той чу нейната внимателно редактирана версия.

Дъг повдигна едната си вежда.

— Усещам много липсващи моменти, но може би когато ме опознаете по-добре, ще ги попълните.

Тя отказа втора чаша вино.

— Наистина трябва да тръгвам — извини се тя.

— Всъщност и аз — не се опита да я увещава. — Кога ще ви видя пак, Дарси. Може би утре вечер? Да вечеряме заедно.

— Наистина съм заета.

— В четвъртък?



— В момента работя нещо, което ангажира цялото ми време. Обадете ми се след няколко дни.

— Добре. А ако продължавате да ми отказвате, обещавам, че няма да настоявам. Но се надявам, че вие няма да направите това.

Той е наистина симпатичен, реши Дарси, или пък е страхотен актьор.

Дъг я качи на такси, а веднага след това спря едно и за себе си. В апартамента той бързо свали пуловера и панталона и се пхна в костюма, с който бе облечен на работа. В осем и петнадесет беше вече във влака на път за Скарсдейл. В девет и петнадесет четеше приказка до леглото на Триш, докато Сюън му приготвяше пържолата. Тя сигурно разбираше колко са отвратителни тези късни заседания.

— Работиш прекалено много, скъпи Дъг — каза му тя успокояващо, когато влезе в къщата и шумно се заоплакваше, че предишният влак е заминал под носа му.

През часовете, докато напрегнато го разпитваха, Джей Стратън запази спокойствие. Единственото му обяснение за диамантите върху гривната, която бе продал на Мерил Аштън, бе, че е станала ужасна грешка. Стратън твърдеше, че нещо е сбъркал и непреднамерено е сменил други скъпоценни камъни с онези, предназначени да бъдат в торбичката, която дал на Кели. Това не значело, че онези, другите, не били със същото качество. Нека погледнат застрахователните полици.

При обиска не откриха липсващите диаманти нито в апартамента му, нито в банковия му сейф. Обвиниха го за сделки с крадени стоки и го пуснаха под гаранция. Заедно с адвокатата си той презрително напусна участъка.

Винс участва в разпита заедно с колегите си от шести полицейски участък. Всички бяха убедени, че Стратън е виновен, но както каза Винс:

— Този е един от най-убедителните мошеници, които съм виждал, а, повярвайте ми, познавам много от тях.

Най-шантавото в случая е, мислеше Винс на път към службата си, че Дарси Скот се явява свидетелка от страна на Стратън. Тя е отворила сейфа пред него и ще се закълне, че торбичката не е била там. И, разбира се, големият въпрос беше дали Стратън би имал

смелостта да твърди, че диамантите липсват, ако не знаеше, че Ерин Кели не може да се яви и да каже какво е станало с тях.

Когато се върна на работа, Винс бързо нареди:

— Искам да знам всичко, ама наистина всичко, за Джей Стратън.  
Джей Чарлз Стратън.

## XV

*Сряда 6 март*

Крис Шеридън оглеждаше Дарси Скот и онова, което видя, му хареса. Беше облечена с яке от гладка кожа, стегнато с колан, светлокафяв панталон, поизносени ботуши от фина кожа. Завързаният копринен шал подчертаваше вдлъбнатината отзад на врата ѝ. Кестенявата ѝ коса, в която тук-там проблясваше златисто, падаше меко и свободно покрай лицето ѝ. Очите ѝ бяха с цвят на лешник, светлокафяви, изпъстрени със зелени петънца, и бяха оградени от гъсти мигли. Тъмните вежди подчертаваха нежния, порцеланов цвят на лицето ѝ. Прецени, че е малко под тридесетте.

„Напомня ми за Нан“. Тази мисъл го стресна. Но те не си приличат, помисли си той. Нан беше типична северна красавица с розово-бяла кожа, живи сини очи, коса с цвета на жълт нарцис. А откъде идваше приликата? От съвършената грация, с която се движеше Дарси. Нан ходеше по същия начин и щом засвиреше музика, се впускаше в танцова стъпка.

Дарси усещаше погледа на Крис. Тя също бе направила някои собствени наблюдения. Хареса силните му черти, леката издатина върху носа му, вероятно резултат от счупване. Ширината на раменете му и цялостното излъчване на дисциплинирано тяло говореше за атлетична сила.

Преди няколко години майка ѝ и баща ѝ се бяха подложили на пластична операция.

— Ще вземат отнякъде, ще добавят другаде — пошегува се майка ѝ. — Не гледай толкова неодобрително, скъпа Дарси, нашият външен вид е важна част от стоката, която предлагаме.

Съвсем не му е мястото да си спомням това сега, помисли си Дарси. Не беше ли това закъснял опит да преодолее шока от отварянето на пакета с ботуша на Ерин и с обувката за танци? През целия ден вчера беше спокойна, а тази сутрин се събуди в четири часа

с покрито от сълзи лице и мокра възглавница. Прехапа устни при този спомен, но не успя да спре сълзите, които напиха в очите ѝ.

— Извинете ме — бързо изрече тя и се опита да звучи бодро. — Много мило от ваша страна, че отидохте снощи в Кънектикът да вземете снимките. Винс Д'Амброзио ми каза, че е трябвало да промените планове си.

— Те не бяха свързани с нещо важно — Крис усети, че Дарси би искала да не обръща внимание на скръбта ѝ. — Има страшно много снимки — продължи той сухо. — Сложил съм ги на масата в заседателната зала. Предлагам да им хвърлите един поглед. Ако предпочитате да ги гледате вкъщи или на работното си място, ще уредя да ви ги изпратят. Ако искате да видите само част от тях, това също може да се уреди. Познавам повечето от хората на снимките. Някои, разбира се, не познавам. Във всеки случай, да идем да ви ги покажа.

Слязоха на долния етаж. Дарси видя, че през петнадесетте минути, докато беше в кабинета на Крис Шеридън, тълпата, която оглеждаше вещите за следващия търг, беше нараснала значително. Тя обичаше търговете. Като малка редовно придружаваше дилъра, който представляваше родителите ѝ. Те никога нямаха време сами да ходят по търгове. Щом се разбереше, че някой от тях се интересува от някоя картина или антика, цената ѝ мигновено скачаше. Дарси изпитваше неудобство всеки път, когато чуеше майка си или баща си да разказват историята на техните завоевания.

Тя крачеше редом с Шеридън към задната част на сградата, когато съзря цилиндрично писалище и се спусна към него.

— Това истински „Ръонтген“ ли е?

— Да, истински — Крис погали с ръка махагоновата му повърхност. — Разбирате ли от антики? От нашия бизнес ли сте?

Дарси си спомни „Ръонтген“-а в библиотеката на къщата в Бел Еър. Майка ѝ обичаше да разказва историята как Мария Антоанета го била изпратила като подарък на майка си, императрицата, и по тази причина било спасено от продажба по време на Френската революция. Очевидно това също е било изнесено от Франция.

— От нашия бизнес ли сте? — повтори въпроса си Крис.

— О, извинявайте — усмихна се Дарси, като си спомни за хотела, който подновяваше с мебели, купени от разпродажбите в хорските гаражи. — Може и така да се каже.

Крис недоумяващо я изглежда, но не зададе повече въпроси.

— Оттук надолу.

Широк коридор водеше към помещение с двойна врата. Вътре имаше банкетна маса от времето на крал Джордж, покрита със защитна тъкан. Върху нея на редички спретнато бяха подредени албуми, годишни споменици със снимки, фотографии в рамки, кутийки с диапозитиви.

— Не забравяйте, че всички те са правени някъде преди петнадесет и осемнадесет години.

— Знам — Дарси преценяваше обема на материала. — Често ли ползвате стаята?

— Не толкова често.

— Ще бъде ли възможно тогава да оставим всичко тук, за да идвам да ги гледам? Проблемът е, че когато съм на работа, съм винаги много заета. Жилището ми не е много голямо, пък и не стоя дълго време там.

Крис знаеше, че не е негова работа, но не можа да се въздържи и каза:

— Агент Д'Амброзио спомена, че и вие отговаряте на обяви за запознанства — видя как чертите на лицето на Дарси се удължиха.

— Ерин не искаше да отговаря на обявите — каза тя. — Аз я убедих. Единственият начин, по който мога да изкупя това, е да се опитам да помогна да намерят убиеца. Имате ли нещо против да идвам тук? Обещавам, че няма да безпокоя нито вас, нито служителите ви.

Крис разбра какво е имал предвид Винс Д'Амброзио, когато каза, че Дарси Скот ще направи онова, което е решила.

— Няма да безпокоите никого. Една от секретарките идва винаги в осем. Чистачките стоят докъм десет вечерта. Ще предупредя да ви пускат. Още по-добре е да ви дам ключ.

— Обещавам да не изчезна с някой севърски порцелан. Може ли да остана сега? Имам няколко часа на разположение.

В три и половина Шеридън отново дойде, следван от прислужничка, която носеше поднос.

— Реших, че имате нужда от кратка почивка. Ако позволите, ще ви правя компания.

— Ще ми бъде много приятно — Дарси усети, че я наболява главата и си спомни, че не е обядвала. Пое чашата чай, сипа си малко мляко от изящната каничка и се опита да не изглежда много нетърпелива, когато посегна към захарните сладки. Изчака прислужничката да излезе и каза: — Сигурно не ви е било много лесно да съберете всичко това. Спомените са нещо мъчително.

— То е почти изцяло дело на майка ми. Тя ме удивляла. Припадна, когато пристигна пакетът с обувките, а сега единственото, което я интересува, е как да помогне да хванат убиеца на Нан и да не му позволят да нарани някой друг.

— А вие?

— Нан беше с шест минути по-голяма от мен. Не пропускаше случай да ми го припомня. Наричаше ме „малкото братче“. Тя беше открита. Аз бях срамежлив. По някакъв начин се балансирахме. Много отдавна загубих всяка надежда да видя убиеца ѝ в съда. Сега надеждата отново се появи — той погледна купчината снимки, които беше отделила. — Познахте ли някой?

Дарси поклати глава.

— Все още не.

В пет и петнадесет тя надникна в стаята му.

— Тръгвам си вече.

— Ето ви ключ — Крис скочи от стола. — Искях да ви го дам още когато слязох долу при вас.

Дарси го пхна в джоба си.

— Вероятно ще дойда утре рано сутринта.

— Имате ли днес една от онези срещи? — Крис не можа да се въздържа. — Извинявайте. Нямам право да ви питам. Просто се тревожа, защото ми се струва много опасно.

Зарадва се, че този път Дарси не реагира.

— Не се безпокойте — само каза тя, леко му махна с ръка и си тръгна.

Той се загледа след нея и си спомни единствения път, когато беше ходил на лов. Кошутата пиеше вода от поточето. Усети опасността и вдигна глава, цялата в слух, готова да избяга. Миг след това бе повалена на земята. Той не се присъедини към бурните поздравления, с които останалите обсипаха стрелеца. Инстинктивно

му се беше искало да предупреди животното. В този момент го измъчваше същият инстинкт.

— Как върви предаването? — попита Винс Нона, докато се опитваше да си намери удобно място върху зеленото двойно канапе в нейната стая.

— И върви, и не върви — въздъхна Нона и уморено прекара ръка през косата си. — Най-трудното нещо е да постигнеш баланс. Когато ме помоли да добавя за опасността, която крие отговарянето на тези обяви, няхах и най-малката представа какво ще ми сервира следващата седмица. Продължавам да мисля, че оригиналният ми замисъл е правилен. Искам да покажа цялостната картина и тогава да завърша с предупреждение — тя му се усмихна. — Радвам се, че се обади и предложи да идем на италиански ресторант.

Денят му беше сякаш безкраен. В четири и половина Винс беше почти на края на силите си. Беше изготвил списък на датите, когато бяха изчезнали осемте млади жени, и беше наредил да съберат колекция от обяви за запознанства, които се бяха появили в нюйоркските вестници и списания в трите месеца преди тези дати.

Чувството, че е постигнал нещо, го бе накарало да усети, че е доста уморен. Мисълта да се върне в апартамента и да отвори занемарения хладилник го потискаше. Почти механично грабна телефона и набра номера на Нона.

Беше седем часът. Току-що беше влязъл и завари Нона вече готова да тръгват.

Телефонът иззвъня. Нона вдигна очи нагоре и взе слушалката. Винс забеляза как изразът ѝ се промени.

— Прав си, Мат. Винаги можеш да се обзаложиш, че ще ме намериш тук. С какво мога да ти бъда полезна? — тя слушаше внимателно. — Мат, кажи си направо. Нямам намерение да купувам нищо от теб. Нито днес. Нито утре. Ако си спомняш, миналата година, когато имахме купувач, реши, че дава много малко. Както обикновено, аз мога да чакам. Ти можеш да чакаш. За какво е това бързане? Или на Джини ѝ трябва парите?

Нона се засмя и затвори.

— Това беше мъжът, на когото обещах любов, уважение и обич за цял живот. Проблемът е, че той престана да си спомня това.

— Случвало се е и на други хора.

Отидоха в един ресторант за почитатели на италианските специалитети в западната част на Петдесет и осма улица.

— Идвам често тук, когато съм сама — каза Нона. — Почакай само да вкусиш макароните. Оправят всякакво настроение.

По чаша червено вино. Салата. Препечени филийки.

— Трябва да открием връзката — Винс се чу да изрича тези думи на глас. — Трябва да има някаква връзка между един мъж и всички тези момичета.

— Струва ми се, беше убеден, че връзката, с изключение на Нан Шеридън, са обявите за запознанства.

— Така е. Но не виждаш ли? Не е възможно просто така да се случи, че за всяка една от тях да има точния размер обувки. Възможно е той да купува обувките, след като вече ги е убил, но със сигурност е носил със себе си обувките за Нан Шеридън, когато я е нападнал. Такъв тип убиец винаги използва един и същ модел.

— Искаш да кажеш, че онзи, който се е срещал с тези момичета, по някакъв начин е успявал да научи номера на обувките им, без те да подозират нещо лошо, и след това те са изчезвали без следа.

— Точно така.

Докато ядяха лингуини със сос от миди, той ѝ разказа за намерението си да анализира нюйоркските обяви за запознанства, поместени през трите месеца преди датата на изчезването на всяко едно от момичетата, за да види дали не се е появявала една и съща обява.

— Разбира се, и това може да ни отведе в задънена улица — призна си той. — От малкото, което знаем, един и същ мъж може да пуска десетина различни обяви.

И двамата си поръчаха капучино без кофеин. Нона започна да му разказва за предаването.

— Все още не съм намерила психиатър — каза тя. — Никак не ми се иска да сложа някой от онези експерти звезди, които се появяват всеки път, когато натиснеш копчето.

Винс ѝ спомена за Майкъл Наш.



— Говори много добре. Пише книга за обявите. Срещал се е с Ерин.

— Дарси ми е разказвала за него. Чудесна идея, агент Д'Амброзио.

Винс изпрати Нона с такси до дома ѝ и го накара да изчака, докато тя влезе в сградата.

— Предполагам, че двамата сме доста изморени — отклони той предложението ѝ да пийнат по чашка. — Запазвам си правото за друг път.

— Запазено ти е — засмя се Нона. — Уморена съм, а освен това чистачката не е идвала от миналия петък. Мисля, че не е още времето да разбереш каква домакиня съм.

Това беше всичко, което Винс можеше да направи, за да не забрави, че срещата му с Нона е служебна. Но то не беше пречка да продължи да си мисли какво ли щеше да изпитва, ако я държи в прегръдките си.

Когато се прибра, на телефонния секретар го чакаше съобщение от неговия помощник Ърни.

„Не е толкова спешно, Винс, но си помислих, че ще те заинтересува. Получихме списъка на студентите в «Браун» по времето, когато Нан Шеридън е учила в него. Познай кой се е презаписал като студент там и е вземал част от предметите заедно с групата на Нан Шеридън? Кой друг, освен нашият приятел, бижутерът Джей Стратън.“

Срещата на Дарси в пет и половина в бара на гръцката таверна беше с ПК 4307, Кол Грифин. Първото ѝ впечатление бе, че е на повече от тридесет години, на колкото се представяше. Беше по-близо до петдесетте. Този як мъж, който премятеше кичур коса върху плешивото петно на върха на главата си, беше облечен скъпо и консервативно. Живеел в Милуоки, но както ѝ обясни, редовно идвал в Ню Йорк.

Намигна ѝ многозначително. Да не си мислела нещо друго, имал щастлив брак, но когато пътувал по работа, било добре да си има приятелка. Отново ѝ намигна. На кое представление не е ходила? Имал

начин винаги да осигури билети. Кой е любимият ѝ ресторант? „Лютес“ ли? Скъп, но си заслужавал парите.

Дарси успя да го попита кога за последен път е бил в Ню Йорк.

Доста отдавна. Миналия месец завел жена си и децата — страхотни тийнейджъри, но тя знае какви са тийнейджърите — на ски във Вейл. Имали къща там. Сега строели по-голяма. Парите не били проблем. Но децата довели и приятелите си и станала голяма лудница. Надули му главата с рокове. Можеш да полудееш, нали? Имали мощна стереоуредба в къщата.

Дарси си беше поръчала перие. Едва беше изпила половината и тревожно си погледна часовника.

— Моят шеф беше наистина ядосан, когато излязох. Трябва да тръгвам.

— Не му обръщай внимание — заповяда Грифин. — Ти и аз ще прекараме чудесна нощ.

Бяха седнали на двойна седалка. Прегърна я една яка ръка. Усети мокра целувка по ухото си.

Дарси не искаше да прави сцена.

— О, Боже мой — каза тя и посочи един мъж, който седеше сам с гръб към тях на съседната маса. — Това е съпругът ми. Трябва да се махам оттук.

Ръката изчезна от кръста ѝ. Грифин видимо се разстрои.

— Не искам неприятности.

Тя едва се сдържаше да не се разсмее, докато таксито я водеше към тях.

Телефонът звънеше, докато превърташе ключа в бравата. Беше Дъг Фийлдс.

— Здравей, Дарси, защо си толкова забравима? Помня, че ми каза, че си заета днес, но плановете ми се промениха и реших да опитам. Какво ще кажеш да хапнем по един хамбургер в Пи Джей Клар или някъде другаде?

Дарси осъзна, че не е казала на Винс Д'Амброзио за Дъг Фийлдс. Симпатичен. Илюстратор. Типът, който Ерин лесно би харесала.

— Чудесно — отговори тя. — В колко часа?

За каква ли глупачка ме мисли Дъг? Сюзън размишляваше за това, докато седеше до кухненската маса с Дони и проверяваше домашното му по геометрия. Бяха ѝ се обадили от училището следобед. Случило ли се е нещо у тях? Дони, който винаги е бил добър ученик, развалил оценките си по всички предмети. Станал разсеян и потиснат.

— Да, вярно е — весело каза тя. — Както моят учител по геометрия обичаше да казва „лича си, госпожице Фроли, кога мислите с главата си“.

Дони се усмихна и събра нещата си.

— Мамо... — колебливо започна той.

— Дони, ти винаги си можел да разговаряш с мен. Кажи ми какво има?

Той се огледа.

— Малките са в леглата. Бет взема своя тридесетминутен душ. Можем да разговаряме — успокой го Сюзън.

— А татко е на едно от своите заседания — с горчивина каза Дони.

Той подозира нещо, помисли си Сюзън. Нямахме смисъл да се опитва да го защитава. Моментът беше много подходящ да бъде откровена с него.

— Дони, татко не е на заседание.

Той сведе поглед.

— Патрик Дрискъл, един от отбора, е бил в Ню Йорк в петък вечерта, когато ние бяхме при дядо. Видял е татко в един ресторант с някаква жена. Държали са се за ръце и са се целували. Патрик каза, че било отвратително. Майка му искала да ти каже, но баща му не позволил.

— Дони, имам намерение да се разведа с баща ти. Това не е нещо, което искам, но да живеем така не е добре за никой от нас. По този начин няма винаги да го чакаме да се прибере, нито да търпим лъжите му. Вярвам, че той ще продължи да се вижда с вас, но не мога да гарантирам. Съжалявам. Ужасно много съжалявам — тя усети, че плаче.

Дони я потупа по рамото.

— Мамо, той не те заслужава. Обещавам да ти помагам за другите деца. Кълна ти се, че ще върша повече от него.

„Дони може и да прилича на баща си, помисли си Сюзън, но, слава Богу, е взел достатъчно и от мен, за да не постъпва никога като него.“ Тя го целуна по бузата.

— Нека това засега си остане между нас. Обещавах ли?

Сюзън си легна в единадесет. Дъг още не се беше прибрал. Пусна последните новини и ужасена се заслуша в гласа на водещия, който съобщаваше нови подробности за изчезналите млади жени и за пакетите с различни обувки, които бяха изпратени на техните семейства.

Говорителят казваше:

— Въпреки че ФБР отказва да коментира, източници, близки до него, ни съобщиха, че последните изпратени обратно обувки са съответните на онези, с които Ерин Кели е била обута, когато са намерили тялото ѝ. Ако това е вярно, нейната смърт вероятно е свързана с изчезването на две млади жени от Ланкастър и Уайт Плейнс, които са живели в Манхатън, и с неразкритото убийство на Нан Шеридън.

*Нан Шеридън. Ерин Кели.*

— О, Господи — изстена Сюзън. С ръце, свити в юмрук, се бе вторачила в екрана.

Показаха снимките на Клер Барне, Ерин Кели, Джанин Уетцъл и Нан Шеридън.

Говорителят продължи:

— Жестоката следа вероятно води началото си от онова студено мартенско утро преди петнадесет години, когато Нан Шеридън беше намерена удушена на пътеката за бягане близо, до дома ѝ.

Сюзън усети как гърлото ѝ се сви. Преди петнадесет години тя беше излъгала, когато разпитваха Дъг във връзка с убийството на Нан. Щяха ли тези млади жени да са още живи, ако беше казала истината? През нощта преди почти две седмици, когато съобщиха за смъртта на Ерин Кели, Дъг беше сънувал кошмари. В съня си беше викал името на Ерин.

— ... ФБР в сътрудничество с Полицейското управление на Ню Йорк се опитва да открие откъде са купени вечерните обувки. Започнало е ново разследване по делото за убийството на Нан Шеридън.

Ами ако отново разпитат Дъг? Ако разпитат и мен, помисли си Сюзън. Трябваше ли да каже на полицията, че е излъгала преди петнадесет години?

Дони. Бет. Триш. Конър. Какво щеше да стане с тях, ако израснеха като деца на сериен убиец?

Интервюираха шефа на нюйоркската полиция:

— Убедени сме, че си имаме работа с особено опасен сериен убиец.

*Особено опасен.*

— Какво трябва, да направя? — прошепна в себе си Сюзън. Думите на баща ѝ звъняха в ушите ѝ: „В него има нещо опасно.“

Когато преди две години тя го обвини за връзката му с момичето, което помагаше в домакинството, лицето му се изкриви от гняв. Страхът, който беше изпитала тогава, я обзе отново. След като новините свършиха, тя най-после осъзна факта, който през цялото време беше отпъждала от себе си.

*„Мислех, че ще ме убие онази нощ.“*

*Ще танцуваме ли? Ще танцуваме ли? Ще танцуваме ли? Ще летим ли върху белия облак на музиката?... Ще бъдем ли все още заедно, прегърнати, ще танцуваме ли? Ще танцуваме ли? Ще танцуваме ли?*

Чарли шумно се засмя на фона на пълното тържество на музиката. Въртеше се в синхрон със стъпките на Юл Бринър, тропаше с крака, завърташе въображаемата Дарси в прегръдките си. Другата седмица ще танцуват това парче! След това Астер! Какво блаженство! Какво блаженство! Оставаха още само седем дни до петнадесетата годишнина от смъртта на Нан!

*Ще танцуваме ли? Ще танцуваме ли? Ще танцуваме ли?*

Музиката спря. Взе дистанционното управление и спря видеото. Да можеше само да изкара нощта. Но това щеше да е глупаво. Да продължава нататък.

Стъпалата към мазето скърцаха и той се намръщи. Трябваше да се поправят. Анет се бе опитала да избяга надолу по тези стълби. Звукът от неистовото тракане на токетата по голото дърво го опияняваше. Ако Дарси се опиташе да му избяга по същия начин, не

искаше шумът от скърцането да се смесва със звука от безсмисления бяг на токчетата.

Дарси. Колко му беше трудно да седи на масата срещу нея. Искаше му се да ѝ каже „ела с мен“ и да я доведе тук. Както Фантома на операта канеше своята любима в пъкъла.

Кутиите за обувки. Имаше още пет. Мари и Шийла, и Лесли, и Анет, и Тина. Изведнъж разбра, че иска да разпрати всичките наведнъж. Да приключи с това. А после ще остане само една.

Другата седмица тук ще бъде само кутията на Дарси. Може би никога нямаше да я изпрати.

Освободи дръжката на фризера, повдигна капака и се взря в празното пространство. В очакване на нова ледена девица, помисли си той. Тази щеше да остане завинаги негова.

## XVI

*Четвъртък 7 март*

— Познавахте ли добре Нан Шеридън? — грубо и отсечено зададе въпроса Винс. Той и следовател от участъка в Мидтаун се редуваха да разпитват Джей Стратън.

Стратън продължаваше да е спокоен.

— По мое време тя беше студентка в „Браун“.

— Прекъснали сте следването си в „Браун“ и сте се записали отново в годината, когато тя е била второкурсничка.

— Точно така. Не бях кой знае какъв студент през първата година. Чичо ми, който ми беше настойник, реши, че няма да ми навреди, ако малко възмъжея. Прекарах две години в Корпуса на мира.

— Питам ви още веднъж: колко добре познавахте Нан Шеридън?

Наистина я познавах добре, помисли си Стратън. *Хубавата Нан. Когато танцуваше с нея, имаше чувството, че държи в прегръдките си измамлива надежда.*

Д'Амброзио присви очи. Беше забелязал нещо в изражението на Стратън.

— Не отговорихте на въпроса ми.

Стратън повдигна рамене.

— Нямам отговор. Естествено, че си я спомням. Бях там, когато всички студенти не спираха да говорят за тази трагедия.

— Бяхте ли поканен на тържеството по случай рождения ѝ ден?

— Не бях. Нан Шеридън и аз посещавахме само някои лекции заедно. Това е, което мога да ви кажа.

— Да поговорим за Ерин Кели. Защо бързахте толкова много да съобщите на застрахователната компания за изчезналите диаманти?

— Както госпожица Скот може да потвърди, когато за първи път говорих с нея, бях силно раздразнен. Аз наистина не познавах Ерин добре. Познавах нейната работа. Когато не предаде колието на „Бертолини“ в деня, за който се бяха уговорили, реших, че не е

акуратна. В мига, когато срещнах Дарси Скот, разбрах какъв глупак съм бил. Нейната ужасна тревога ми отвори очите.

— Често ли подменяте скъпоценни камъни?

— Разбира се, че не.

Винс смени подхода.

— Не сте бил близък с Нан Шеридън и все пак не познавате ли някой, който е бил влюбен в нея? Освен вас, разбира се — нарочно добави той.



## XVII

*Петък 8 март*

В петък следобед Дарси отиде в апартамента в западната част на града, където обзавеждаше стаята за Лиза, момичето, което трябваше да изпишат от болница. Носеше своите саксии за перваза на прозореца, няколко шарени възглавнички и пъстроцветно порцеланово сервизче, което бе купила на старо. Както и любимия постер на Ерин.

Големите вещи бяха вече докарани: леглото с месингова рамка, скринът, нощното шкафче, люлеещият се стол. Килимът с индианската шарка, който стоеше в холчето на Ерин, изглеждаше чудесно. Тапетите на розови райета създаваха усещане за движение. Почти като въртележка, помисли си Дарси. Надиплените и кокетно събрани пердета и покривката на леглото бяха на същите розови ивици като тапетите. Колосаните бели памучни бордюри на покривката отразяваха ярката белота на тавана и первазите.

Дарси внимателно долепи постера до стената. Беше картина от Егре, една от неговите ранни и по-малко известни творби — млада балерина в подскок, с протегнати ръце и изпънати крака. Беше я нарекъл „Обича музиката, обича да танцува“.

Закачи картината на стената, като си спомни за всичките часове по танци, които тя и Ерин бяха взели.

— Защо да тичаме под студения дъжд, когато изразходваме същата енергия на танци? — обичаше да повтаря Ерин. — Има стара приказка, че ако искаш да си създадеш малко радост в живота, трябва да потанцуваш.

Дарси отстъпи назад, за да се увери, че постерът не е закачен накриво. Беше прав. Тогава какво я измъчваше? Обявата за запознанства. Но защо точно в този момент? Сви рамене и затвори кутията с инструменти.

Оттам, без да се отбива никъде, отиде в галериите „Шеридън“. До този момент цялото ровене из снимките се беше оказало безполезно. Беше попаднала на снимка на Джей Стратън, но Винс

Д'Амброзио вече бе намерил името му в списъците на студентите. Вчера Крис Шеридън ѝ бе казал, че има по-големи шансове да спечели от това, отколкото да открие познато лице.

Помисли си, че той сигурно съжалява за решението си да ѝ отстъпи заседателната стая, но не беше права.

— Изглеждате изтощена — беше ѝ казал вчера късно следобед.  
— Разбрах, че сте тук от осем сутринта.

— Успях да отложа някои ангажименти. Това ми се струва важно.

Снощи беше с ПК 3823, Оуен Ларкин, интернист от нюйоркската болница. Беше прекалено зает със собствената си особа.

— Лошото при неженените лекари е, че всички сестри не спират да ги канят на домашно приготвена вечеря. — Бил от Тулса и мразел Ню Йорк. — В мига, в който изтече срокът ми, ще се върна в онази благословена земя. А вие си стойте в тези пренаселени градове.

Тя спомена името на Ерин между другото. С поверителен тон той ѝ каза:

— Аз не я познавам, но един мой приятел от болницата, който отговаря на тези обяви, се е срещал с нея. Само веднъж. Сега стиска палци да не си е правила списък. Последното, от което има нужда, е да го разпитват във връзка с убийство.

— Кога се е запознал с нея?

— В началото на февруари.

— Може и аз да съм се срещала с него.

— Възможно е, но само по това време. Беше се разделил с приятелката си, но се събраха.

— Как се казва?

— Брад Уейлън. Ей, започва да ми прилича на разпит. Нека си говорим за нас двамата.

Брад Уейлън. Още едно име, което Винс Д'Амброзио трябва да провери.

Крис се беше изправил до прозореца на стаята си, когато видя таксито да спира и Дарси да излиза от него. Пъхна ръце в джобовете

си. Наблюдаваше как Дарси затвори вратата на таксито и тръгна към сградата. Беше ветровито, тя се сгуши в палтото си и леко се наклони напред, докато прекосяваше тротоара.

Вчера беше много зает. Имаше важни клиенти от Япония, които оглеждаха сребърната посуда от наследството на фон Уолънс, което през следващата седмица щеше да бъде обявено на търг. По-голямата част от следобеда беше прекарал с тях.

Домакинката на галерията, госпожа Вейл, беше осигурила за Дарси кафе, лек обяд и чай.

— Бедното момиче, ще си повреди очите, господин Шеридън — тревожеше се госпожа Вейл.

В четири и половина Крис слезе в заседателната стая. Мислеше си колко нетактично беше постъпил, когато заяви, че онова, което върши Дарси, е безнадеждно. Не искаше да каже това. Просто му се струваше, че шансовете на Дарси да се е срещала с някой, който е познавал Нан, и да го познае на снимки отпреди петнадесет години са най-малкото много слаби.

Вчера го беше попитала дали Нан е имала приятел на име Чарлз Норт.

Той не знаеше. Когато Винс Д'Амброзио беше в Дариън, беше задал на него и майка му същия въпрос.

Крис усети, че му се ще да слезе долу и да разговаря с Дарси. Чудеше се дали тя отново няма да си помисли, че той иска бързо да се отърве от нея.

Телефонът извънтя. Той изчака да се обади секретарката. Миг след това тя му позвъни по уредбата.

— Майка ти е на телефона, Крис.

Грета започна направо:

— Спомняш си, че ни питаха за някой си Чарлз. След като трябваше да свалим всички тези снимки, реших да прегледам и останалите неща на Нан. Няма смисъл да оставям тази работа на теб след време. Препрочетох писмата ѝ. Има едно от септември преди... преди да я изгубим. Току-що е започнала есенния семестър. Разказва как е танцувала с някой си Чарли, който ѝ се подигравал, че носи ниски обувки.

— Сега ще ти прочета как точно го е написала: „Можеш ли да си представиш, че момче на моята възраст смята, че момичетата трябва да

носят обувки с високи токчета?“

— Свърших прегледите в три часа и реших, че ще бъде много по-лесно да дойда тук да си поговорим, вместо да обсъждаме това по телефона. — Майкъл Наш леко се размърда, като се опитваше да си намери удобна поза на двойното канапе в стаята на Нона. През цялото време си мислеше защо такава очевидно умна и открита личност като Нона Робъртс трябва да подлага посетителите си на мъченията на тази мебел.

— Съжалявам, докторе — Нона премести папките от един удобен стол до бюрото си. — Заповядайте тук.

Наш веднага се премести.

— Трябва наистина да се отърва от тази вещ — заоправдава се Нона. — Просто никога не стигам дотам. Винаги има нещо по-интересно от купуването на ново канапе — усмихна се виновно. — Но, за Бога, не казвайте това на Дарси.

Той ѝ се усмихна в отговор.

— Моята професия ме задължава да пазя тайни. С какво мога да ви бъда полезен?

Наистина е много симпатичен мъж, помисли си Нона. На около четиридесет години. Зрялост, която вероятно идва от това, че е психиатър. Дарси ѝ беше разказала за къщата му в Ню Джърси. Не се жени за пари, обичаше да казва старата леля на Нона, но еднакво лесно е да обичаш богат и беден мъж. Не, и Господ знае, че на Дарси не ѝ е нужно да се омъжва за пари. Нейните роднини правят милиони още преди тя да се е родила. Но Нона винаги бе усещала, че Дарси е самотна, като изгубено малко момиченце. Без Ерин щеше да се чувства още по-самотна. Щеше да е чудесно, ако срещнеше подходящия мъж точно сега.

Усети, че доктор Майкъл Наш я наблюдава с весело изражение.

— Одобрявате ли ме?

— Напълно — тя затърси папката на предаването. — Дарси сигурно ви е казала защо тя и Ерин започнаха да отговарят на обяви.

Наш кимна.

— Ние почти сме сглобили предаването, но ми е нужен психиатър, който да направи обобщение какъв тип хора пускат или

отговарят на обяви за запознанства и какви са техните мотиви. Предполагам, ще ви е възможно да дадете и някои съвети, а именно какъв тип поведение трябва да предизвиква предупредителни сигнали. Правилно ли се изразявам?

— Изразявате се много точно. Предполагам, че агентът на ФБР ще наблегне на въпроса за серийния убиец.

— Да — Нона усети как се напруга.

— Госпожо Робъртс, Нона, мога ли да ви наричам така, само да можете да видите изражението върху лицето си точно сега. Вие и Дарси си приличате. Трябва да престанете да се измъчвате. Вие сте толкова отговорни за смъртта на Ерин Кели, колкото майката, която е извела детето си на разходка и става свидетелка как то бива премазано от някоя неуправляема кола. Някои неща трябва да бъдат приемани като поведение на съдбата. Тъгувайте за своята приятелка. Правете всичко възможно да предупредите останалите за този луд, но не се опитвайте да бъдете Господ.

Нона се помъчи да овладее гласа си, когато му отговори:

— Бих искала да чувам това по пет пъти на ден. Ако аз се чувствам зле, Дарси се чувства пет пъти по-зле от мен. Дано сте й казал същото.

Усмивката на Майкъл Наш се появи и в очите му.

— Моята икономка ми се обади три пъти през тази седмица и всеки път предлагаше ново меню, ако пак поканя Дарси. В неделя тя ще иде в Уелсли при бащата на Ерин, но в събота ще вечеряме заедно.

— Това е добре! А сега да поговорим за нашето предаване. Ще правим запис следващата сряда. Ще го излъчим в четвъртък вечерта.

— Аз обикновено се притеснявам от подобен род дейности. Прекалено много мои колеги се показват по телевизията или свидетелстват на разни дела за убийства. Но в случая бих могъл да ви помогна с нещо. Разчитайте на мен.

— Великолепно — изправиха се едновременно. Нона посочи масите извън стаята ѝ. — Разбрах, че пишете книга за обявите за запознанства. Ако имате нужда от още материал, повечето от тези необвързани хора там разчитат на тази игра.

— Благодаря ви, но и моята документация е прекалено обемиста. Трябва да предам ръкописа си в края на месеца.

Нона гледаше как Наш с дълги и плавни крачки върви към асансьора. Затвори вратата зад себе си и набра номера на Дарси.

Когато се включи телефонният секретар, тя каза:

— Знам, че още не си се прибрала, но трябва да ти кажа нещо. Току-що се запознах с Майкъл Наш. Той е цяло съкровище.

Алармената система на Дъг му сигнализираше. Когато тази сутрин позвъни на Сюзън, за да ѝ каже, че не е искал да я буди късно снощи, след като разбрал, че няма да успее да се прибере, тя беше мила и дружелюбна.

— Колко мило от твоя страна, Дъг. Легнах си рано.

Предупредителната лампичка светна, когато затвори телефона и осъзна, че не го попита дали ще се прибере навреме довечера. Допреди две седмици тя винаги тревожно и мъчително повтаряше едно и също нещо:

— Дъг, тези хора трябва да разберат, че имаш семейство. Не е честно да очакват нощ след нощ да седиш на заседания.

Изглеждаше много щастлива, когато вечеряха заедно в Ню Йорк. Дали да не ѝ се обади пак и да ѝ предложи да се срещнат след работа.

Или може би е по-добре да се прибере рано, да си поиграе с децата. Миналата събота и неделя бяха отишли при дядо си.

Ами ако Сюзън се ядоса, истински се ядоса, особено сега, когато пишат толкова много за убийствата, свързани с обявите за запознанства? След целия този интерес към Нан...!

Работната стая на Дъг се намираше на четиридесет и четвъртия етаж на Световния търговски център. Беше вперил невиждащ поглед надолу, към Статуята на свободата.

Беше време да влезе в ролята на предан съпруг и баща.

И още нещо. Най-добре да престане за известно време да използва апартамента. Дрехите. Рисунките. Обявите. Ако другата седмица му се отдаде случай, ще ги пренесе във виличката.

Може би ще е добре да остави и голямата кола там.

*Възможно ли беше?* Дарси започна да мига и взе увеличителната лупа. Тази неголяма снимка на Нан Шеридън и приятелите ѝ на брега

на морето. Техникът в дъното. Прилича ли ѝ на някого, или си въобразява?

Тя не чу Крис Шеридън да влиза. Тихият му поздрав и „Не искам да ви прекъсвам, Дарси“ я стреснаха.

Крис бързо започна да се извинява.

— Почуках, но не ме чухте. Ужасно съжалявам.

Дарси разтърка очи.

— Не би трябвало да чукате. Вие сте си у дома. Мисля, че е време да тръгвам.

Той видя увеличителната лупа в ръката ѝ.

— Попаднахте ли на нещо?

— Не съм съвсем сигурна. Просто този там... — тя посочи фигурата зад тълната момичета — ... прилича малко на едни, когото познавам. Помните ли къде е правена тази снимка?

Крис внимателно разгледа снимката.

— На остров Бел. Това е на няколко мили от Дариън. Една от най-добрите приятелки на Нан има вила там.

— Може ли да я взема?

— Разбира се. — Крис загрижено наблюдаваше как Дарси прибра снимката в чантата си и започна старателно да подрежда вече прегледаните. Движенията ѝ бяха бавни, почти механични, имаше вид на страшно уморена.

— Дарси, имате ли среща довечера?

Тя кимна.

— Вечеря или само аперитив?

— Опитвам се да мина само с чаша вино. Мисля, че за това време мога да разбера дали са се срещали с Ерин, или се опитват да отрекат, че са чували за нея.

— Но нали не си тръгвате с техните коли и не ходите в жилищата им?

— О, Господи, не, разбира се.

— Това е добре. Нямате вид на човек, който има достатъчно сила да се бори, ако някой се нахвърли върху вас — Крис колебливо млъкна.

— Повярвайте ми, не дойдох да ви задавам въпроси, които не са моя работа. Просто исках да ви кажа, че майка ми е попаднала на писмо от Нан, писано шест месеца, преди да умре. В него тя разказва за някакъв

Чарли, според който момичетата трябвало да носят обувки с високи токчета.

Дарси го погледна.

— Казахте ли на Винс Д'Амброзио?

— Още не, но ще го уведомя. Мисля си обаче дали не е добре да поговорите с майка ми. Събирането на всички тези снимки я е накарало да препрочете писмата на Нан. Никой не я е молил да прави това, но ако тя знае нещо, то много по-лесно ще излезе на повърхността на съзнанието ѝ, като разговаря с друга жена, която разбира с каква болка е живяла през всичките тези години.

*„Нан беше шест минути по-голяма от мен. Непрекъснато ми напомняше това. Тя беше открита. Аз бях срамежлив.“*

Крис Шеридън и майка му вероятно се бяха примирили със смъртта на Нан, помисли си Дарси. Поредицата „Действителни престъпления“, убийството на Ерин, върнатите обувки и сега аз. Насила им бяха отворени раните, които бяха заздравели. За тях, както и за мен, покоят ще настъпи, когато това свърши.

В този момент страданието беше изтрило от лицето на Крис Шеридън ореола на изтънченост и делова увереност, който беше толкова видим преди няколко дни.

— Бих искала да се видя с майка ви — каза Дарси. — Тя живее в Даритън, нали?

— Да, ще ви закарам до там.

— В неделя рано сутринта ще отида да видя бащата на Ерин в Уелсли. Ако ви е удобно, мога на връщане, по-късно следобед, да се отбия у вас.

— Очевидно ще имате тежък ден. Няма ли да е по-добре тогава да дойдете утре.

Дарси си помисли, че е смешно да се изчервява на нейната възраст.

— За утре имам други планове.

Тя се приготи да си тръгва. Робърт Круз щеше да я чака в пет и половина в „Мики мантълз“. Засега никой друг не се беше обадил. Нямаше повече срещи по обявите за запознанства.

През следващата седмица трябваше да започне да отговаря на обявите, които беше отбелязала Ерин.



Лен Паркър беше ядосан. Като техник по поддръжката в нюйоркския университет нямаше работа, която да му се опре. Не че беше учил много. Той просто усещаше с ръцете си кабелите, бравите и ключалките, касите на вратите, електрическите ключове. Задълженията му се състояха само в ежедневното поддържане, но когато забележеше нещо повредено, го поправяше, без да говори за това. Тази работа беше единственото нещо, което му осигуряваше душевно спокойствие.

Ала днес мислите му бяха объркани. Бе се скарал на своя попечител заради приказките му, че е възможно да си е купил някъде къща. Това си е негова работа. Само негова.

Семейството му ли? Какво го интересува това. Неговите братя и сестри. Нито веднъж не го поканиха на гости. Бяха доволни, че са се отървали от него.

Онова момиче Дарси. Може и да се държа лошо с нея, но тя не подозираше колко му беше студено, докато чакаше пред онзи лъскав ресторант, за да ѝ се извини.

Беше казал на попечителя, господин Доурън, за всичко това.

— Лени — беше му отвърнал господин Доурън, — ако само успееш да разбереш, че имаш толкова много пари, че можеш докато си жив да вечеряш всяка вечер в този или в който поискаш друг ресторант!

Господин Доурън просто не го разбираше.

Лени помнеше как през цялото време майка му се караше на баща му:

— С твоите шантави инвестиции ще оставиш децата на улицата.

Лени се криеше под одеялото. Той се страхуваше от мисълта, че ще остане навън в студа.

Тогава ли започна да излиза навън по пижама, за да свикне с това, когато наистина му се случи? Никой не знаеше, че прави това. Преди още баща му да натрупа всичките тези пари, той беше свикнал вече да стои на студа.

Спомените му тежаха. Смущаваха го. Понякога си представяше неща, които не се бяха случвали.

Като Ерин Кели. Потърси адреса ѝ. Беше му казала, че живее в Гринидж вилидж, намери го: Ерин Кели, Кристофър стрийт 101.

Една вечер я беше проследил, нали?

Или грешеше?

Дали пък не беше сън, че тя влиза в един бар, а той остава отвън? Тя седна и си поръча нещо. Какво, не знаеше. Вино? Газирана вода? Какво значение имаше? Колебаеше се дали да влезе вътре.

Тогава тя излезе. Тъкмо се канеше да иде при нея и да я заговори, когато колата спря.

Не можеше да си спомни дали беше видял лицето на шофьора. От време на време сънува някакво лице.

Ерин се качи.

Това се случи в нощта, когато тя изчезна.

Проблемът беше, че Лени не бе сигурен дали това не е просто сън. И ако го кажеше на ченгетата, те можеха да го помислят за луд и да го върнат там, където го държаха заключен.

## XVIII

*Събота 9 март*

В събота по обяд агентът от ФБР Винс Д'Амброзио и Ърни Сизек седяха в тъмносивия крайслер срещу входа на Кристофър стрийт 101.

— Ето го — каза Винс. — Наконтил се е за почивния ден.

Гюс Боксър излезе от сградата. Дебело яке на черни и червени карета падаше върху тъмнокафявия му панталон от изкуствена материя, черната плетена шапка почти скриваше лицето му.

— И ако това наричаш наконтване! — възкликна Ърни. — Помислих, че с тази премяна си плаща за изгубен бас.

— Ти просто не си го виждал по долно бельо и тиранти. Да вървим — Винс отвори вратата на колата.

Бяха разбрали от управата на сградата, че Боксър ползвал почивка от събота на обед до понеделник сутринта; В негово отсъствие Хосе Родригес, който го замествал, вършел при нужда дребни ремонти.

Позвъниха и Родригес им отвори вратата. Беше едър мъж на тридесет и няколко години и Винс се учуди защо управата не го назначи на редовна работа. Показаха служебните си карти.

— Искаме да разпитаме всички наематели, апартамент след апартамент. Последния път някои не бяха тук.

Винс пропусна да каже, че сега има намерение да задава конкретни въпроси, свързани с Гюс Боксър.

На четвъртия етаж откри златна мина. Вратата отвори осемдесетгодишна старица, която предвидливо не свали предпазната верига. Винс си показа картата.

— Всичко е наред, госпожице Дъркин — успокои я Родригес. — Ще ви зададат само няколко въпроса. Ще застана точно там, където можете да ме виждате.

— Не ви чувам добре — извика старата жена.

— Искам само да...

Родригес докосна ръката на Д'Амброзио.

— Чува по-добре от вас или от мен — прошепна той. — Хайде, хайде, госпожице Дъркин, харесвахте Ерин Кели. Нали помните, че тя винаги ви питаше дали имате нужда да ви напазарува нещо и ви водеше понякога на църква? Нали искате полицаите да хванат онзи тип, който ѝ стори това?

Вратата се отвори, колкото позволяваше веригата.

— Питайте — госпожица Дъркин свирепо изгледа Винс. — И не крещете. Заболява ме глава.

През следващите петнадесет минути двамата агенти бяха залети от словесния порой на тази осемдесетгодишна нюйоркчанка коренячка за това колко лошо се грижат за този град.

— Целият си живот съм прекарала тук — занарежда госпожица Дъркин с ясен глас и докато говореше, вълнистата ѝ сива коса подскочаше. — Никога не заключвахме вратите си. Защо да ги заключваме? От кого да се пазим? А сега, колко много престъпления и никой нищо не прави затова. Отвратително. Ще ви кажа, трябва да натоварят всичките тези търговци на наркотици, да ги закарат на края на света и да ги пратят по дяволите.

— Права сте, госпожице Дъркин — отегчено ѝ отговори Винс. — Сега ми разкажете за Ерин Кели.

Лицето на старата жена се натъжи.

— Най-сладкото момиче на света. Готова съм да удуша със собствените си ръце онзи, който ѝ стори това. Преди няколко години случайно седях до прозореца и гледах отсрещната сграда. Там убиха жена. Дойдоха да ме разпитват, но Мей и аз — тя живее в съседния апартамент — решихме да не казваме нищо. Видяхме убийството. Знаехме кой го извърши. Но онази жена не беше голяма стока и си го заслужаваше.

— Били сте свидетели на убийство и не сте казали на полицията? — възкликна Ърни невярващо.

Старицата сви устни.

— Не точно това исках да кажа. Исках да кажа, че си имам своите подозрения и Мей също. Това исках да кажа.

Подозрения! Видяла е това убийство, помисли си Винс. Знаеше, освен това, че никой не е в състояние да накара нея или приятелката ѝ Мей да свидетелстват. Въздъхна и каза:

— Госпожице Дъркин, вие седите до прозореца. Имам чувството, че сте добър наблюдател. Видяхте ли с кого излезе Ерин Кели онази вечер?

— Тя излезе сама.

— Носеше ли нещо?

— Само чантата си през рамо.

— Голяма ли беше?

— Ерин винаги носеше голяма чанта с дълга дръжка. Често в нея носеше бижута и не искаше някой да ѝ я изтръгне от ръцете.

— А всички ли знаеха, че носи бижута.

— Предполагам. Всички знаеха, че е дизайнер. Виждаше се от улицата как седи и работи.

— Имаше ли много приятели мъже?

— Имаше, но не бих казала много. Разбира се, възможно е да се е срещала и навън. Сега младите хора правят така. По мое време, ако не те вземеха от къщи, не си подавахме носа навън. Тогава беше по-добре.

— Склонен съм да се съглася. — Продължаваха да стоят на стълбите. — Госпожице Дъркин, бихме ли могли да влезем за малко вътре. Не искам да ни подслушват.

— Нали не са ви кални обувките?

— Не.

— Няма да мърдам оттук, госпожице Дъркин — обеща Родригес.

Апартаментът имаше същото разположение като апартамента, в който беше живяла Ерин Кели. Беше безупречно чист. Покрити с калъфи тапицирани мебели, лампиони с красиви копринени абажури, полирани малки масички, семейни снимки на мустакати мъже и строги жени в рамки. Винс се върна в спомените си за бабината му гостна в Джайксън Хайтс.

Не ги покани да седнат.

— Госпожице Дъркин, кажете ми, какво мислите за Гюс Боксър?

Бабата изсумтя.

— Този ли? Ако искате, вярвайте, това е един от малкото апартаменти, в който не се влачи да търси някой от прословутите си течове, а единствено тук има спукани тръби. Този мъж не ми е симпатичен. Не разбирам защо още го държат. Ходи нагоре-надолу в тези отвратителни дрехи. Винаги е кисел. Единствената причина

според мен е, че му плащат много малко. Точно една седмица, преди да изчезне, чух Ерин Кели да му казва, че ако още веднъж го завари в апартамента си, ще се обади в полицията.

— Това ли му каза Ерин?

— Точно това. И беше права.

— Знаеше ли Гюс Боксър за количеството бижута, които минаваха през ръцете на Ерин Кели?

— Гюс Боксър знае всичко, което става в тази къща.

— Госпожице Дъркин, помогнахте ни много. Има ли още нещо, което можете да ни кажете?

Тя се поколеба.

— В продължение на няколко седмици, преди Ерин да изчезне, един млад мъж стоеше на отсрещния тротоар. Идваше винаги, когато започваше да се стъмва, така че не можех ясно да го видя. Сега не знам какви са били намеренията му. Но съм сигурна, че в онзи вторник вечерта, когато я видях за последен път, Ерин излезе сама и носеше онази голяма чанта през рамо. Очилата ми се бяха замъглили, та не съм съвсем сигурна дали същият мъж стоеше отсреща, но мисля, че беше той, и когато Ерин тръгна надолу по улицата, той я последва.

— Онази нощ не сте го видяла добре, но сте го виждали другите пъти. Как изглеждаше, госпожице Дъркин?

— Дангалак. Вдигната яка. С ръце в джобовете, имаш чувството, че иска да се сгуши в ръцете си. Слабо лице. Тъмна, рошава коса.

Лен Паркър, помисли си Винс. Той хвърли поглед към Ърни, който очевидно си мислеше същото.

— Очаквах с нетърпение този момент — Дарси се облегна назад на седалката на мерцедеса и се усмихна на Майкъл. — Беше ужасна седмица.

— Така и предположих — отвърна сухо той. — Едва успях да те открия. Звънях ту вкъщи, ту в работата.

— Знам. Извинявам се затова.

— Няма за какво да се извиняваш. Денят е чудесен за разходка, нали?

Движеха се по шосе 202 в посока Бриджуотър.

— Никога не съм знаела много за Ню Джърси — каза Дарси.

— Освен вицовете, които се разправят. Всички си мислят, че целият щат е покрит с рафинерии като тези, покрай които минаваме сега. Но, повярвай, тук се намира най-дългата брегова ивица в сравнение с всички щати на източното крайбрежие и има най-много коне на глава от населението в цялата страна.

— Наистина ли? — Дарси се засмя.

— Наистина. Кой знае? Възможно е да те спечеля за своята кауза с тези мои ревностни проповеди.

Госпожа Хюз се къпеше в усмивки.

— О, госпожице Скот, след като докторът ми каза, че ще дойдете, измислих възможно най-вкусната вечеря.

— Много мило от ваша страна.

— Стаята за гости в началото на стълбите е приготвена. Там ще можете да се освежите след ездата.

— Благодаря ви.

Денят бе по-чудесен дори от миналата неделя. Хладен. Слънчев. Въздухът миришеше на пролет. Дарси изцяло се отдаде на удоволствието от лекия галоп.

Когато спряха, за да починат конете, Майкъл каза:

— Няма нужда да те питам как се чувстваш. Това си личи.

Късно следобед изведнъж стана студено. Запалиха камината в кабинета на Майкъл. Коминът дърпаше силно и пламъците бяха устремени нагоре.

Майкъл й наля вино, направи на себе си коктейл, седна на удобното кожено канапе до нея и вдигна крака върху малката масичка. Ръката му се отпусна върху облегалката на канапето.

— Знаеш ли — каза той, — през тази седмица доста мислих за онова, което ми каза. Ужасно е колко много може да нарани едно дете някаква случайно изпусната забележка. Но, Дарси, можеш ли честно да си признаеш, че понякога не се поглеждаш в огледалото, за да видиш колко си хубава.

— Разбира се, че не се гледам — Дарси се поколеба. — Бог ми е свидетел, че не съм имала предвид безплатна консултация, но имах намерение да разговарям с теб по този въпрос. Но не, няма значение.

— Кажки какво има. Изплюй камъчето — ръката му си играеше с косите й.

Тя го погледна право в очите, като се опитваше да вижда само добротата в тях.

— Майкъл, имам чувството, че разбираш колко опустошителни са били за мен тези думи, ала си мислиш също, че — как да се изразя — през всичките тези години подсъзнателно съм обвинявала майка си и баща си.

— Ей, искаш да ме лишиш от хляб — подсвирна Майкъл. — На повечето хора им е нужна цяла година, преди да стигнат до това заключение.

— Ти не ми отговори.

Той я целуна по бузата.

— И нямам такова намерение. Хайде, предполагам, че госпожа Хюз вече е сервирала вкусното телешко.

В десет вечерта бяха пред къщата на Дарси. Той паркира колата и я изпрати до вратата.

— Този път няма да си тръгна, преди да се уверя, че си в безопасност. Искан ми се утре да те закарам до Уелсли. Това е голямо разстояние за еднодневно пътуване.

— Нямам нищо против, но трябва на връщане да се отбия на едно място.

Пак ли разпродажба на употребявани мебели?

Тя не искаше да говори за снимките на Нан Шеридън.

— Нещо такова. Търся нещо.

Той сложи ръце на раменете ѝ, обърна лицето ѝ към своето и доближи устни към нейните. Целувката му беше топла, но кратка.

— Дарси, обади ми се, когато се прибереш утре. Искан просто да съм сигурен, че си в безопасност.

— Ще се обадя. Благодаря ти.

Хенк трябваше да дойде късно следобеда в събота. Прекарваме толкова малко време заедно, измъчваше се Винс. Докато бяха женени, той и Алис живеяха в Грейт Нек. Нямаше никакъв смисъл да губи толкова време в път и когато се разведоха, продадоха къщата и той нае този апартамент на Второ авеню и Деветнадесета улица. В района на Грамърси парк. Естествено, не в самия Грамърси парк. Там не му беше по джоба.



Винс харесваше жилището си. Намираше се на деветия етаж и от прозореца се откриваше типична градска гледка. Отдясно бяха елегантните къщи на високата част на Парк авеню, точно под себе си виждаше убийственото улично движение по Второ авеню, на отсрещния тротоар се редуваха жилищни и административни сгради, в чиито партери имаше ресторанти, магазинчета за деликатеси, корейски сергии с плодове и зеленчуци, един магазин за видеокасети.

Всекидневната и трапезарията бяха обзаведени с неподходящия декор на Алис. В годината, преди да се разделят, тя бе обзавела тяхната всекидневна в пастелни цветове. Гарнитура в бял и светъл прасковен цвят, килим в същата тоналност, голямо кресло без облегалки. Стъклени масички, лампиони, които приличаха на кости в пустиня. Оставила беше всичко това на него, а взе цялата традиционна мебелировка, която той харесваше. Винс имаше намерение някой ден, когато му остане време, да се освободи от всичко и да си купи старомодни, удобни мебели. Повдигаше му се от усещането, че се намира в къщата на мечтите на Барби.

Хенк не беше дошъл още. Винс се съблече, взе си горещ душ, сложи си бельо, пуловер, широк панталон и пантофи. Отвори си една бира, изтегна се на канапето и започна да преглежда папката.

Всичко в този случай беше много загадъчно. Под всеки камък можеше да се открие нова следа.

Боксър. Ерин го бе заплашила, че ще го предаде на полицията. Дарси Скот му се беше обадила вчера, за да каже, че е открила снимка на Нан Шеридън, направена на Бел Айлънд, в дъното, на която се вижда някакъв прислужник, който ѝ приличал на Боксър. Бяха взели снимката и сега проверяваха.

Госпожица Дъркин бе видяла някой, чието описание се покриваше с онази откачалка Лен Паркър, който е висял на Кристофър стрийт и е тръгнал след Ерин Кели в нощта, когато е изчезнала.

Имаше пряка връзка между онзи мошеник Джей Стратън и Нан Шеридън. Пряка връзка между Джей Стратън и Ерин Кели.

Винс чу въртенето на ключ в бравата. В стаята врххлетя Хенк.

— Здравей, татко — хвърли чантата с дрехите си. Бърза прегръдка.

Винс усети как рошавите му коси го пернаха по бузата. Винаги се пазеше да не покаже почти животинската любов, която изпитваше

към сина си.

— Здравей, момчето ми. Как си?

— Прекрасно. Така мисля. Изкарах отличен по химия.

— Напълно заслужено.

Хенк си свали училищното яке и го метна настрана.

— Да знаеш, страхотно е да си изкараш изпитите — с дълги крачки се втурна в кухнята и отвори вратата на хладилника. — Татко, но тук няма абсолютно нищо за ядене.

— Знам. Имах ужасна седмица — Винс се въодушеви. — Онази вечер открих страхотен италиански ресторант. В западната част на Петдесет и осма. След това може да отидем на кино.

— Екстра — Хенк се протегна. — Да знаеш колко е хубаво, че съм тук. Мам и Блъбър са скарани.

Това не е моя работа, мина през ума на Винс, но не можа да се въздържа:

— Защо?

— Тя иска за рождения си ден „Ролекс“. „Ролекс“ за шестнадесет и петстотин.

— Шестнадесет хиляди и петстотин долара? И аз я мислех за скъпа, когато бях женен за нея.

Хенк се засмя.

— Обичам мама, но ти я познаваш. Тя винаги мисли мащабно. Има ли нещо ново около случая със серийния убиец?

Телефонът иззвъня. Винс се намръщи. Дано пак не ми развалят вечерта с Хенк, помисли си той, докато наблюдаваше оживлението в погледа на момчето.

— Може да са открили нещо — каза Хенк, докато Винс вдигаше слушалката.

Беше Нона Робъртс.

— Винс, не исках да те безпокоя вкъщи, но ти ми даде телефона си. Целия ден бях в движение и току-що влизам в стаята си. Имам бележка от доктор Наш. Неговият издател не иска той да участва в предаване за обяви за запознанства, защото книгата му трябва да излезе през есента. Имаш ли някаква друга идея за психоаналитик, който би могъл да се настрои на тази тема?

— Познавам няколко, които са членове на Организацията на психоаналитиците и са специалисти по психология и право. Ще се

опитам да открия някой от тях до понеделник.

— Хиляди благодарности. Още веднъж извинявай за безпокойството. Отивам до „Паста Лъвърс“ да хапна от онези спагети.

— Ако ни изпревариш, запази маса за трима. Хенк и аз също тръгваме за там — Винс усети, че се държи доста самонадеяно. — Освен ако не си с твои приятели. — „Или приятел“ — помисли си той.

— Ще бъда сама. Ще се радвам да ви видя. Довиждане.

Той чу затварянето на телефона и погледна Хенк.

— Имаш ли нещо против, шефе? — попита. — Или предпочиташе да бъдем само двамата.

Хенк си взе якето, което се беше приземило върху голямото кресло без облегалки.

— Съвсем не. Мое задължение е да проверявам гаджетата ти.

## XIX

*Неделя 10 март*

В неделя Дарси потегли за Масачузетс в седем сутринта. Докато караше по Ийст ривър драйв, тя си мислеше колко често заедно с Ерин беше ходила при Били. Редуваха се зад кормилото, на половината път спираха в „Макдоналдс“ за по чара кафе и всеки път си напомняха, че трябва да си купят термос като онзи, какъвто имаха в колежа.

Последния път, когато говориха на тази тема, Ерин беше избухнала в смях:

— Докато си купим този термос, Били ще бъде отдавна мъртъв и погребан.

А сега Ерин е тази, която е мъртва и погребана.

Дарси караше, без да спира, и в единадесет и половина пристигна в Уелсли. Спря близо до църквата „Сейнт Пол“ и позвъни на вратата на пастора. Свещеникът, който беше изнесъл службата на погребението на Ерин, беше там и я покани да изпие едно кафе с него.

— Предупредила съм и в приюта — каза му тя, — но исках и вие да знаете. Ако Били има нужда от нещо, ако състоянието му започне да се влошава или ако дойде в съзнание и започне да разбира, моля, веднага ми съобщете.

— Той никога вече няма да започне да разбира — тихо ѝ отвърна свещеникът. — Мисля, че Бог е особено милостив към него.

Тя посети обедната служба, ала този път мислеше за хвалебствията по-малко, отколкото преди две седмици. „Кой може да забрави гледката на онова малко момиченце, което водеше в църквата баща си в инвалидна количка?“

Отби се до гробището. Пръстта още не се беше слегнала върху гроба на Ерин. Тъмнокафявата земя беше все така рохкава; зимният скреж отгоре блещукаше на полегатите лъчи на слабото мартенско слънце. Дарси коленичи, свали ръкавицата си и положи ръката си върху гроба.

— Ерин, Ерин.

Оттам отиде в приюта и седя до леглото на Били цял час. Той лежеше със затворени очи, но тя го държеше за ръка и през цялото време му говореше:

— „Бертолини“ харесаха страшно много колието, което Ерин направи. Те искат тя да направи още много неща за тях.

Разказа му и за своята работа.

— Сигурна съм, Били, че ако ни видиш как с Ерин тършуваме за вещи из таваните на хората, ще ни помислиш за откачени. Тя има страхотно око и е откривала някои мебели, които аз съм пропуснала.

Преди да си тръгне, се наведе и го целуна по челото.

— Бог да те благослови, Били.

Усети как почти незабележимо я стисна за ръката. Той знае, че съм тук, помисли си тя.

— Скоро ще дойда пак — обеща му Дарси.

В нейния буик имаше инсталиран радиотелефон. На юг задръстването беше страхотно и в пет часа позвъни в дома на Шеридън в Дариън. Крис вдигна телефона.

— Не очаквах, че ще се забавя толкова — обясни тя. — Не желая поради това да обърквам плановете на майка ви или вашите.

— Нямаме никакви планове — увери я той. — Чакаме ви.

В шест и петнадесет тя влезе в имението на Шеридън. Беше почти тъмно, но красивата къща в стила на късната английска готика беше ярко осветена отвън. Дългата алея завиваше пред главния вход. Дарси паркира малко след извивката.

Очевидно Крис Шеридън я беше видял да идва. Входната врата се отвори и той излезе да я посрещне.

— Все пак дойдохте бързо — каза. — Приятно ми е да ви видя, Дарси.

Беше облечен в платнена риза на оксфордски карета, панталон от едро кадифе и обут с пантофи. Когато й подаде ръка, за да слезе от колата, тя отново обърна внимание на едрите му рамене. Освен това й стана приятно, че не е със сако и връзка. Докато пътуваше насам, си помисли, че ще пристигне точно по времето за вечеря и нейните кадифени панталони и вълнен пуловер нямаше да са най-подходящото облекло.

Вътрешната подредба на къщата представляваше очарователна комбинация между комфорт и изящен вкус. Из преддверието с висок

таван бяха разпръснати персийски килимчета. Уотърфордски полилей и същите аплици подчертаваха великолепната резба на извитата стълба. Стените край нея бяха покрити с боя, която силно заинтригува Дарси.

— Както повечето хора, така и майка ми използва всекидневната повече от всички останали помещения — каза ѝ Крис. — Оттук.

Докато прекосяваха хола, Дарси го огледа. Това не убягна от погледа на Крис и той каза:

— Цялата къща е обзаведена с американски антики. Като се започне от ранния колониален стил, та чак до гръцкото Възраждане. Баба ми беше луда по старинните мебели и мисля, че и ние бяхме повлияни от това.

Грета Шеридън седеше на удобно кресло до камината. Около нея бяха разпръснати страниците на „Ню Йорк Таймс“. Неделното му цветно приложение стоеше отворено на кръстословицата, а Грета търсеше нещо в речника. Тя елегантно се изправи.

— Вие сигурно сте Дарси Скот — взе ръката на Дарси. — Толкова съжалявам за вашата приятелка.

Дарси кимна. Колко красива жена, помисли си тя. Много от филмовите звезди, които бяха близки на майка ѝ, можеха да завидят на високите скули, благородническите черти и на елегантното ѝ тяло. Беше облечена със светлосин вълнен панталон, пуловер с качулка в подходящ цвят, носеше диамантени обици и диамантена брошка във формата на подкова.

Родена аристократка, помисли си Дарси.

Крис наля по чашка шери. На малката масичка имаше плато със сирене и кракери. Той разрови горящите дърва в камината.

— Когато слънцето се скрие, усещаш, че е още март.

Грета Шеридън я попита как е минало пътуването.

— Много по-смела сте от мен, сутринта тръгвате за Масачузетс и се връщате след няколко часа.

— Прекарвам много време в колата.

— Дарси, запознахме се преди пет дни — обърна се към нея Крис. — Бихте ли ми казали какво точно работите? — той се обърна към Грета. — Първия път, когато минах с Дарси през галериите, тя с

крайчеца на окото си забеляза писалището „Ръонтген“. После ми каза, че отчасти е в бизнеса.

Дарси се засмя:

— Не знам дали ще ми повярвате, но това е така.

Грета Шеридън беше очарована.

— Това е прекрасно. Ако пожелаете, мога да ви разведа наоколо. Нямаме представа какви чудесни мебели хвърлят на боклука или пък продават почти на безценица хората, които живеят наблизо.

В шест и половина Крис се обърна към тях:

— Аз съм майстор готвачът. Надявам се да не сте вегетарианка, Дарси. Приготвил съм пържоли, запечени картофи, салата. Обичам хубавото ядене.

— Не съм вегетарианка. Освен това менюто звучи много привлекателно.

След като той излезе от стаята, Грета Шеридън започна да говори за дъщеря си и за драматизацията на убийството в предаването от телевизионната поредица „Действителни престъпления“.

— Когато получих писмото, в което се казваше, че в памет на Нан в Ню Йорк ще умре танцуващо момиче, мислех, че ще полудея. Няма нищо по-лошо от това, да не си в състояние да предотвратиш трагедия, която знаеш, че ще се случи.

— Освен да чувстваш, че по някакъв начин имаш пръст в нея — прекъсна я Дарси. — Знам, че единственият начин да поправа злото, което сторих на Ерин, като я накарах да отговаря на тези проклети обяви, е да спра нейния убиец да не нарани някой друг. Вие очевидно чувствате същото. Разбирам колко е болезнено за вас да преглеждате писмата и снимките на Нан и съм ви много благодарна.

— Намерих още. Ето ги — Грета посочи купчинката малки албуми, сложени над камината. — Тези бяха на най-горния рафт на библиотеката и не сме ги видели, когато прибирахме другите — тя се протегна и взе най-горния. Дарси придърпа стола си до нея и двете наведоха глави над снимките. — Онази последна година Нан се интересуваше много от фотография — каза Грета. — За Коледа ѝ подарихме „Канон“, така че всички тези снимки са направени между края на декември и началото на март.

Младежки безгрижни години, помисли си Дарси. И тя имаше такива албуми от Маунт Холиоук. Единствената разлика бе, че в Маунт

Холиоук учеха само момичета. На тези снимки имаше колкото момчета, толкова и момичета. Започнаха да ги разглеждат една по една.

Крис се появи на вратата.

— Вечерята ще бъде сервирана след пет минути.

— Готвите чудесно — одобрително каза Дарси, докато вземаше последното парче от пържолата.

Заговориха за писмото на Нан за някой си Чарли, който харесвал момичета, които носели обувки с високи токчета.

— Именно това се опитвах да си спомня — каза Грета. — В предаването и във вестниците говореха за официални обувки с високи токчета. Измъчваше ме именно онова писмо на Нан за високите токчета. За съжаление, то не помогна много, нали?

— Все още не — каза Крис.

Крис занесе в кабинета подноса с кафето.

— От теб става чудесен иконом — с нежност се пошегува майка му.

— След като отказа да наемеш постоянна прислужница, аз трябва да се уча да правя това.

Дарси си помисли за голямата къща в Бел Еър, където живееха три прислужнички.

След като изпи кафето, тя се изправи.

— С удоволствие бих останала още, но имам да пътувам час и нещо, докато се прибера, и ако прекалено много се отпусна, ще заспя на кормилото — поколеба се за миг. — Може ли да хвърля един поглед на първия албум?

На предпоследната му страница имаше групова снимка.

— Този, високият, с блузата с емблемата на колежа — каза Дарси. — Този, който е извърнал лице от апарата. Има нещо познато — тя повдигна рамене. — Имам чувството, че съм го срещала някъде.

Грета и Крис Шеридън внимателно разгледаха снимката.

— Мога да различа някои от децата — каза Грета, — но този не. А ти, Крис?

— Не. Но виж, на снимката е и Джанет. Тя е една от най-добрите приятелки на Нан — обясни той на Дарси. — Живее в Уестпорт. — След това се обърна към майка си. — Тя обожаваше да ти идва на гости. Защо не я поканиш тези дни?



— Прекалено е заета с децата. Аз ще отида при нея.

Докато Дарси се сбогуваше, Грета Шеридън се усмихна и ѝ каза:

— Дарси, внимателно ви изучавах през цялата вечер. Като изключим цвета на косата ви, казал ли ви е някой, че приличате поразително на Барбара Торн?

— Никой — честно си призна Дарси. Не беше сега моментът да обяви, че Барбара Торн е нейна майка. Усмихна се: — Въпреки това трябва да ви кажа, госпожо Шеридън, че ми е много приятно да чуя това.

Крис я изпрати до колата.

— Не сте ли прекалено уморена да шофирате?

— Не. Ако знаете какви дълги преходи правя, когато излизам на лов за мебели.

— Ние наистина сме от един бизнес.

— Но вие карате по горния път...

— Ще дойдете ли утре в галерията?

— Ще дойда. Лека нощ, Крис.

Грета Шеридън чакаше на вратата.

— Тя е прекрасно момиче, Крис. Прекрасно.

Крис повдигна рамене.

— И аз мисля така. — Той си спомни как Дарси се изчерви, когато ѝ предложи да дойде в събота. — Но не започвай да ни събираш, майко. Имам подозрението, че е заета.

През уикенда Дъг беше всичко онова, каквото всяка жена би пожелала от предан съпруг и баща. Макар и да знаеше, че цялото това старание е преструвка, Сюзън успя да успокои страховете си, че Дъг може да е сериен убиец.

Той отиде заедно с Дони на тренировката му по баскетбол. След това събра децата, които можеха да останат, и поиграха на игрището отвън. Заведе всички в „Бъргър Кинг“ за обяд.

— Няма нищо по-хубаво от здравословната храна — шегуваше се той.

Закусвалнята беше пълна с млади семейства. Липсва ни точно това събиране, помисли си Сюзън. Но беше вече прекалено късно. Тя погледна отсреща към Дони, който почти през цялото време мълчеше.

Когато се прибраха, Дъг поигра с бебето, като му помагаше да строи замък от едра мозайка.

— Нека да сложим Малкия принц вътре — Конър квичеше от удоволствие.

След това заведе Триш на разходка с детското й велосипедче.

— Можем да победим всеки, който иска да се състезава с нас, нали, сладурчето ми.

Проведе приятелски разговор с Бет.

— Моето малко момиченце става все по-хубаво с всеки изминал ден. Ще трябва да строя висока ограда около къщата, за да те пазя от всички момчета, които ще започнат да се навъртат около теб.

Докато Сюзън приготвяше вечерята, той нежно я подуши по врата.

— Трябва някой ден да идем да потанцуваме, скъпа. Помниш ли как танцувахме в колежа?

Тези думи като остър нож прерязаха надеждите й, че може да е била смешна, като го е подозирала в нещо по-страшно от изневяра. „Обувки за танци са били намерени при мъртвите тела“.

По-късно в леглото Дъг посегна да я прегърне.

— Сюзън, казвал ли съм ти някога колко много те обичам?

— Много пъти, но единия няма да забравя никога.

*Когато след смъртта на Нан Шеридън излъгах заради теб.*

В тъмното Дъг се понадигна, подпря се на лакът и се взря в нея.

— И кога беше това? — попита той закачливо.

*„Не му позволявай да разбере какво мислиш.“*

— В деня, когато се оженихме, разбира се — тя нервно се засмя.

— О, Дъг, недей. Моля те, наистина съм много уморена — тя не можеше да търпи допира му. Усети, че се страхува от него.

— Какво ти е, по дяволите, Сюзън? Цялата трепериш.

Прекараха неделята горе-долу по същия начин. В семейно щастие. Ала Сюзън успя да забележи дебнещия поглед на Дъг, бръчките на безпокойство около устата му. *„Длъжна ли съм да съобщя за моите подозрения на полицията? И ако призная, че преди петнадесет години съм излъгала заради него, могат ли да ме пратят също в затвора? А ако това се случи, какво ще стане с децата? Ако*

*той подозира, че имам намерение да кажа на полицията, че онази сутрин, когато Нан умря, съм излъгала, как ли ще се опита да ме спре?“*

## XX

*Понеделник 11 март*

В понеделник сутринта Винс се обади на Нона.

— Намерих ти аналитик за предаването. Доктор Мартин Вайс. Много симпатичен мъж. Член е на Асоциацията на психиатрите и юристите и знае много. Веднага ми заяви, че с удоволствие ще участва в предаването. Искаш ли да си запишеш номера му?

— Разбира се. — Нона повтори цифрите, а след това добави: — Хенк много ми хареса, Винс. Страхотен е!

— Той се интересува дали искаш да видиш колко е добър на бейзбол, когато започне сезонът.

— Карамелизираните пуканки са от мен.

Нона позвъни на доктор Вайс. Разбраха се да дойде в студиото в четири часа в сряда.

— Записът започва в пет. Ще го излъчим в четвъртък в осем вечерта.

В понеделник Дарси прекара по-голямата част от деня в склада, където подбираше мебели за хотела. В четири следобед отиде в галериите „Шеридън“. Там се провеждаше търг. Видя Крис, който стоеше с гръб към нея, отстрани до първия ред. Промъкна се по коридора към стаята за заседания. На много от снимките имаше дати. Искаше да открие други, правени преди онзи период от време. Може би щеше да попадне на друга снимка на студента, който ѝ се стори, че е виждала някъде.

В шест и половина все още беше там. Влезе Крис. Тя го погледна и се усмихна:

— Наддаването изглеждаше горещо и сериозно. Доволен ли сте?

— Много. Никой не ми каза, че сте тук. Видях, че лампите са запалени.

— Радвам се, че дойдохте. Крис, този тук прилича ли на младежа, който ви показах вчера?

Крис внимателно разгледа снимката.

— Да, прилича. Преди малко се обади майка ми. Била е при Джанет. Този младеж е бил един от многото, разпитвани във връзка със смъртта на Нан. Много я е харесвал, предполагам. Казва се Дъг Фокс.

— Когато видя как Дарси се стресна, той попита: — Познавате ли го?

— Като Дъг Фийлдс. Чрез обявите за запознанства.

*Скъпа, насрочиха извънредно заседание. Не мога да ти кажа всичко по телефона, но една компания, която препоръчахме на нашия най-голям клиент, започва да върви надолу.*

По някакъв начин Сюзън успя да се справи с вечерните си задължения. Изкъпа малкото и Триш, а на Дони и Бет помогна да си напишат домашните.

Най-сетне загаси лампите и си легна. Дълго време не можа да заспи. Дъг бе успял да остане при тях през почивните дни. Сега отново е на свобода. И ако той беше отговорен за смъртта на онези момичета, тя имаше не по-малка вина.

Толкова лесно щеше да бъде, ако можеше само да избяга. Да натовари децата на колата и да заминат колкото може по-далече.

Но нещата не бяха така прости.

На другия ден, когато следобеда изпрати Триш до училищния автобус и сложи Конър да спи, Сюзън поиска от информацията телефонния номер на ФБР в Манхатън.

Набра номера и зачака. Чу се гласът на телефонистката:

— Федерално бюро за разследване.

Беше прекалено късно, за да прекъсне връзката. Сюзън затвори очи и с глас, малко по-силен от шепот, изрече:

— Искам да говоря с някой във връзка с убийствата с обувките за танци. Възможно е да ви дам полезна информация.

В понеделник вечерта Дарси се среща с Нона при Джими, за да вечерят заедно, и ѝ разказа за Дъг Фокс.

— Винс беше излязъл, когато се опитах да се свържа с него — каза Дарси. — Оставих съобщението на неговия помощник — отчупи парче от хляба и го намаза с тънък слой масло. — Нона, Дъг Фокс или Дъг Фийлдс, както той ми се представи, е точно типът мъж, който Ерин би харесала и би му имала доверие. Той е хубав, умен, артистичен и притежава онова момчешко лице, което би се понавило на всяка родена възпитателка като Ерин.

Нона гледаше мрачно.

— Страшното е, че е бил разпитван във връзка със смъртта на Нан Шеридън. По-добре не се срещай повече с него. Нали Винс каза, че много мъже не си казват истинските имена, когато отговарят на тези обяви.

— Но колко още са били разпитвани във връзка със смъртта на Нан Шеридън?

— Просто недей да очакваш много. Засега това не е нищо повече от факта, че Джей Стратън е учил също в „Браун“ или пък, че портиерът на Ерин преди петнадесет години е работил близо до дома на Нан Шеридън.

— Искане ми се само всичко това да свърши — въздъхна Дарси.

— Нека сменим темата. И без това си толкова ангажирана с този проблем. Кажи ми нещо за своята работа.

— О, права си, че доста съм я занемарила. Но днес ме зарадваха по телефона за една стая, която обзаведох за шестнадесетгодишно момиче, преживяло ужасна катастрофа. Използвах някои от вещите на Ерин. Обади се майката, за да ми каже, че дъщеря ѝ Лиза се е прибрала от болницата в събота и страшно харесала стаята. И знаеш ли кое най-много харесало на Лиза?

— Кое?

— Помниш ли постера, който Ерин държеше на стената срещу леглото си? Онзи с репродукцията на Егре?

— Разбира се, че го помня — „Обича музиката, обича да танцува“.

Те не бяха усетили кога Джими Ниъри се беше приближил до тяхната маса.

— Точно така — енергично каза той. — Господи Боже, беше същото. Така започваше обявата за запознанства, която изпадна от джоба на Ерин, точно тук, на това място.

## XXI

*Вторник 12 март*

Във вторник Сюзън нае бавачка и се качи на влака за Ню Йорк. Винс я беше помолил да дойде.

— Разбирам колко трудно е това за вас, госпожо Фокс — много учтиво ѝ бе казал той. Не спомена, че имат вече сведение за нейния съпруг. — Ще направим всичко възможно нашето разследване да не стигне до пресата, но колкото повече знаем, толкова по-лесно ще ни бъде да запазим тайна.

В единадесет часа Сюзън се намираше в сградата на ФБР.

— Може да се свържете с агенцията „Харкнес“ — каза тя на Винс. — Те следяха Дъг. Искане ми се да мисля, че е само донжуан, но ако е нещо повече от това, не мога да оставя нещата така.

Винс забеляза агонията, изписана върху лицето на симпатичната млада жена, която седеше срещу него.

— Не, не можете да ги оставите така — тихо отвърна той. — Ала между убеждението, че мъжът ви ви изневерява, и мисълта, че може да е сериен убиец, има голяма разлика. Кажете ми как преодоляхте това препятствие?

— Бях само на двадесет години и бях влюбена в него — започна Сюзън, сякаш говореше на себе си.

— Колко отдавна беше това?

— Преди петнадесет години.

Винс успя да запази спокойствие.

— И какво стана тогава, госпожо Фокс.

Тя впери поглед някъде в стената зад него и му разказа как е излъгала заради Дъг, когато Нан Шеридън е била убита, и как Дъг изричал името на Ерин в съня си през нощта, когато открили тялото ѝ.

Когато тя свърши, Винс я попита:

— Нали агенцията „Харкнес“ знае адреса на апартамента му?

— Да, знае го.

След като разказа всичко, което знаеше или подозираше, Сюзън усети как я обзема страхотна умора. Единственото, което ѝ оставаше сега, беше до края на дните си да живее сама със себе си.

— Госпожо Фокс, вие извършихте може би най-трудното нещо в живота си. Трябва да се свържем с агенцията „Харкнес“. Това, че са следили съпруга ви, може да ни бъде от голяма полза. Ще можете ли да се държите нормално с него през следващите един-два дни? Не забравяйте, че нашето разследване може да го оправдае.

— Това няма да ми е никак трудно. През по-голямата част от времето мъжът ми почти не ме забелязва, освен ако трябва да се оплаче от нещо.

Когато тя си тръгна, Винс се обади на Ърни:

— Ето първото ни голямо попадение и не искам да го изгърмим напразно. Това, което трябва да направим...

Във вторник следобед Джей Чарлз Стратън беше арестуван за кражба. Нюйоркските следователи в сътрудничество с отдела за сигурност на лондонския „Лойдс“ бяха открили бижутера, монтирал част от откраднатите диаманти. Останалите, които бяха обявени като съдържанието на липсващата торбичка, откриха в частен депозитен сейф на името на Джей Чарлз.

Съвещанието беше дълго, а напрежението през целия ден жестоко. Как да обясниш на най-добрите си клиенти, че счетоводителите на фирмата са те мамили? Такова нещо не трябваше да се случи втори път.

Дъг няколко пъти се обади вкъщи и остана изненадан, че винаги се обаждаше баващата. Определено нещо не беше наред. Щеше да направи всичко възможно да се прибере довечера. Не беше толкова трудно да се справи със Сюзън. Увереността му се изпари. Нима започваше да го подозира? Или?

Във вторник вечерта Дарси се прибра направо вкъщи. Единственото, което искаше, беда си стопли една супа от консерва и да



си легне рано. Напрежението през последните две седмици започваше да ѝ се отразява. Тя усещаше това.

В осем часа се обади Майкъл.

— Чувал съм много уморени гласове, но твоят може да спечели първото място.

— Сигурна съм, че може.

— Прекалено много се натоварваш, Дарси.

— Не се безпокой. Смятам до края на седмицата да се прибирам направо вкъщи.

— Това е чудесна идея, Дарси. Ще отсъствам няколко дни, но запази съботата си за мен, нали? Или неделята? Или още по-добре, и двата дни.

Дарси се засмя.

— Нека да е съботата. Приятно прекарване.

— Няма да е особено приятно. Отивам на конференция на психиатри. Помолиха ме да заместя мой приятел, който е възпрепятстван. Искаш ли да знаеш какво значи да се съберат четиристотин психоаналитици в едно помещение по едно и също време.

— Мога да си представя.

## XXII

*Сряда 13 март*

Какъв ден, помисли си Нона, докато събличаше широкото си палто и го метна на двойното канапе. Нямаше още осем. Изпита благодарност към Кони, която беше вече тук и бе сложила кафето.

Кони влезе след нея.

— Ще стане страхотно предаване, Нона — носеше току-що измити чаши за кафе.

— Мисля, че Сесил Б. Демил е завършил всеки от епическите си филми по-бързо, отколкото аз се справих с това предаване — кисело й отвърна Нона.

— Но ти правеше всичките си текущи предавания, докато готвеше това — опита се да я успокои Кони.

— Може и да е така. Хайде да се обадим още веднъж на всички гости. Нали потвърди поканите им писмено?

— Разбира се — Кони я погледна удивено.

Нона се усмихна.

— Извинявай. Причината е, че Хамилтън непрекъснато се заяжда с това предаване, а Лиз е решила да обере лаврите, а мен да обвини за всички недостатъци...

— Знам.

— Понякога се чудя кой е началникът тук, ти или аз. Има само едно нещо, по което не си приличаме.

Кони чакаше да чуе.

— Искане ми се да разговаряш със саксиите. Ти си точно като мен. Дори не го забелязваш — тя посочи цветето на прозореца. — Това нещастно нещо бере душа. Сипи му някаква течност, моля те.

В сряда сутринта Лен Паркър се чувстваше уморен. През вчерашния ден не беше спрял да мисли за Дарси Скот. След работа бе стоял пред нейната къща и около шест и половина — седем я видя да

слиза от едно такси. Чака я до десет, но тя не излезе. Той много искаше да поговори с нея. По-рано ѝ беше ядосан, че се държа толкова лошо с него. Онзи ден си спомни нещо, което беше важно, но сега го беше забравил. Чудеше се дали ще си го спомни пак.

Сложи си работната униформа. Хубаво нещо беше да носиш униформа, не даваш пари за работни дрехи.

Секретарката на Винс бе приела съобщението от Дарси Скот, преди той да дойде на работа в сряда сутринта. Цял ден щяла да бъде на различни места, но искала той да знае, че по всяка вероятност Ерин е отговорила на обява, която започвала с думите: „Обича музиката, обича да танцува“. Такава сигурно е била обявата, на която са отговорили всички онези изчезнали момичета, помисли си Винс.

Да проследяваш обяви за запознанства беше изтощителна работа. Всеки, който иска да скрие самоличността си, би могъл да фалшифицира няколко карти за самоличност, да си отвори банкова сметка, да наеме пощенска кутия, където вестниците и списанията да му изпращат отговорите на безименната обява. Домашен адрес не беше нужен. Задължението на фирмите, които предоставяха тези частни пощенски кутии, бе да осигурят дискретност за своите клиенти.

Щеше да бъде продължителна работа. Но тази обява звучеше по по-особен начин. Обади се по телефона на следователите. Те вече привършваха с Дъг Фокс, познат още като Дъг Фийлдс. Досието му от агенцията „Харкнес“ беше мечтата на всеки следовател от ФБР. Фийлдс беше наел апартамента от първия наемател преди две години, точно когато бе изчезнала Клер Барне.

Джо Пабст от „Даркнес“ беше седял близо до Фокс в ресторанта в Сохо. Било сигурно, че той се запознавал с жените чрез обяви за запознанства.

Уговорили се да идат заедно на танци.

Имал голяма кола.

Пабст беше сигурен, че Фокс има и друго убежище. Бил подслушал как в ресторанта той казал на агентка по недвижими имоти, че има уединен подслон, където много искал да я заведе.

Представял се за илюстратор. Портиерът от „Лондонските тераси“ бил влизал в апартамента на Фийлдс и казал, че там има много

рисулки, които били наистина добри.

Освен това е разпитван във връзка със смъртта на Нан Шеридън.

Но всичко това са косвени доказателства, напомни си Винс. Пускал ли е Фокс обяви, или само е отговарял на тях, или пък е правел и двете? Дали не е по-добре да подслушват телефона му в апартамента в Ню Йорк, за да видят какво ще излезе оттам?

Дали трябва да го извикат на разпит?

Добре е, че поне Дарси Скот е вече подготвена за вероятността Дъг да е този, когото търсят. Тя няма да позволи да я заблудят.

А нямаше ли да е нещо като печалба от това, ако се окажеше, че Фокс е пуснал обявата за запознанства, за която знаеха, че Ерин Кели е носила със себе си? „Обича музиката, обича да танцува.“

По обяд Винс получи тревогата, подадена от главната квартира на Отдела за борба с особено жестоки престъпления в Куонтико. Бяха им се обадили от полицейските управления на няколко различни щата — Върмонт, Вашингтон, Охайо, Джорджия, Калифорния. Бяха се получили още пет пакета с различни обувки. Всички те съдържаха по един ботуш или обувка и по една официална обувка с висок ток и всички пакети бяха адресирани до семействата на младите жени, които фигурираха в списъците на Отдела, на младите жени, които бяха живели в Ню Йорк и които през последните две години бяха обявени за изчезнали.

В три и половина Винс беше готов да тръгва за телевизионната компания „Хъдзън“. Когато минаваше покрай бюрото на секретарката си, тя го спря и му подаде телефона.

— Господин Чарлз Норт. Казва, че е важно.

Винс усети как повдига вежди. Нима този дребен адвокат е решил да ни сътрудничи, помисли си той.

— Д'Амброзио е на телефона.

— Господин Д'Амброзио, много мислих по въпроса — Винс го чакаше да продължи. — Имам само едно-единствено обяснение за това как моето име и планове са попаднали в престъпните ръце — Винс усети как го обзема тръпка на любопитство. — Когато в началото на февруари дойдох в Ню Йорк, за да довърша някои битови неща, присъствах като гост на моя старши партньор на бенефис в хотел

„Плаза“. Бенефис по случай театралния фестивал на двадесет и първи век. Публиката беше все от известни личности. Хелън Хейес, Тони Рендол, Мартин Чарнин, Лий Грамт, Лусил Лортел. По време на коктейла ме запознаха с доста хора. Старшият ми партньор много искаше да стана известен. Точно преди вечерята разговарях с група от четири-пет души. Един от тях ми поиска визитната картичка, но не мога да си спомня името му.

— Как изглеждаше?

— За съжаление насреща си имате човек с много слаба памет за имена и лица, което сигурно удивява хората с вашата професия. Почти не си го спомням. Около метър и седемдесет. Около четиридесетте. По-скоро тридесет и няколко. Интелигентен.

— Смятате ли, че ако намерим списък на хората, участвали в този бенефис, ще раздвижим паметта ви?

— Не знам. Възможно е.

— Добре, господин Норт, благодаря ви за обаждането. Ще вземем списъка, а може да попитате вашия старши партньор дали той няма да си спомни имената на някои от хората, с които сте прекарвали вечерта.

— А как ще обясня нуждата от такава информация? — в гласа на Норт звучеше тревога.

Слабото чувство на благодарност, което Винс бе изпитал към този мъж заради опита му да им помогне, изчезна.

— Господин Норт — грубо му отвърна той, — вие сте адвокат. Би трябвало да сте свикнал да получавате информация, без да сте длъжен да давате обяснения — затвори телефона и извика Ърни. — Трябва ми списъкът на гостите на театралния бенефис в хотел „Плаза“ в началото на февруари — каза той. — Мисля, че не е трудно да го намериш. Знаеш къде можеш да ме откриеш.

Беше тринадесети март — годишнината смъртта на Нан. Вчера беше техният тридесет и четвърти рожден ден.

Много отдавна Крис бе започнал да празнува своя на двадесет и четвърти, рождения ден на Грета. Това беше по-лесно и за двамата. Майка му се обади вчера, преди да тръгне за работа.

— Крис, всеки ден благодаря на Бога, че те имам. Честит рожден ден, скъпи.

Тази сутрин ѝ се обади той:

— Знам, че този ден е особено мъчителен за теб, мамо.

— Да, и винаги ще бъде такъв. Сигурен ли си, че искаш да участваш в онова предаване?

— Да искам? Не. Но смятам, че ако помогна с нещо за разрешаването на този случай, си заслужава. Може някой, който гледа предаването, да си спомни нещо за Нан.

— Дано — Грета въздъхна. Гласът ѝ се промени. — Как е Дарси? Крис, тя е толкова мила.

— Мисля, че цялата тази работа я съсипва.

— Тя също ли ще участва в предаването?

— Не. Дори не желае да гледа как правят записа.

Този ден в галерията беше спокойно. Крис успя да свърши някои административни работи. Беше наредил да го уведомят веднага щом Дарси дойде. Но от нея нямаше никакъв знак. Може би не се чувстваше добре. В два позвъни в работата ѝ. Секретарката му каза, че през целия ден ще бъде навън и смятала направо да се прибере вкъщи.

В три и половина взе такси, за да иде в телевизионната компания „Хъдзън“.

Хайде да мине и това, мрачно си помисли той.

Участниците в предаването се събраха в гримьорната. Нона ги представи един на друг. Семейство Кора, двойката на четиридесет и няколко години. Развели се. Всеки от тях пуснал обява за запознанства. Отговорили си взаимно на обявите. Това бил катализаторът, който отново ги събрал.

Семейство Дейлей, петдесет годишна двойка със сериозен вид. Никой от тях не бил женен. И двамата се смущаваха, че са пускали обяви за запознанства. Срещнали се преди три години.

— Харесахме се от пръв поглед — каза госпожа Дейлей. — Винаги съм била много срамежлива. Бях в състояние да напиша на хартия онова, което не можех да кажа на никой.

Тя беше научен работник, а той университетски професор.

Ейдриън Грийнфийлд, енергична разведена жена, която наближаваше петдесетте.

— Така прекарвам по-интересно времето си — каза тя на останалите. — Фактически допуснах печатна грешка. Трябваше да пише, че съм с приятна външност. Вместо това писах, че съм заможна. Кълна ви се, не можете да си представите колко много писма получих.

Уейн Харш, срамежливият президент на фирма производителка на играчки. Нямаше още тридесет години. Всяка майка мечтае дъщеря ѝ да доведе вкъщи такъв мъж, помисли си Винс. Харш харесваше момичетата, с които се срещаше. В обявата си беше писал, че тъй като нямал деца, мисълта, че играчките, които произвежда, се харесвали на децата по цял свят, го разстройвала. Очаквал да срещне сладка и умна млада жена на около двадесет години, която търси симпатичен мъж, който ще се прибира навреме от работа и няма да си хвърля мръсното бельо по пода.

Влюбената двойка Кейрон. Обикнали се още по време на първата си среща. В края на първата вечер той отишъл на пианото в бара, където се срещнали, и изсвирил „Заведи ме в църквата навреме“. Месец след това се оженили.

— Преди да се появят те, се притеснявах, че нямаме млада двойка — призна Нона на Винс, когато той пристигна. — Тези двамата те карат да повярваш в любовта.

Винс видя, че влиза психиатърът, доктор Мартин Вайс, и стана да му подаде ръка.

Вайс наближаваше шестдесетте, имаше изразително лице, хубава посребряла коса, проникателни сини очи. Отидоха да си сипят по чаша кафе.

— Благодаря ви, че се съгласихте да участвате, докторе.

— Здравей, Винс.

Винс се обърна и видя, че към тях приближава Крис. Той си спомни, че днес е годишнината от смъртта на Нан Шеридън.

— Това не е най-щастливият ви ден — каза му той.

В пет и петнадесет Дарси се отпусна на седалката на таксито и затвори очи. Поне днес успя да навакса изгубеното време. Следващият понеделник щяха да започнат боядисването на хотела. Сутринта им занесе една брошура от хотел „Пелхъм“ в Лондон.

— Този хотел е много елегантен и уютен. Прилича на вашия в смисъл, че стаите не са големи, фоайето е малко, а помещението до него е много подходящо за посрещане на гости. Вижте малкия бар в ъгъла. Може да помислите за същото нещо. Разгледайте и стаите. Естествено, няма да можем да стигнем тяхното великолепие, но можем да получим същия ефект.

Личеше, че им стана приятно.

„Сега — помисли си Дарси — трябва да се свържа с дизайнера на прозорци в Уинстън.“ Остана шокирана, след като разбра, че когато сменяли целите прозорци, често разпродавали пердетата за стотинки. Метър след метър от най-доброто качество.

Тя поклати глава, като се опитваше да прогони досадното главоболие. „Не знам дали си въобразявам, или наистина ме боли, но във всеки случай днес трябва да си легна рано.“ Таксито спря пред тях.

Когато се прибра, видя, че телефонният секретар мига. Имаше съобщение от Бев.

„Преди петнадесет минути получих най-шантавото обаждане. Позвъни ми веднага.“

Дарси бързо набра служебния си номер.

— Беше някаква жена. Говореше страшно тихо. Едва я чувах. Питаше къде може да те намери. Аз не исках да ѝ давам домашния ти телефон, затова я помолих да предаде на мен каквото има да ти казва. Каза, че е била в бара вечерта, когато Ерин е изчезнала, но се е страхувала да си признае, защото била с чужд мъж. Видяла Ерин да се среща с някой, който тъкмо влизал, когато тя излизала. Тръгнали заедно. Успяла да го види как изглежда.

— Как мога да се свържа с нея?

— Не можеш. Не си остави името. Искане да се срещнете в същия бар. Казва се „Едис Орора“ в западната част на Четвърта улица, малко след Уошингтън скуеър. Каза да идеш сама и да седнеш на бара! Тя ще



дойде там до шест, освен ако не може да се измъкне. Не я чакай след този час. Ще ти се обади утре, ако срещата ви днес не се състои.

— Благодаря ти, Бев.

— Слушай, Дарси, аз ще стоя тук до късно. Трябва да уча за изпит, а у нас е винаги много шумно с приятелите на моята съквартирантка, които са цял ден там. Обади ми се, като се върнеш, моля те. Просто искам да съм сигурна, че всичко е наред.

— Не се тревожи за мен. Но, разбира се, ще ти се обадя, когато се върна.

Дарси забрави умората си. Беше пет и пет. Имаше време само да измие лицето си, да се срещне и да смени прашните си дънки с пола и пуловер. „О, Ерин — помисли си тя. — Може би това ще е краят.“

Нона преглеждаше записаната касетка, докато гостите продължаваха тихо да разговарят пред все още включената камера, но микрофоните бяха изключени.

— Амин — каза тя, когато екранът изгасна. Изправи се бързо и изтича надолу по стъпалата при тях. — Чуйте всички вие. Нямам думи да ви благодаря.

Някои от участниците се усмихнаха с облекчение. Крис, Винс и доктор Вайс се изправиха едновременно.

— Радвам се, че всичко свърши — каза Крис.

— Разбирам ви — отвърна му докторът. — От това, което чух днес, и вие, и майка ви сте проявили забележителна сила, за да изживеете всичко отново.

— Човек прави това, което трябва, докторе.

Нона се приближи до тях.

— Останалите си тръгват, но вас тримата искам да поканя при мен да се почерпим. Вие честно сте си го заслужили.

— О, не мисля... — Вайс поклати глава, но сетне се поколеба. — Трябва да се обадя в службата. Мога ли ползвам телефона ви.

— Разбира се.

Крис размисляше. Не се чувстваше много добре. Секретарката на Дарси му беше казала, че тя ще се прибере направо вкъщи. Помисли си дали няма да може да я убеди да излязат да вечерят набързо заедно.

— Мога ли и аз да се обадя?

— Обадете се от другия телефон.

Пейджърът, закачен на колана на Винс, започна да звъни.

— Надявам се, че тук имате много телефони, Нона.

Винс се обади от секретарската стая и му предадоха, че трябва да потърси Ърни в управлението на Театралния фестивал „21-ви век“. Когато се свърза с него, Ърни беше пълен с новини.

— Получих списъка на гостите. Познай кой е бил там онази вечер?

— Кой?

— Ерин Кели и Джей Стратън.

— Боже мой! — той си спомни какво му беше казал Норт за мъжа, който му бе взел визитната картичка. Висок. На около четиридесет години. Възпитан. Но Ерин Кели? В онзи следобед в апартамента на Кели Дарси бе избрала сребристорозова рокля, с която Ерин трябваше да бъде погребана. Дарси му бе споменала, че Ерин я купила за някакъв бенефис. След това, когато взе пакета с обувките, които бяха изпратили до Дарси, тя каза, че официалната обувка в пакета отивала повече на сребристорозовата рокля на Ерин, отколкото обувките, които сама си била купила. Той изведнъж разбра защо обувките подхождаха толкова много на роклята. Убиецът е бил на тържеството и я е видял в тази рокля.

— Ела при Нона Робъртс — нареди той на Ърни. — Възможно е да се наложи заедно да идем в центъра.

Доктор Вайс имаше вече по-спокоен вид.

— Всичко е наред. Тревожех се, че един пациент може да има нужда от мен тази вечер. Госпожо Робъртс, бих искал да се възползвам от вашата любезност. По-малкият ми син завършва през юни комуникации. Как може да се заложи с вашия бизнес?

Крис Шеридън бе преместил телефона от бюрото на Нона на перваза на прозореца и разсеяно пипаше листата на прашното цвете. Дарси я нямаше у тях. Когато позвъни в работата ѝ, секретарката ѝ отговори уклончиво. Нещо от рода, че я очаквала да ѝ се обади по-късно.

— Непредвидено възникна много важна среща.

Интуицията му го измъчваше. Нещо не беше наред.

В това беше сигурен.

Дарси не трябваше да чака след шест часа. Тя стоя до шест и половина, след това реши да се откаже за днес. Очевидно жената, която се бе обадила, не е имала възможност да дойде. Плати за минералната вода и си тръгна.

Излезе на улицата. Беше започнало отново да духа и вятърът сякаш пронизваше тялото ѝ. Дано си намеря такси, каза си тя.

— Дарси, колко се радвам, че те заварвам. Секретарката ти каза, че си тук. Скачай.

— О, ти си моят спасител. Какъв късмет!

Лен Паркър се бе сгушил в отсрещния вход и гледаше изчезващите задай светлини на колата. Беше точно както миналия път, когато Ерин Кели излезе от бара и някой я извика от голямата кола.

Ами ако това е същият мъж, който беше убил Ерин Кели? Трябваше ли да се обади на агента от ФБР? Казваше се Д'Амброзио. Лен имаше визитната му картичка.

Щяха ли да го помислят за луд?

Ерин Кели го беше изоставила, а Дарси Скот отказа да вечеря с него.

Ала и той се бе държал лошо с тях.

Може би трябваше все пак да се обади.

Беше прахосал сума ти пари по таксите да следи Дарси през последните няколко дни.

А телефонният разговор щеше да му струва само една монета.

Крис се обърна с гръб към прозореца. Искаше да попита нещо. Винс Д'Амброзио току-що бе влязъл обратно в стаята.

— Знаете ли дали тази вечер Дарси има среща с някой от онези проклети обяви? — настоятелно попита той.

Винс забеляза тревогата в очите му и не обърна внимание на войнствения му тон. Разбираше, че не е насочен към него.

— Разбрах от Нона, че Дарси искала да се прибере рано тази вечер.

— Така беше — усмивката изчезна от лицето на Нона. — Когато се обадох в службата, секретарката й каза, че щяла да се прибере направо от хотела, който сега ремонтира.

— Така е, но нещо е променило намеренията й — отвърна Крис: — Секретарката й звучеше много тайнствено.

— Кой е служебният й номер? — Винс грабна слушалката. Когато Бев отговори, той й се представи. — Интересуват ме плановите на госпожица Скот. Ако ги знаете, бих искал да ги чуя.

— Предпочитам да й кажа тя да ви се обади... — започна Бев, но беше прекъсната.

— Слушайте, госпожице, нямам никакво намерение да се меся в личния й живот, но ако става дума за обява за запознанства, искам да знам. Ние сме много близо до разрешаването на този случай, но все още никой не е в затвора.

— Добре, но обещавайте да не се намесвате...

— Къде е Дарси Скот?

Бев му каза. Винс остави номера на Нона.

— Щом се чуете с нея, помолете госпожица Скот веднага да ми се обади — той затвори телефона. — Отишла на среща с някаква жена, която твърдяла, че била видяла Ерин Кели да си тръгва от „Едис Орора“ вечерта, когато изчезнала, и можела да опише мъжа, с когото Ерин се била срещнала извън бара. Жената не се обадила досега, тъй като тогава била с чужд мъж.

— Вярваш ли на тази история? — попита го Нона.

— Не ми харесва онова, което чух. Но все пак, ако срещата на Дарси е в онзи бар, няма нищо страшно. Колко е часът?

— Шест и половина — каза доктор Вайс.

— В такъв случай Дарси трябва всеки момент да се обади на секретарката си. Трябвало е да чака жената само до шест часа.

— Не се ли случи същото с Ерин Кели? — намеси се Крис. — Доколкото знам, е отишла в „Едис Орора“, чакала е, не се появил никой и е изчезнала.

Винс усети как по гърба му започнаха да полазват тръпки.

— Ще се обади там. — Когато се свърза с бара, изстреля няколко въпроса, изслуша отговорите и тресна слушалката. — Барманът казва, че млада жена, която отговаря на описанието на Дарси, преди няколко минути е излязла от бара. Била е сама.

Крис тихо изруга. С болезнена яснота се спомни мига, когато преди петнадесет години откри тялото на Нан.

Една служителка почука на полуотворената врата.

— Господин Сизек от ФБР казва, че го очаквате — обърна се тя към Нона.

— Доведете го.

Докато влизаше, Сизек се опитваше да извади от здравия хартиен плик дебелия списък за театралното събитие. Нещо се бе запънало. Когато се опита по-силно да ги издърпа, кламерът падна и страниците се разпиляха. Нона и д-р Вайс се спуснаха да му помогнат да ги събере.

Винс забеляза, че Крис стискаше и отпускаше юмруци.

— Имаме сериозни основания да подозираме двама души — каза той на Крис, — и двамата са под наблюдение.

Доктор Вайс се загледа в една от страниците, които бе вдигнал, и, като че ли мислеше на глас, каза:

— Мислех, че е прекалено зает със своите обяви за запознанства, за да ходи на такива увеселения.

Винс бързо го стрелна с поглед.

— Кого имате предвид?

Вайс изглеждаше смутен.

— Доктор Майкъл Наш. Извинете ме. Забележката беше непрофесионална.

— При тези обстоятелства няма нищо непрофесионално — рязко го прекъсна Винс. — Може да се окаже изключително важно, че доктор Наш е бил на бенефиса. Вие май че не го харесвате. Защо?

Погледите на всички се обърнаха към Вайс. Той приличаше на човек, който сякаш спори със себе си, и след малко бавно каза:

— Това, което ще ви кажа, не трябва да излиза от тази стая. Една от предишните пациентки на Наш, която сега се консултира с мен, го е видяла в ресторант с млада жена, която тя познавала. Следващия път, когато се срещнали, тя се пошегувала с нея.

Винс усети как целият изтръпна, така както изтръпваше всеки път, когато надушваше следа.

— Продължавайте, докторе.

Личеше, че Вайс се притеснява.

— Младата приятелка на моята пациентка казала, че се запознала с него, след като отговорила на негова обява за запознанства и никак не се учудила, че скрил от нея истинското си име. Споделила, че нещо у него определено я смущавало.

Винс усещаше, че Вайс нарочно подбира думите си.

— Докторе — обърна се той към него, — разбирате пред какво сме изправени. Трябва да бъдете откровен с мен. Кажете ми искрено, какво мислите за доктор Майкъл Наш?

— Смятам, че не е етично от негова страна чрез измама да събира информация за професионална книга — предпазливо каза Вайс.

— Избягвате да кажете цялата истина — отвърна му Винс. — Ако сте на свидетелската банка, как щяхте да го опишете?

Вайс погледна встрани.

— Самотник — категорично заяви докторът. — Потиснат. Приятен на повърхността, но дълбоко в себе си антисоциален. Вероятно има тежки смущения, които са започнали да се проявяват още в детството му. Във всеки случай по природа е двуличен и е в състояние да заблуди повечето професионалисти.

Крис усети как кръвта започна да пулсира в слепоочията му.

— Среца ли се Дарси с този тип?

— Да — прошепна Нона.

— Докторе — припряно продължи Винс, — искам незабавно да се свържа с тази млада жена, за да разбера каква обява е пуснал.

— Моята пациентка я донесе, за да ми я покаже — отвърна Вайс. — Обявата е в кабинета ми.

— Спомняте ли си дали започва с „Обича музиката, обича да танцува“? — попита Винс.

Едновременно с отговора на Вайс „Да, да, точно така“ се включи и бийпърът на Винс. Той сграбчи телефона, набра някакъв номер и изръмжа името си. Нона, Крис, Вайс и Ърни бяха застинали в пълна тишина и гледаха как бръчките по челото на Винс стават все по-дълбоки. Преди да сложи слушалката на мястото ѝ, той им каза:

— Току-що се е обадил онзи откачен, Лен Паркър. Следил е Дарси. Тя е излязла от бара и се е качила на същата голяма кола, с която е потеглила и Ерин Кели вечерта, когато е изчезнала — замълча,

после лаконично продължи: — Черен мерцедес, регистриран на името на доктор Майкъл Наш от Бриджуотър, Ню Джърси.

— Имаш друга кола?

— Тази използвам обикновено, когато излизам от града.

— Рано се върна от конференцията.

— Докладчикът, когото трябваше да заместя, се почувствал добре и все пак реши да отиде.

— Много хубаво. Майкъл, много си мил, но мисля, че трябва да се прибера колкото може по-рано днес.

— Какво вечеря снощи?

— Готова супа — Дарси се усмихна.

— Отпусни глава и почивай. Поспи, ако можеш. Госпожа Хюз е запалила камината, приготвила е страхотна вечеря, а след това ще можеш да спиш през целия път обратно — протегна се и нежно я погали по косата. — Лекарска заповед, Дарси. Знаеш, че обичам да се грижа за теб.

— Хубаво е да се грижат за теб. Ох! — тя се пресегна за радиотелефона. — Имаш ли нещо против, ако се обадя на секретарката си? Обещах да ѝ позвъня.

Той сложи ръката си върху нейната и леко я стисна.

— Ще се наложи да почака, докато стигнем у дома. Телефонът е повреден. Сега ти просто се отпусни.

Дарси знаеше, че Бев щеше да бъде там поне още няколко часа. Затвори очи и започна да се унася. Беше вече заспала, преди да стигнат тунела „Линкълн“.

— Ще претърсим апартамента на Наш — каза Винс. — Но той не би я завел нито там, нито в кабинета си. Портиерът би ги видял.

— Дарси ми каза, че имението му в Бриджуотър е четиристотин акра. Ходи там два пъти — Нона здраво стискаше бюрото отстрани, за да престане да трепери.

— В такъв случай, ако ѝ е предложил тази вечер да отидат там, тя няма да бъде подозрителна — Винс почувства как го обзема гняв.

Ърни се върна от съседната стая.

— Говорих с нашите наблюдатели. Дъг Фокс си е у тях в Скарсдейл. Джей Стратън е на Парк Лейн с някаква от неговите жени.

— В такъв случай те отпадат. — „Сега вече започвам да разбирам“, гневно си помисли Винс. — Наш се е записал на телефонния секретар на Ерин с молба да му се обади у тях същата вечер, когато я е качил на колата си. Въобще не помислих да проверя това. С престорен глас се обажда на секретарката на Дарси и сигурно така е извъртял нещата, че секретарката му е казала къде да намери Дарси. Знаем, че Дарси му има доверие.

Естествено, че ще се качи на колата му. И ако онази откачалка Паркър не я беше проследил, тя също щеше да се изпари във въздуха.

— Как ще намерим Дарси? — отчаяно попита Крис. Агонизиращ страх, от който дъхът му секваше, раздираше гърдите му. Осъзна, че през изминалата седмица, без да знае точно кога, бе здравата хлътнал по Дарси Скот.

На телефона Винс отчетливо даваше заповеди някому в главната квартира.

— Вдигнете на крак полицията в Бриджуотър — нареждаше той. — Трябва да ни чакат там.

— Бъди внимателен, Винс — предупреди го Ърни. — Нямаме абсолютно никакви доказателства за нищо. Единственият ни свидетел е психически разстроен човек.

— Вие трябва да сте внимателен — сръза го Крис. Той усети как Вайс го хвана за ръката.

— Искайте указания за имението на Наш — продължаваше Винс. — И до десет минути изпратете хеликоптер на Тридесета улица.

Пет минути по-късно те вече летяха с полицейската кола със запалени светлини и включени сирени по Девето авеню. Винс седеше отпред до шофьора, Нона, Крис и Ърни Сизек седяха отзад. Крис категорично бе заявил, че ще придружава Винс. Нона гледеше Винс с молещи очи.

Той не бе споделил с тях обезсърчителната информация, която бе получил от полицията в Бриджуотър. В имението на Наш имало многобройни отделни сгради, разпръснати върху площ от четиристотин акра, някои от които били в гориста местност. Претърсването щеше да продължи дълго.



А с всяка измината минута времето на Дарси изтича, помисли си той.

— Пристигнахме, любов моя.

Дарси се раздвижи.

— Заспала ли бях? — тя се прозя. — Прости ми, че бях толкова скучна компания.

— Радвам се, че поспа. Почивката лекува и духа, и тялото.

Дарси се огледа.

— Къде се намираме?

— Само на десет мили от къщата. Тук е моето малко убежище, където пиша, а онзи ден забравих ръкописа си. Имаш ли нещо против, ако се отбием за малко? А освен това можем да пийнем и по чашка шери тук.

— Само не трябва да се бавим много. Искам да се прибера рано, Майкъл.

— Ще се прибереш. Обещавам. Заповядай вътре. Извинявай, че е толкова тъмно.

Беше я хванал подръка.

— Как откри това място? — попита го Дарси, когато той отключваше вратата.

— Съвсем случайно. Отвън не изглежда кой знае какво, но отвътре е доста добре.

Той отвори вратата и запали лампата. Под ключа Дарси забеляза копче с надпис „Паника“.

Огледа голямата стая и каза:

— О, много е хубаво. Гарнитура до камината, отворена кухня, полиран дървен под.

След това забеляза телевизора с голям екран и висококачествените стереоколони.

— Това е великолепна уредба. Не е ли прекалено неподходяща за едно писателско убежище?

— Не, не е — той си събличаше палтото. Дарси трепереше, въпреки че стаята беше добре затоплена. Върху масичката до канапето имаше бутилка вино в сребърен съд.

— Госпожа Хюз ли поддържа и тази къща?

— Не. Тя дори не знае за нейното съществуване — той прекоси стаята по дължина и включи стереоуредбата.

От високоговорителите на стената прозвучаха началните тактове на „Преди да те има“.

— Ела тук, Дарси — наля една чаша шери и ѝ я подаде. — Има чудесен вкус, когато навън е студено, нали?

Той нежно се усмихваше. Тогава какво я смущаваше? Защо изведнъж усети нещо различно? Стори ѝ се дори, че гласът му стана по-дрезгав, като че ли беше пил. Очите му? Това беше причината. В очите му имаше нещо различно.

Инстинктът ѝ нашепваше, че трябва да бяга, но това беше смешно. Започна трескаво да мисли какво да каже. Погледът ѝ спря върху стълбите.

— Колко стаи има на горния етаж? — въпросът прозвуча рязко в собствените ѝ уши.

Той сякаш не забеляза това.

— Само една малка спалничка и баня. Това е наистина една от онези старомодни къщички.

Продължаваше да се усмихва, но погледът му се променяше, зениците му се разширяваха. Къде са компютърът, принтерът, книгите и всички други пособия на един писател?

Дарси усети как по челото ѝ избива пот. Какво ѝ ставаше? Полудяваше ли, че да подозира... какво? Просто беше изнервена. Та това е Майкъл.

С чаша шери в ръка той се настани на голямото кресло срещу канапето и протегна крака. Погледът му не слизаше от лицето на Дарси.

— Мога ли да разгледам наоколо? — тя безцелно започна да обикаля стаята, като от време на време спираше, давайки си вид, че внимателно разглежда някоя от малкото джунджурии, прекара ръка по плота, който отделяше кухнята от останалата част.

— Какви хубави шкафове.

— Направиха ги по поръчка, но сам ги сглобих.

— Сглобил си ги ти?

Тонът му беше сърдечен, но в него се прокрадваше твърда нотка.

— Казах ти, че баща ми беше самоук човек. Искаше аз да мога да върша всичко.

— Трябва да му благодариш за това — усети, че не бива да стои повече на това място. Обърна се, тръгна към канапето и настъпи нещо твърдо, което беше почти покрито от ресните на килима.

Без да му обърне внимание, Дарси бързо седна. Коленете ѝ трепереха толкова силно, че тя се уплаши да не се строполи на пода. *Какво ѝ ставаше? Защо се страхуваше толкова много?*

Това беше Майкъл, добрият, внимателният Майкъл. Тя не искаше да мисли сега за Ерин, но лицето ѝ непрекъснато изплуваше в съзнанието ѝ. Бързо отпи една глътка от шерито, за да облекчи сухотата в устата си.

Музиката спря. Майкъл погледна ядосано, изправи се и отиде при уредбата. От рафта над нея взе купчина касетки и започна да ги разглежда.

— Не знаех, че касетата е била към края си.

Говореше сякаш на себе си. Дарси стисна здраво столчето на чашата. Сега ръцете ѝ трепереха. Няколко капки от течността капнаха на пода. Грабна една салфетка и се наведе да ги попие.

Когато започна да се изправя, забеляза, че нещо наистина се бе закачило в ръба на килима, нещо, което блестеше на светлината на лампата до канапето. Сигурно беше това, което настъпи преди малко. Вероятно копче. Посегна към него. Кранчетата на палеца и показалеца ѝ се срещнаха. Не беше копче, беше пръстен. Дарси го вдигна и не повярва на очите си.

Върху овалния оникс блестеше буквата „Е“ от злато. *Пръстенът на Ерин.*

*Ерин е била в тази къща. Ерин е отговорила на обявата за запознанство на Майкъл Наш.*

Обзе я истински ужас. Майкъл бе излъгал, когато твърдеше, че се е срещал с Ерин само веднъж в бара на „Пиер“.

Касетофонът изведнъж започна да свири много високо.

— Извинявай — каза Майкъл. Той продължаваше да стои с гръб към нея.

„Смени партньора си и танцувай.“ Той си тананикаше началните тактове с оркестъра, докато намаляваше звука, и се обърна към нея.

Помогни ми, молеше се Дарси. Помогни ми, Господи. Той не трябва да види пръстена. Той я гледаше втренчено. Тя бързо допря

ръцете си и успя да нахлузи пръстена, преди той да дойде при нея с разтворени ръце.

— Никога не сме танцували заедно, Дарси. Танцувам добре, а знам, че и ти също.

*Тялото на Ерин беше намерено с обувка за танци на единия ѝ крак. Беше ли танцувала с него в тази стая? В тази стая ли беше умряла?*

Дарси се облегна на канапетото.

— Когато ти разказвах, че Нона, Ерин и аз ходехме на часове по танци, не разбрах, че и ти се интересуваш от тях, Майкъл.

Той отпусна ръце, взе чашата си с шери. Този път седна толкова на края на стола, че изглеждаше, сякаш краката му, подпрени на пода, единствено го пазеха да не падне.

*Сякаш всеки миг е готов да скочи отгоре ѝ.*

— Обичам да танцувам — каза той. — Мислех, че е по-добре за теб да не мислиш за приятните часове по танци, които сте имали с Ерин.

Дарси отметна глава, като чели премисляше отговора му.

— Ти няма да спреш да караш кола само защото някой, когото обичаш, е претърпял автомобилна злополука, така ли е? — тя не дочака отговора му, но се опита да смени темата. Оглеждаше столчето на чашата. — Красива чаша.

— Купих цял сервиз във Виена — отвърна той. — Кълна се, в тях шерито е по-вкусно.

Дарси му се усмихна в отговор. Сега звучеше както онзи Майкъл, когото познаваше. За миг странният израз в очите му изчезна. *Дръж го в това състояние, я предупреждаваше интуицията ѝ. Говори му. Карай го да ти говори.*

— Майкъл — гласът ѝ стана колеблив, доверителен. — Мога ли да те помоля за нещо?

— Разбира се — погледна я с интерес.

— Струва ми се, онзи ден ми каза, че карам моите родители да платят за онези думи, които ме нараниха толкова дълбоко, когато бях малка. Възможно ли е да постъпвам толкова егоистично?

По време на двадесетминутния полет с хеликоптера Винс трескаво прехвърли през главата си всички подробности от разследването. „Майкъл Наш. Седях в кабинета му и си мислех, че е един от малкото психоаналитици, с които човек може да се разбере. Не беше ли това преследване напразно? Защо пък човек с финансовите възможности на Наш да няма някакво убежище в Кънектикът или нагоре из щата Ню Йорк?“

Възможно беше да има, но при наличието на целия този имот най-вероятно беше да води жертвите си тук. През бръмченето на мотора Винс чуваше в главата си имената на серийни убийци, които криеха жертвите си по таваните и мазетата на собствените си къщи.

Хеликоптерът кръжеше над селския път.

— Там! — Винс посочи надясно, където се виждаха два лъча, които образуваха пътеки от светлина в тъмното. — Полицията в Бриджуотър каза, че ще паркират точно пред входа на имението. Спускай се.

Отвън голямата къща беше потънала в тишина. Светеха само няколко прозореца на долния етаж. Винс настоя Нона да остане отвън заедно с пилота. Затича се по дългата алея и позвъни на вратата.

— Оставете ме да говоря аз — каза той на Ърни и Крис, които пристигнаха почти едновременно с него.

По домофонната уредба се обади женски глас:

— Кой е?

Винс стисна зъби. Ако Наш е вътре, щеше да разбере кои са и да вземе мерки.

— Аз съм агентът от ФБР Винс Д'Амброзио. Трябва да говоря с доктор Наш.

Миг след това вратата леко се отвори. Веригата остана закачена.

— Мога ли да видя документите ви, господине — любезният тон бе на добре обучен слуга, този път мъж.

Винс ги подаде през вратата.

— Накарай ги да побързат — напираше Крис.

Освободиха веригата и вратата се отвори. Семейство икономи, помисли си Винс, приличат на такива. Помоли ги да се представят.

— Ние сме Джон и Ирма Хюз. Работим при доктор Наш.

— Той тук ли е?

— Да, тук е — отвърна госпожа Хюз. — Не е излизал през цялата вечер. Довършва книгата си и не желае да го безпокоят.

— Дарси, ти наистина постигаш изключително самонаблюдение — отговори Майкъл. — Казах ти това миналата седмица. Чувстваш се малко виновна заради отношението към родителите ти, така ли е?

— Мисля, че да — Дарси забеляза, че зениците му се бяха свили почти до нормалната си големина. Вече се виждаше синьо-зеленият цвят на очите му.

Започна следващата песен от касетката — „Червени рози за синя жена“. Десният крак на Майкъл започна да се движи в такт с музиката

— Трябва ли да изпитвам чувство на вина? — побърза да го попита тя.

— Къде е стаята на доктор Наш? — настоя Винс. — Отговорността за безпокойството поемам аз.

— Той винаги заключва вратата, когато иска да бъде сам, и няма да отвори. Абсолютно категоричен е, че не желае да го прекъсваме, когато е в стаята си. Дори не сме го виждали, след като се върнахме от пазар късно следобед, но колата му е паркирана на алеята.

Крис изгуби всякакво търпение.

— Той не е в къщата. Обикаля с друга кола и върши Бог знае какво — запъти се към стълбите. — Къде, по дяволите, е стаята му?

Госпожа Хюз погледна умоляващо съпруга си и ги поведе нагоре по стълбата. На почукванията на вратата не отговори никой.

— Имате ли ключ? — настойчиво я попита Винс.

— Докторът ми е забранил да го ползвам, когато вратата е заключена.

— Дайте го!

Както Винс очакваше, огромната спалня беше празна.

— Госпожо Хюз, имаме свидетел, който тази вечер е видял Дарси Скот да се качва в колата на д-р Наш. Смятаме, че тя се намира в непосредствена опасност. Има ли д-р Наш наблизо някакво студио, мажа къщичка или някаква друга постройка, където би могъл да я заведе?

— Сигурно имате грешка — започна да протестира жената. — Два пъти е довеждал госпожица Скот тук. Те са много добри приятели.

— Госпожо Хюз, вие не отговорихте на моя въпрос.

— В това имение има плевни, конюшни и няколко складови помещения. Няма други сгради, където би могъл да заведе една млада дама. Освен това той има апартамент и кабинет в Ню Йорк.

Съпругът ѝ кимаше в съгласие. Винс се убеди, че казват истината.

— Господине — кротко продължи госпожа Хюз, — вече четиринадесет години работим за д-р Наш. Мога да ви уверя, че ако госпожица Скот е с него, няма за какво да се тревожите. Д-р Наш не би сторил зло никому.

От колко ли време разговаряха? Дарси не знаеше. В стаята се носеше лека музика. Звучеше „Поведи в танца монахинята“. Колко пъти бе виждала майка си и баща си да танцуват на тази мелодия?

— Майка и татко бяха хората, които ме научиха да танцувам — каза тя на Наш. — Понякога просто пускаха плочи и танцуваха фокстрот или валс. Танцуваха наистина добре.

Очите му продължаваха да бъдат добри. Познаваше тези очи от предишните си срещи с него. Докато не я подозираше, че знае всичко, може би щеше да я остави на мира, щеше да я заведе да вечерят в къщата. Трябва да направя така, че той да иска да продължава да разговаря с мен.

Майка ѝ винаги казваше: „Дарси, ти притежаваш истински талант на актриса. Защо непрекъснато му се противопоставяш?“.

Ако действително го притежавам, нека сега докажа това, молеше се тя.

През целия си живот бе слушала майка ѝ и баща ѝ да обсъждат как трябва да се изиграят дадени сцени.

Трябва все пак да е научила нещо.

Не мога да му позволя да види колко съм уплашена, мислеше трескаво Дарси. Трябва да превърна цялата си нервност в представление. Как ли майка ѝ щеше да изиграе сцената на жена в плен на сериен убиец? Мама ще престане да мисли за пръстена на Ерин на ръката си и ще прави точно онова, което се опитва да направи

Дарси. Мама щеше да се държи така, сякаш Майкъл Наш е психиатър, а тя — пациент, който му се доверява.

Какво говореше Майкъл?

— Забелязала ли си, Дарси, че се оживяваш, когато се отпуснеш да говориш за родителите си? Мисля, че детството ти е било много по-приятно, отколкото си мислиш.

*Хората винаги се трупаха около тях. Спомни си, че веднъж тълпата беше толкова голяма, че изгуби ръката на майка си.*

— Кажете ми, Дарси, за какво мислите? Кажете го. Освободете душата си.

— Бях толкова уплашена. Изгубих ги от погледа си. В този момент разбрах, че мразя...

— Какво мразеше?

— Тълпата, тъй като ме откъсна от тях...

— Те не са били виновни.

— Ако не бяха толкова известни...

— Мразила си славата...

— Не — тя почувства, че успя да му подейства. Гласът беше неговият. „Не исках да говоря за това — помиеш си тя, — но трябваше. Трябва да бъда откровена с него. Това е единственият ми шанс. Майко. Татко. Помогнете ми. Бъдете с мен.“ — Те са толкова далеч. — Не знаеше дали не изрече това на глас.

— Кои?

— Майка ми и баща ми.

— Искате да кажете сега?

— Да. Обикалят Австралия с тяхната пиеса.

— Звучиш толкова безнадеждно, дори уплашено. Страхуваш ли се, Дарси?

Не му позволявай да разбере това.

— Не, просто ми е мъчно, че няма да ги видя шест месеца.

— Мислите ли, че когато в онзи ден са те разделили от тях, за първи път си се почувствала изоставена?

Искаше ѝ се да извика: „Сега се чувствам изоставена.“ Но вместо това се върна в миналото.

— Да.

— Поколеба се. Защо?



— Имаше и друг случай, когато бях на шест години. Бях в болница и те си мислеха, че ще умра... — опита се да не го гледа. Толкова се страхуваше, че очите му отново ще станат празни и тъмни.

Спомни си един герой от „Хиляда и една нощ“, който, за да спаси живота си, разказва приказки.

Крис беше погълнат от чувство на безпомощност. Преди няколко дни Дарси е била в тази къща с мъжа, който бе убил Нан и Ерин Кели, и всички онези момичета, а тя щеше да бъде следващата му жертва.

Стояха в кухнята, където Винс държеше открита линия с ФБР и друга с щатската полиция. Чакаха подкрепления.

Нона имаше вид сякаш щеше да припадне всеки момент, беше близо до Винс. Семейство Хюз, объркани и уплашени, седяха рамо до рамо до дългата маса за хранене. С тях разговаряше местен полицай, който ги разпитваше за Наш. Ърни Сизек беше в хеликоптера, който летеше ниско над имението. Крис чуваше звука на мотора през затворените прозорци. Търсеха черния „Мерцедес“ на Майкъл Наш. Местните полицаи обикаляха с коли из имението и проверяваха останалите постройки.

Мрачен, Крис си спомни колко беше щастлив, когато миналата година си купи „Мерцедес“. Продавачът го уговаряше да си инсталира системата за сигурност „Лойджак“.

— Вгражда се направо в електрическата инсталация — обясняваше му той. — Ако ви откраднат колата, можете да я откриете след няколко минути. Съобщавате на полицията по телефона вашия кодов номер, той е вкаран в компютър и предавател активира системата във вашия автомобил. Много от полицейските коли имат оборудване, с което могат да следят сигнала.

Беше минала едва една седмица, откакто я купи, когато я откраднаха пред галерията заедно с картина за сто хиляди долара, която беше отзад. Беше влязъл да си вземе куфарчето и когато излезе, колата я нямаше. Обади се да съобщи за кражбата и след петнадесет минути намериха колата и му я върнаха.

Ако Наш беше качил Дарси на откраднатата кола, която можеше да бъде проследена!

— О, Боже мой! — Крис прекоси тичешком стаята и сграбчи госпожа Хюз за ръката. — Къде държи Наш личните си документи — тук или в Ню Йорк?

Тя го изгледа стреснато.

— Тук. В стаята до библиотеката.

— Искам да ги видя.

— Не затваряйте — каза Винс някому по телефона. — Какво става, Крис?

Крис не отговори.

— Откога има докторът тази кола?

— Купи я преди около шест месеца — отговори Джон Хюз. — Той сменя колите си редовно.

— В това не се съмнявам.

Документите се намираха наредени в едно по-долно чекмедже. Не знаеше къде са ключовете.

Папката с документите за мерцедеса намериха лесно. Крис бързо я сграбчи. Ликуващият му вик накара останалите да дотърчат веднага. Той извади от папката книжката за системата „Лойджак“. Там беше записан кодовият номер на черния „Мерцедес“ на Наш.

Полицаят от Бриджуотър веднага разбра какво беше намерил Крис.

— Дайте ми го — каза му той. — Ще им се обадя. Служебната ни кола е оборудвана с тази система.

— Ти беше в болницата, Дарси — гласът на Майкъл беше спокоен.

Устата ѝ беше толкова суха. Пиеше ѝ се вода, но не искаше да го разсейва.

— Да. Имах менингит на гръбначния мозък. Помня, че се чувствах много зле. Мислех, че ще умра. Родителите ми седяха до леглото. Чух докторът да казва, че се страхува, че няма да издържа.

— Как реагираха майка ти и баща ти?

— Стояха прегърнати. Баща ми каза: „Барбара, оставаме двамата.“

— И това те нарани, нали?

— Разбрах, че нямат нужда от мен — прошепна тя.

— О, Дарси, не знаеш ли, че когато мислиш, че губиш някой, когото обичаш, инстинктивната ти реакция, е да потърсиш някой или нещо, на което да се опреш? Те са се опитвали да се справят, или по-точно, подготвяли са се да се справят с нещастieto. Ако искаш, вярвай, но това е здравословно. И оттогава се опитваш да не ги допуснеш до себе си, така ли е?

Така ли правеше? Винаги се противеше на дрехите, които майка ѝ купуваше, на подаръците, с които я заливаха, презираше начина им на живот, за който се бяха трепали през цялото време. Дори нейната работа. Дали с цялата тази борба не искаше да докаже нещо?

— Не, това не е така.

— Кое не е така?

— Моята работа. Аз наистина обичам онова, което върша.

— Обичам онова, което върша — Майкъл бавно, в такта на музиката повтори думите ѝ. Беше започнала нова песен. „Запази последния танц за мен“. Той се изправи. — И аз обичам да танцувам. Сега, Дарси. Но преди това имам подарък за теб.

Ужасена, тя гледаше как се изправи и взе нещо зад стола. Обърна се към нея, в ръцете му имаше кутия за обувки.

— Купих тези обувки, за да танцуваш с тях, Дарси.

Той клекна пред канапето и събу ботушите ѝ. Целият ѝ инстинкт я предупреждаваше да не се съпротивлява. Тя заби нокти в дланите си, за да не се разкрещи. Пръстенът на Ерин се бе обърнал обратно и тя усещаше как повдигнатото „Е“ се бе впило в кожата ѝ.

Майкъл отваряше кутията и махаше отвътре меката хартия. Извади едната обувка и я вдигна високо, за да може Дарси да ѝ се порадва. Обувката беше сатенена, с отворени пръсти, с високо, тънко токче. Каишките бяха почти прозрачни лентички от злато и сребро. Майкъл взе десния крак на Дарси и го напъха в обувката, като завърза двойно дългите каишки. Пресегна се към кутията, извади и другата обувка и докато обуваше и нея, нежно галеше глезена ѝ.

Когато obu и втората обувка, погледна я и се усмихна.

— Чувстваш ли се като Мара Пепеляшка? — попита я той.

Тя не можа да отговори.

Радарът сочи, че автомобилът е паркиран на около шестнадесет километра оттук в северозападна посока — каза полицаят от Бриджуотър, докато колата се носеше по селския път. С него бяха Винс, Крис и Нона.

— Сигналът става по-силен — осведоми ги той след няколко минути. — Приближаваме се.

— Няма да сме достатъчно близко, преди да стигнем там — експлодира Крис. — Не може ли да карате по-бързо?

Минаха един завой. Шофьорът удари спирачки. Полицейската кола намали скоростта и спря.

— По дяволите!

— Какво стана? — бързо попита Винс.

— По-надолу поправят пътя. Не можем да минем. А отклонението ще ни забави много.

Музиката изпълваше стаята, но не успяваше да заглуши маниакалния му смях. Краката на Дарси летяха в синхрон с неговите.

— Рядко танцувам виенски валс — изкрещя той, — но тази вечер го избрах специално за теб. — Въртяха се, подскачаха, извиваха се. Косата на Дарси се мятеше върху лицето ѝ. Не ѝ стигаше дъх, но той като че ли не забелязваше това.

Валсът свърши. Той продължаваше да я държи в прегръдките си. Очите му блестяха, отново тъмни като празни дупки.

„Не ме плашиш.“ С лекота той се впусна в елегантен фокстрот. Без усилие тя го последва. Той я държеше здраво, притискаше я силно. Тя не можеше да диша. Така ли бе правил с другите? Спечелваше доверието им. Довеждаше ги в тази отдалечена къща. Къде бяха трупите им? Наблизо ли бяха заровени?

Имаше ли някаква надежда да избяга от него? Щеше да я хване, преди да е стигнала вратата. Когато влизаха, тя бе забелязала копчето, под което пишеше „Паника“. Беше ли свързано с охранителна система? Можеше да не я убие, ако знаеше, че някой идва насам.

Усети как настойчивостта на Майкъл расте. Ръцете му бяха здрави като стомана, докато се носеше и пристъпваше в абсолютен такт с музиката.

— Искаш ли да узнаеш моята тайна? — прошепна той. — Това не е моята къща. Това е къщата на Чарли.

— На Чарли?

Стъпка назад. Приплъзване. Обръщане.

— Да, това е истинското ми име. Едуард и Джанис Наш бяха мои леля и чичо. Осиновили са ме, когато съм бил на една годинка, и сменили името ми от Чарли на Майкъл.

Той я гледаше отгоре. Дарси не смееше да го погледне в онези очи.

Стъпка назад. Стъпка встрани. Приплъзване.

— Какво се е случило с истинските ти родители?

— Баща ми убил майка ми. Осъдили го на смърт. Когато чичо ми се ядосваше, казваше, че ще стана като него. Леля ми беше мила с мен, когато бях малък, но после престана да ме обича. Казваше, че са били луди да ме осиновят. Казваше, че лошата кръв си личи.

Започна нова песен. Франк Синатра надяваше: „Ей, вие, хубавици, сложете си обувките за танци и елате да танцувате с мен.“

Стъпка. Стъпка. Приплъзване.

— Радвам се, че ми казваш това, Майкъл. Говоренето помага, нали?

— Искам да ме наричаш Чарли.

— Добре — тя се опита да говори спокойно. Той не трябваше да разбере, че се страхува.

— Искаш ли да научиш какво се случи с майка ми и баща ми? Имам предвид хората, които ме отгледаха.

— Кажи ми — Дарси усети колко я болят краката. Не беше свикнала да носи високи токчета. Усещаше как стегнатите на глезените каишки сякаш спират кръвта ѝ.

Стъпка встрани. Обръщане.

Синатра увещава: „Обичай ме на претъпкан дансинг...“

— Когато бях на двадесет и една години, загинаха в злополука с лодка. Лодката експлодира.

— Съжалявам.

— Аз не. Този мръсен номер е мое дело. Аз съм точно като истинския си баща. Умори ли се, Дарси?

— Не, не. Добре съм. Приятно ми е да танцувам с теб. — „Запази спокойствие... запази спокойствие.“

— Скоро ще си починеш. Изненада ли се, когато получи обувките на Ерин?

— Да, много.

— Тя беше толкова симпатична. Харесваше ме. Когато се срещнахме за първи път, ѝ разказах за моята книга, а тя ми говори за предаването и за това как тя и ти сте отговаряли на обявите. Беше наистина забавно. Вече бях решил ти да бъдеш следващата след нея.

„Следващата след нея.“

— Защо избра нас?

„И докато ритъмът бръмчи, какви щуротии да ти шептя“, пееше Синатра.

— И двете отговорихте на специалната обява. Както и всички момичета, които доведох тук. Но Ерин отговори и на една от другите ми обяви, онази, която показах на агента от ФБР.

— Ти си много умен, Чарли.

— Харесаха ли ти обувките, които купих за Ерин? Отиваха много на роклята ѝ.

— Знам, че отиваха.

— Аз също бях на Театралния бенефис. Познах Ерин по снимката, която ми беше изпратила, и проверих името ѝ в списъка на гостите, за да бъда сигурен, че не греша. Тя седеше през четири маси от мен. Съдбата беше отредила да имам среща с нея на следващата вечер.

Стъпка. Стъпка. Приплъзване. Обръщане.

— Откъде знаеше номера на обувките на Ерин? Моя номер?

— Беше толкова лесно. Купих различни номера от обувките на Ерин. Искях точно този модел за Ерин. Помниш ли миналата седмица, когато ти влезе камъче в обувката и аз ти помогнах да го извадиш? Тогава видях твоя номер.

— А на другите?

— Момичетата обичат да ги ласкаят. Казвах: „Имаш толкова хубави стъпала. Кой номер носиш?“ Понякога купувах обувките специално. Друг път вземах от тези, които имах.

— Истинският Чарлз Норт не е пускал обяви за запознанства, нали?

— Не е. С него също се запознах на онзи бенефис. Непрекъснато говореше за себе си и аз му поисках визитната картичка. Никога не

използвам моето име, когато се обаждам на жените, отговорили на онази специална обява. Ти ме улесни. Ти беше тази, която се обади.

Да, тя се беше обадила.

— Каза, че Ерин те е харесала, когато сте се срещнали за първи път. Не се ли страхуваше, че ще познае гласа ти, когато ѝ се обади като Чарлз Норт.

— Обадих се от гарата, където е толкова шумно. Казах ѝ, че бързам да хвана влака за Филаделфия. Снизих гласа си и говорех по-бързо от обикновено. Точно както днес следобед, когато говорих с твоята секретарка — тембърът на гласа му се промени, стана много висок. — Не прилича ли сега гласът ми на женски?

— Ами ако аз не можех да дойда в бара тази вечер? Какво щеше да направиш?

— Ти ми каза, че нямаш планове за тази вечер. Знаех, че ще направиш всичко възможно да откриеш мъжа, с който Ерин се е срещнала вечерта, когато изчезна.

— Да, Чарли, ти си прав.

Той зарови нос във врата ѝ.

Стъпка. Стъпка. Приплъзване.

— Толкова се радвам, че и двете отговорихте на специалната ми обява. Нали я помниш, „Обича музиката, обича да танцува“?

„Защото какво е танцът, освен любов на музика“, продължаваше Синатра.

— Това е една от любимите ми песни — прошепна Майкъл. Той я завъртя, без да отпуска ръката ѝ, която стискаше силно. Когато отново я привлече към себе си, тонът му бе станал доверителен, дори жален. — Вината е на Нан, че започнах да убивам момичета.

Нан Шеридън? Дарси си представи лицето на Крис Шеридън. Тъгата в очите му, когато говореше за сестра си. Неговият авторитет и присъствие в галерията. Очевидно персоналът го обичаше. Майка му. Колко лесно намериха път една към друга. Тя сякаш го чуваше да казва: „Надявам се, не сте вегетарианка, Дарси. Хубавото ядене е голямо удоволствие.“

Неговата тревога, че отговаря на тези обяви. Колко е бил прав! Искам да те опозная, Крис. Искам да кажа на майка ми и на баща ми, че ги обичам.

— Да, Нан Шеридън. След като завърших „Стенфорд“ и преди да започна да следвам медицина, прекарах една година в Бостън. Ходех често в „Браун“. Там се запознах с Нан. Тя беше великолепна танцьорка. Ти си добра, а тя беше великолепна.

Познатите начални тактове на „Лека нощ, любима“.

Не, молеше се Дарси, не.

Стъпка назад. Стъпка встрани. Приплъзване.

— Майкъл, още нещо мислех да те питам за майка ми — подхвана тя.

Той залепи главата ѝ на рамото си.

— Казах ти да ме наричаш Чарли. А сега млъкни! — изведнъж гласът му стана твърд. — Ние просто танцуваме.

„Времето ще изцери болката“ — се носеше из стаята. Дарси не можеше да познае кой пее.

„Лека нощ, любима, лека нощ.“ Последните ноти се стопиха във въздуха.

Майкъл отпусна ръце и се усмихна на Дарси.

— Време е — каза ѝ той с приятелски глас, макар че изразът на очите му я ужасяваше. — Ще броя до десет и ти давам възможност да избягаш. Не постъпвам ли честно?

Бяха се върнали отново на шосето.

— Сигналът идва отляво. Почакайте, отдалечаваме се — разтревожи се полицаят от Бриджуотър. — Някъде тук трябва да има страничен път. — Гумите изсвистяха, докато колата завиваше обратно.

Чувството за надвисналата беда бе обзело Крис до краен предел. Той отвори прозореца на колата.

— Там, слава Богу, там има път!

Полицейската кола закова на място, даде назад, остро зави вдясно и се заклати по набраздения път.

Дарси се подхлъзваше и се пързеляше по полирания под. Обувките с високи токчета се превърнаха в нейни врагове, докато тичаше към вратата. Тя използва един скъпоценен миг да спре и да се



опита да изхлузи обувките, но не успя. Двойно завързаните каишки бяха прекалено стегнати.

— Едно — извика Чарли зад нея.

Стигна вратата и дръпна резето. То не помръдна. Опита се да завърти топката на бравата. Тя също остана неподвижна.

— Две. Три. Четири. Пет. Шест. Броя, Дарси.

Копчето за тревога. Натисна го с пръст.

— Ха-ха-ха-ха... — стаята се огласи от дълбок, подигравателен смях. — Ха-ха-ха-ха... — звукът излизаше от копчето за тревога.

С писък Дарси се хвърли назад. Сега се смееше и Чарли.

— Седем. Осем. Девет...

Тя се обърна, видя стълбата и се втурна натам.

— Десет!

Чарли се спусна към нея с протегнати ръце, пръстите му бяха свити, палците опънати.

— Не! Не! — Дарси се опита да стигне до стълбата, препъна се. Глезенът ѝ се изви. Остра, пронизваща божа. Стенейки и куцайки се добра до първото стъпало и усети как той я дръпна назад.

Тя не знаеше, че пици.

— Ето го мерцедеса — извика Винс. Полицейската кола закова зад него.

Той изскочи от колата, Крис и полицаят заедно с него.

— Ти стой тук — викна Винс на Нона.

— Чуйте — Крис вдигна ръка. — Някой пици. Това е Дарси. — Двамата с Винс се хвърлиха срещу масивната дъбова врата. Тя не помръдна.

Полицаят извади пистолета си и зареди пълнителя с шест патрона.

Когато Крис и Винс атакуваха за втори път вратата, тя се отвори.

Тя се опита да изрита Чарли с остро като шило токче. Той я завъртя и като че ли не усещаше как токчето бодее крака му. Ръцете му се бяха впили във врата ѝ. Тя заби ноктите си в тях и се опита да се освободи. „Ерин, Ерин, така ли беше и с теб?“ Не можеше вече да

пищи. Отвори уста, обезумяла за глътка въздух, но въздух нямаше. От нея ли идваха тези стенания? Направи опит да продължи да се бори, ала ръцете и бяха безжизнени.

Смътно долови някакви остри звуци. Опитваше ли се някой да ѝ помогне? Вече... е... прекалено... късно, ѝ мина през ума, преда да усети как потъва в мрака.

Крис влезе в стаята пръв. Дарси се бе плъоснала като парцалена кукла, ръцете ѝ висяха отстрани, краката ѝ бяха свити под нея. Дълги силни пръсти стискаха гърлото ѝ. Писъците бяха спрели.

С яростен вик Крис се втурна в стаята и се нахвърли върху Наш, който, без да пуска Дарси, се наклони и падна. Ръцете му се разтресоха и отново стегнаха хватката около врата ѝ.

Винс се хвърли до Наш, притисна с ръка врата му и започна да дърпа главата му назад. Полицаят от Бриджуотър сграбчи мятащите се крака на Наш.

Ръцете на Чарли живееха сякаш свой живот. Крис не можеше да отскубне пръстите му от гърлото на Дарси. Като че ли Наш притежаваше свръхчовешка сила, като че ли не усещаше никаква болка. Отчаян, Крис впи зъби в дясната ръка на мъжа, който гасеше живота на Дарси.

Чарли изрева от болка, силно дръпна дясната си ръка назад и отпусна лявата.

Винс и полицаят извиха ръцете му на гърба и му сложиха белезници, докато Крис сграбчваше Дарси.

Нона бе видяла всичко от вратата. Сега се втурна в къщата и коленичи до краката на Дарси. Очите ѝ я гледаха немиждащо. По нежната кожа на врата ѝ имаше грозни червени петна.

Крис долепи устни до устните на Дарси, стисна ноздрите ѝ започна да вкарва живот в дробовете ѝ.

Винс погледна втренчените очи на Дарси и започна ритмично да натиска гръдния ѝ кош.

Полицаят от Бриджуотър пазеше Майкъл Наш, когото бе завързал за перилата на стълбата. Наш занарежда с напевен глас:

— Онче-бонче-счупено пиронче...

Тя не реагира, трескаво мислеше Нона. Улови глезените на Дарси и за първи път забеляза, че е обута в обувки за танци. Няма да издържа, мина ѝ през ума, няма да издържа. Без да осъзнава какво върши, Нона започна да се бори с възлите на каишките.

— Едно малко прасенце отива на пазар. Едно малко прасенце остава у дома. Изпей ми го още веднъж, мамо. Пръстчетата на моите крака са десет прасенца.

„Може би закъсняхме, мислеше Винс и търсеше някаква реакция от Дарси, но ако сме дошли късно, не си и помисляй, ти, мръсно копеле, че тези приспивни песнички ще ти помогнат да се изкараш луд.“

Крис вдигна глава, за да поеме въздух, и за части от секундата погледна лицето на Дарси. Същият като на Нан поглед, когато я намери онази сутрин. Същите синини по врата ѝ. Същият синкавобял цвят на кожата. *Не, няма да позволя това да се повтори. Дарси, дишай!*

Нона вече плачеше, но бе успяла да свали едната обувка с високо токче от крака на Дарси.

Тя усети нещо. Дали не грешеше? Не.

— Кракът ѝ се движи — извика тя. — Опитва се да си свали обувката.

В същия миг Винс усети как пулсът започна да бие в гърлото на Дарси, а Крис чу как устните ѝ отрониха дълга въздишка.

## XXIII

*Четвъртък 14 март*

На другата сутрин Винс се обади на Сюзън.

— Госпожо Фокс, вашият съпруг може да е женкар, но не е престъпник. Арестувахме серийния убиец и имаме всички доказателства, че е единственият извършител на убийствата, свързани с обувките за танци, включително и на Нан Шеридън.

— Благодаря ви, че се обадихте. Предполагам, разбирате какво означава това за мен.

— Кой беше? — Дъг не бе отишъл на работа този ден. Чувстваше се отвратително. Не беше болен, просто му беше отвратително.

Сюзън му каза.

Той я изгледа втренчено.

— Какво, казала си на ФБР, че си ме мислила за убиец! Наистина си мислила, че съм убил Нан Шеридън и всички останали жени! — лицето му потъмня от гняв.

Сюзън го гледаше право в очите.

— Помислих, че е възможно, и тъй като не казах истината преди петнадесет години, чувствах, че също нося някаква вина за смъртта на останалите момичета.

— Кълна ти се, че онази сутрин не отидох при Нан.

— Очевидно не си бил там. А къде беше, Дъг? Поне сега бъди откровен.

Ядът по лицето му се стопи. Отмести погледа си и когато отново я погледна, върху лицето му бе изписана ласкателна усмивка.

— Сюзън, казах ти още тогава. Казвам ти и сега. Колата ми се повреди онази сутрин.

— Аз искам истината. Дължиш ми я.

Дъг се поколеба, после бавно каза:

— Бях с Пени Ноулис. Съжалявам, Сюзън. Не исках ти да разбереш, защото се страхувах, че мога да те загубя.

— При Пени Ноулис, която трябваше да се сгоди за Боб Карвър и никога нямаше да рискува да загуби богатството му. Тя щеше по-скоро да остави да те обвинят в убийство, отколкото да те защити.

— Сюзън, знам, че тогава флиртувах много...

— Само тогава ли? — Сюзън грубо се засмя. — Тогава ли флиртуваше много? Слушай, Дъг. През всичките тези години баща ми не можа да преглътне факта, че лъжесвидетелствах заради теб. Върви и си събери дрехите. Премести се в ергенския си апартамент. Подала съм молба за развод.

През целия ден той я умоляваше да промени решението си.

— Сюзън, обещавам.

— Махни се.

Той не си тръгна, преди Дони и Бет да се върнат от училище.

— Ще ви се обаждам често, деца, обещавам.

Когато тръгна по алеята, Триш се затича след него и го прегърна за коленете. Той я вдигна на ръце и я подаде на Сюзън.

— Вземи я, Сюзън.

— Довиждане, Дъг.

Гледаха, докато колата се скри от погледа им. Дони плачеше.

— Мамичко, миналият уикенд, помниш ли, ако всеки път се държеше така.

Сюзън се опита да скрие собствените си сълзи.

— Никога не казвай „никога“, Дони. Баща ти трябва да порасне още много. Да видим дали ще успее да се справи с това.

— Ще гледаш ли твоето предаване? — попита Винс Нона, когато и се обади във вторник следобед.

— Въобще нямам такива намерения. Добавихме специален послеслов. Аз го написах. Онова, което преживях.

— Какво ти се яде довечера?

— Пържола.

— На мен също. Какво ще правиш през уикенда?

— Казват, че времето ще е хубаво. Мисля да отида до Хамптън. След тези последни няколко седмици имам нужда да видя морето.

— Нали имаш къща там?

— Да. Като че ли започвам да си мисля да платя частта на Мат. Аз обичам това място, а той наистина лесно забравя. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Страшно много.

Крис донесе на Дарси античен бастун да го ползва, докато се оправи глезенът и.

— Наистина е чудесен — зарадва се тя.

Той я взе в прегръдките си.

— Готово ли е всичко? Къде са ти нещата?

— Всичко е в тази чанта — Грета ѝ се беше обадила и настояваше Крис да я заведе в Дариън до края на седмицата.

Телефонът иззвъня.

— Няма да се обаждам — каза Дарси. — Не, почакай. Опитах се да се свържа с моите хора в Австралия. Може би най-накрая са успели да ги намерят.

И майка ѝ, и баща ѝ говореха едновременно.

— Чувствам се превъзходно... Исках само да ви кажа — млъкна за миг, — ... че ми липсвате и че много ви обичам... и двамата — Дарси се засмя. — Какво казвате, че сигурно съм си намерила някой?

Тя намигна на Крис.

— Наистина. Запознах се със симпатичен млад мъж. Казва се Крис. Ще го харесате. Той ми е нещо като колега, само че е далеч над мен. Притежава галерия за антиквариати. Хубав е, мил и има навика да се появява винаги, когато се нуждаеш от него... Как се запознах с него ли?

Единствена Ерин, помисли си тя, щеше да оцени иронията в този отговор.

— Не знам дали ще ми повярвате, но се запознах с него по обява за запознанства.

Погледна нагоре към Крис и очите им се срещнаха. Той се усмихна. „Не съм права, мина ѝ през ума. И Крис може да ме разбере.“

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.